SHIRLEY WARREN

Dincolo de stele

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Ziua de lucru se sfârșise și, în ciuda faptului că se simțea obosită, atât fizic, cât și psihic, Jill a urcat totuși dealul ca să vadă apusul soarelui pe tărâm african.

Atâta culoare! Oare mai exista ceva pe lumea asta care să-ți taie respirația într-un mod atât de dramatic? Tăiat pe jumătate de orizontul purpuriu, globul roșu de foc se scufunda într-o flacără de lumină. În timp ce privea, focul și flacăra s-au topit intr-un nor de culoarea chihlimbarului și în câteva minute a devenit o simplă roșeață care s-a răspândit în liniștea amurgului.

Jill a privit spre casa fratelui său, aflată în Valea râului Batuwa, ascunsă printre sălcii.

Cu acoperiș din tablă și pereți albi, nu inspira nimic văzută din afară, dar ascundea un cămin iubitor și confortabil, căminul în care fratele său și soția acestuia o aduseseră după moartea tragică a tatălui lor într-un accident.

O mișcare i-a atras atenția; erau băștinașii care, după o zi de muncă, părăseau lanurile de soia și porumb ca să se ducă acasă, unde îi așteptau nevestele lor.

Privirea i-a revenit la apus; a privit perdeaua de dantelă roză și portocalie care căpătase o nuanță purpurie, în timp ce forma un arc fin pe cerul sidefiu de seară.

Tăcerea domnea peste câmpia amorțită. Și-a întors capul abia dându-și seama ce face și ochii au întâlnit pădurea tânără și deasă care sălășluia de-a lungul umbrelor mov și indigo rămase după izbucnirea de lumină de la apus. În stânga acestei păduri, se afla o vilă albă cu ferestre bleu, un cămin luxos cu etaj și cu o frumoasă boltă de viță-de-vie care dădea un aspect impunător așezării. În spate, avea o terasă și o grădină, cu o alee străjuită de arbori falnici. Tufișurile bine îngrijite și penuria de plante exotice constituiau un paradis al bunului-gust.

Jill a oftat ușor. Ce bine era când familia Fenwick locuia acolo. Erau întotdeauna atât de prietenoși și dornici să fie vizitați și mereu gata să dea o mână de ajutor acolo unde era nevoie! Nici pe depate nu semănau cu Dean Lester, care cu trei luni în urmă venise la Nyala Mount ca să se ocupe de cultura bambusului.

Fruntea i s-a încrețit în timp ce încerca să vadă casa lui Dean, care însă era prea departe de locul unde se afla ea – la jumătate de milă, de-a lungul străzii care ducea la Breysburg. Acesta era cel mai apropiat oraș, aflat la o distanță de paisprezece mile de Ferma Bangali, casa lui Bob și a Luciei, care erau fratele și cumnata ei. S-a încruntat doar gândindu-se la Dean Lester... înalt, cu mâini mari, debordând siguranță de sine și obsedat de propria măreție.

Sarcastic, cinic, disprețuitor, era un om imposibil de agreat.

Întorcându-se acasă, Jill își găsi pe terasă fratele, care se relaxa într-un scaun de trestie și fuma liniștit o pipă.

– Ai avut o plimbare plăcută?

În timp ce o întreba îi trase un scaun pe care Jill se așeză.

– Am fost în vârful colinei ca să văd apusul.

– Îl vezi foarte bine și de aici, i-a spus fratele său, zâmbind.

– E adevărat, a încuviințat Jill, dar mi se pare că mai mereu reușești să obții o priveliște mai frumoasă atunci când te cațeri pe ceva. Culorile acestei țări sunt încântătoare! Sunt atât de minunate, încât uneori parcă îți taie respirația.

– Se vede că încă nu te-ai obișnuit cu frumusețea locurilor de aici.

Trecuseră aproape douăsprezece luni de când Bob și Lucie, după ce s-au ocupat de toate detaliile de după înmormântare, o aduseseră pe Jill cu ei, în Africa de Sud.

Trăise timp de cinci ani singură cu tatăl său, de când Bob se căsătorise cu o sud-africană și se hotărâse să se stabilească în țara ei. În timp, au reușit să cumpere Ferma Bangali, pentru care și-au folosit toate economiile, așa că încă se mai chinuiau să se pună pe picioare. Între Jill și tatăl său a existat întotdeauna o frumoasă relație de prietenie; lucrau în același birou, iar acasă făceau treburile împreună, mergeau la cumpărături sau grădinăreau. Așa că era normal ca Jill să se simtă distrusă de moartea lui neașteptată și din acest motiv, nu s-a împotrivit în nici un fel când viitorul i-a fost rapid și eficient aranjat de fratele său. S-a lăsat purtată spre Africa, abia gândindu-se că o dată trezită din durerea pe care o simțea acum, probabil va regreta lipsa ei de implicare și totalul abandon în fața destinului deja hotărât pentru

ea de către altcineva. Oricum, acela a fost singurul moment când i-a trecut prin minte acea urmă de regret, pentru că în noul cămin se simțea la fel de fericită cum fusese cu tatăl său. Încă din prima clipă, Bob și Lucie au fost pe deplin înțelegători, n-au comentat niciodată când Jill își lăsa treaba neterminată și pleca să hoinărească prin pădure. Asta se întâmpla în primele sale zile la fermă, când o năpădeau tristețea și dorul de tatăl său și de casa unde locuiau împreună. Chiar când avea de lucru, avea grijă de păsări sau gătea, simțea dintr-o dată că trebuie să plece de una singură, să rememoreze trecutul, când era stăpâna propriei case, făcând ce schimbări voia – pentru că-i plăcea întotdeauna să schimbe decorațiile din bucătărie, să aducă îmbunătățiri moderne mobilei sau să mute ornamentele dintr-o cameră în alta.

Când se întorcea din peregrinările sale, își privea cu vinovăție fratele și cumnata, însă ei nu-i reproșau niciodată nimic, doar îi zâmbeau și o anunțau că masa e gata sau că vreun membru al familiei Fenwick a sunat să-i invite pe toți trei la cină. Erau într-adevăr atât de înțelegători, încât datorită acestui fapt și pentru că-i erau tare simpatici, Jill și-a revenit mai repede decât credea că ar fi fost posibil.

Încetul cu încetul, a fost introdusă în viața socială din Breysburg, fiind dusă la club și la baluri. Venea întotdeauna însoțită de fratele și de cumnata ei când vreun vecin organiza vreun grătar sau vreo cină festivă, așa că își făcuse destule cunoștințe. Astfel l-a cunoscut pe Patrick Mason, fiul proprietarului Fermei Wyburnfold. Nu era nimic serios între ei; erau doar prieteni buni și amândoi se amuzau copios pe seama bârfelor pe care le stârnea ieșirea lor împreună în oraș. Se întâlneau când se întâmpla ca Jill să se ducă în oraș pentru cumpărături

și trecea pe la biroul lui Patrick, iar dacă acesta putea pleca, luau prânzul împreună. Apoi el îi căra bagajele la mașină și mai mereu Patrick o întreba:

– Cât de departe au mers lucrurile? Ne-au și logodit ?

O tuse ușoară o trezi pe Jill din gândurile sale și-i zâmbi afectuos fratelui său.

– Scuză-mă. Îmi zburau gândurile aiurea.

Știa că Bob îi accepta versiunea pe care o alegea ea și n-o mai sâcâia cu întrebările.

Și Lucie era la fel. O așteptau pe ea să se confeseze și erau interesați doar atunci când trebuia să fie, iar când o vedeau că nu are chef să le comunice ceva, o lăsau în pace.

– Parcă mă întrebai dacă nu m-am obișnuit încă aici, reluă Jill conversația cu fratele său. Sper să nu mă obișnuiesc niciodată atât de mult încât să nu mai pot să-i apreciez frumusețea.

– Mă bucur că-ți place aici, Jill. Lucie și cu mine am avut la un moment dat remușcări că te-am adus aici. Nu știam dacă-ți va fi bine.

– Dar nu m-ați adus voi. Am ales singură să vin, a protestat Jill.

– E frumos din partea ta că spui asta, dar nu ăsta-i adevărul. Nu știai ce făceai și a fost un noroc faptul că lucrurile au ieșit bine. Ne-am făcut griji la un moment dat, când parcă nu-ți găseai locul aici. Și ne gândeam cu groază că o să vrei să te întorci înapoi în Anglia, unde n-ai nici măcar unde sta.

– Ei bine, uite că m-am adaptat, așa că ați făcut bine că m-ați luat cu voi.

Simțea că începe să se emoționeze, așa că încheie simplu: mulțumesc că m-ai adus aici, Bob.

– Poate cândva sfârșești și tu cu mulțumirile, îi spuse fratele său încruntat. Ce ar fi fost mai firesc decât ca Lucie și cu mine să te luăm aici cu noi când a murit tata? Și uite cât ne ajuți! Faci curățenie, gătești, ai grijă de păsări, și chiar conduci tractorul când e nevoie.

– Dar mie îmi place tot ce fac, mai ales când conduc tractorul în bătaia soarelui, fără trafic, fără să mă grăbesc și fără nimeni care să-mi spună ce să fac, sau să comenteze atunci când vreau să mă odihnesc.

– Îți place să fii propria ta șefă, indiferent de loc, nu-i așa? încuviință Bob. Și mie-mi place lucrul ăsta, să știi. Îmi place că atunci când mă plictisesc, pot da uneltele la o parte să fac altceva.

– Munca te răsplătește mereu, adăugă Jill visătoare, privind câmpul arat de ea cu câteva ore în urmă. Îmi place să privesc ce am realizat, mai ales când am curățat pământul de buruieni sau de alte gunoaie. Nu mă voi mai întoarce niciodată la birou. Dacă tu sau Lucie mă veți da vreodată afară, o să-mi caut de lucru la o altă fermă.

– Să te dăm afară? Știi că așa ceva e imposibil.

– Mă gândeam zilele trecute ce voi face când veți avea copii.

– Tot va fi o cameră și pentru tine.

– Da, ar putea fi posibil.

Privirea i s-a îndreptat către Bob. Își dorea de mult timp ca el și Lucie să aibă și ei copii; i-ar fi plăcut tare mult să fie mătușă. Într-o zi, Jill și-a întrebat cumnata de ce nu vrea să devină mamă, iar răspunsul ei a fost:

– De ce nu te măriți ca să-ți faci copiii tăi, din moment ce-ți plac atât de mult?

Însă Jill nu se gândise niciodată la măritiș. Încă nu întâlnise omul cu care să vrea să-și petreacă tot restul vieții. Tatăl ei obișnuia să-i spună că are o fire tare dificilă când după două-trei întâlniri deja își părăsea

partenerul. Jill era însă de părere că mai bine e dificilă, decât să facă vreo greșeală. Acum, la douăzeci și patru de ani ai săi, deja se resemnase cu ideea că va rămâne fată bătrână, pentru că i se părea imposibil să-și găsească perechea aici, în sălbăticie. Și, așa cum mai spusese deja, nu va părăsi niciodată ferma.

– Iar visezi.

Vocea lui Bob i-a întrerupt gândurile, acaparând până și zumzetele greierilor și a altor insecte din grădină.

– Trebuie să mă duc să fac un duș. Ai cumva nevoie de baie câteva minute?

– Nu, poți să te duci.

A urmărit-o când s-a ridicat. Avea tricoul murdar de noroi și transpirație și o pălărie cu boruri largi împinsă pe creștetul capului care lăsa să i se vadă părul decolorat de soare care-i acoperea fruntea înaltă și senină. Culoarea naturală a părului ei era castaniu deschis, însă de când venise în Transvaal îl purta destul de scurt, cu breton și puțin ondulat la margini. Avea pomeții înalți, o piele aurie și curată,iar ochii, de un cafeniu delicat, mari și credincioși ca ai unui câine devotat, așa cum obișnuia s-o tachineze tatăl său.

– N-o să stau mult. Cam zece minute, promise Jill în timp ce se îndrepta spre baie.

– Nu trebuie să te grăbești. Poți sta chiar mai mult. Trebuie să te relaxezi, ca să-ți scoți oboseala din corp.

– Nu mă dor oasele, stai liniștit. Reumatismul să mai aștepte.

Bunadispoziție a surorii sale l-a înviorat și pe Bob. Auzindu-l, a apărut și Lucie cu fața ei delicată și îmbujorată și cu un șort nostim legat în talie.

– Ce făceați? întrebă ea cu o severitate prefăcută. Nu puteți să vă faceți și voi utili? Oare nu vă gândiți și la biata de mine că trebuie să trudesc în bucătărie ca să vă pregătesc vouă cina? Bob, ai face bine să vii să mă ajuți. Iar tu , Jill, ce ai de gând să faci?

– Mă duc să fac o baie! Dar sunt sigură că Bob e dornic să te ajute.

Jill trecu pe lângă cumnata ei și se repezi spre baie, râzând de fața posomorâtă a fratelui său.

Cât de frumoasă era viața ! gândea ea după câteva minute, scufundată toată în cada cu apă fierbine. Sunt mereu atâtea de făcut, încât niciodată n-ai cum să te plictisești. Se afla într-o companie plăcută, putea oricând să-și ia o zi liberă să se odihnească sau, pentru varietate, să plece în oraș la cumpărături. Imaginea lui Patrick i-a apărut în minte. Avea mai puțin de douăzeci și cinci de ani și era tare nostim, reușind s-o bine-dispună pe Jill, chiar și când aceasta nu era în toane bune. Lua viața ca pe o glumă și găsea motive de bucurie, chiar și atunci când nu existau; râdea mult și făcea pe toată lumea să zâmbească. Împotriva voinței sale, în gând i-a apărut și imaginea lui Dean Lester, cultivatorul de bambus. Îl cunoscuse la Springbok Club, în Breysburg, prin intermediul fratelui său, care, la rândul său, îl întâlnise la o săptămână după ce Dean sosise în Africa de Sud, când a venit la Ferma Bangali să-și cunoască vecinii. Jill nu era acasă, așa că nu l-a văzut atunci, însă atât Bob, cât și Lucie, au spus despre el că este un bărbat foarte drăguț și că abia așteptau să-l revadă la balul la care mergeau în seara aceea.

– Este, fără îndoială, foarte fermecător, a spus Lucie. Și foarte frumos.

Ignorându-i afirmația, Bob a adăugat:

– E foarte săritor. A spus că ne va ajuta cu orice vom avea nevoie. Cred că atunci când vom ajunge să-l cunoaștem, ne vom înțelege foarte bine cu el.

În seara balului, Jill purta o rochie lungă, din mătase, pe care și-o cumpărase cu câteva zile înainte de moartea tatălui său și pe care o purtase, de atunci, doar la ocazii speciale. După cum spunea Lucie, arăta de milioane.

– Nu-i așa că te simți de parc-ai fi deasupra tuturor în ea? a întrebat-o ea pe Jill în timp ce aceasta se privea în oglinda din dormitor.

– Să știi că de fapt chiar așa mă și simt, răspunse Jill în timp ce-și dădea cu parfum. Însă mi-aș dori tare mult ca și părul să mi se așeze la fel de bine.

– Dar e drăguț așa. Îți dă un aer senin și te întinerește cu cinci ani.

Jill s-a întors cu fața spre Lucie.

– Hai, spune-mi, de cât ai nevoie? și înainte ca Lucie să adauge ceva, Jill continuă: Să știi că n-ai noroc azi. Am fost la cumpărături în oraș și am cheltuit mulți bani pe pantofii ăștia argintii, pe lenjerie și pe pudră. Așa că sunt lefteră până săptămâna viitoare.

Lucie izbucni în râs.

– Sunteți gata, fetelor? Bob le-a strigat când a devenit nerăbdător și, după mai puțin de o oră, i-o prezenta pe Jill vecinului lor.

Fata nu-și amintea dacă mai existase vreo situație în viața ei când să i se fi întâmplat să displacă pe cineva la prima vedere, așa cum i s-a întâmplat cu Dean Lester. Nu i-au plăcut manierele lui și nici purtarea arogantă; nu i-a plăcut cercelul pe care-l avea în ureche; și nu i-au plăcut nici ochii lui verzi și pătrunzători cu care parcă o străpungea,

reușind să vadă chiar și ce nu ar trebui. Când a dat mâna cu el, au durut-o degetele, lucru care nu i se părea deloc necesar, pentru că un bărbat ar trebui să fie conștient de propia putere. Buzele i-au dat impresia unui om cu o fire senzuală evidentă, iar maxilarul încordat denota neînduplecare și hotărâre.

Când au dansat, nu i s-a părut deloc preocupat să poarte o conversație cu ea, așa că Jill credea că Dean nu e în general preocupat de femei. Dar cel mai ciudat lucru, era că nu și-l putea închipui îndrăgostit. Pe toată durata dansului, s-a simțit tare jignită pentru că i se părea că a dansat cu ea din obligație, fiindcă se tot uita după un bărbat de la bar cu care probabil că abia aștepta să vorbească. Ea era vecina lui și simțea că merită să fie tratată cu mai mult respect. Jill își dorea din tot sufletul ca Patrick să nu fi fost plecat în concediu, pentru că astfel, Dean Lester n-ar mai fi putut s-o invite la dans.

Mai târziu, cei doi s-au întâlnit la bufet; ea nu-și pusese mâncare în farfurie, pentru că nu prea îi era foame. Așa că după ce a văzut aperitivele de pe toată masa, a luat-o de la coadă, încercând să aleagă totuși ceva.

– Ce s-a întâmplat? Nu găsești nimic pe gustul tău?

Jill s-a uitat la fața lui Dean Lester – o față cu trăsături frumoase, arsă de soare, cu pomeți proeminenți și o gură cu dinți strălucitori, care-și reținea un zâmbet amuzat. Ochii verzi îi reflectau și ei amuzamentul, însă aveau și o notă de cinism care-i scădea din atracție.

– Nu mi-era gândul la mâncare. Aveam altele în minte, spuse ea cu o politețe rece.

– Așa să fie?

Trupul lui masculin și provocator era mult prea aproape, așa că Jill se trase înapoi.

– Cam la ce te gândeai?

Vorbea sacadat și punea accent doar pe ceea ce i se părea lui important, iar Jill trebuia să recunoască faptul că avea o voce extrem de senzuală, dar era de părere că l-ar fi plăcut mai mult dacă n-ar fi fost atât de sigur pe el.

Surprinsă de întrebarea lui, a ridicat din umeri, răspunzând indiferentă.

– Nu era nimic important.

Și continuă să se concentreze pe mâncare, servindu-se cu aperitive. Știa că l-a cam repezit, dar nu-l putea suferi. Bob și Lucie l-au plăcut din prima clipă și datorită lor, Jill n-a vrut să-l antipatizeze tot din prima clipă. Însă, atunci când i-a fost prezentat, n-a văzut decât un bărbat cu ochi strălucitori în care se reflecta o lumină care i-a displăcut de la început. A încercat să-și afișeze superioritatea încă din primele momente. Oare de ce nu putea fi și el un om normal, în loc să se comporte ca un rege?

După cele câteva secunde cât a vorbit cu Dean, acesta și dispăruse. Jill a fost neliniștită toată seara, gândind că e posibil ca bărbatul să nu mai treacă pe la Ferma Bangali, ceea ce le-ar da sigur de gândit lui Bob și lui Lucie și ea va trebui atunci să le spună că-l înfruntase cu obrăznicie. Și mai știa și că aceștia se vor supăra și nu-i vor spune nimic în față, dar vor discuta în absența ei despre ceea ce făcuse.

Oricum, nu era nimic de făcut și, din fericire pentru ea, Dean a continuat să vină la fermă. De fapt, chiar a sunat la câteva zile, ca să le ofere niște puieți cu care el nu mai avea ce face și să-i dea lui Bob și

niște pomișori ca să-și completeze livada. Dacă ar fi fost după ea, Jill ar fi refuzat cu siguranță aceste cadouri, însă fratele său le-a primit foarte bucuros, necontenind cu mulțumirile. În timpul vizitei, Dean aproape că nici n-a privit-o pe Jill, iar la plecare a dat din cap în direcția ei, fără un cuvânt. În schimb, i-a invitat pe toți la Nyala Mount la cină și, deși Jill ar fi preferat să rămână acasă, n-a putut găsi nici o scuză acceptabilă. Și încă o dată, a fost tratată cu indiferență de gazda sa.

Astfel a trecut timpul de atunci, fiecare tratând cu răceală pe celălalt și cu nimic mai mult.

Reușeau într-un mod miraculos să facă acest lucru fără ca Bob și Lucie să-și dea seama ce se petrecea între ei.

– Jill, n-am spus că poți să adormi acolo! s-a auzit vocea lui Bob și Jill sări în grabă din cadă.

– Scuze! spuse ea zâmbind, în timp ce se îndrepta spre dormitor. Iar visam cu ochii deschiși.

– Dacă n-aș ști că e imposibil, aș putea jura că ești îndrăgostită!

A râs puțin și a mers mai departe, bucurându-se mai mult că Bob n-a cuplat-o și el cu Patrick Mason.

Încă de la început, Bob a insistat ca Lucie și Jill să aibă fiecare câte o zi liberă pe săptămână; ziua următoare era a lui Jill și fata avea de gând ca după miculdejun să plece să călărească de-a lungul râului. Așa că în dimineața următoare și-a luat niște sandvișuri la pachet, în caz că avea să întârzie dacă va găsi cumva vreun loc mirific, încă nedescoperit, unde să lenevească. Asta era particularitatea locului; surprizele existau la fiecare pas. Deja descoperise câteva locuri încântătoare și de câte ori avea timp, se ducea să le viziteze. Oricum, azi avea de gând să exploreze, așa că înainta cântând pe Jacky, iapa pe care, cu un an în

urmă, i-o făcuse cadou Bob soției sale cu ocazia celor douăzeci și opt de ani împliniți.

Soarele era deja pe cer, o ceață ușoară atingea vârful muntelui, iar cerul părea un baldachin strălucitor de un albastru închis. Jill a oftat mulțumită și a dat pinteni calului. Angajații lui Bob munceau din greu pe câmp, supravegheați de mâna dreaptă a lui Bob – Dick Reynolds – și chiar de Bob însuși. Amândoi i-au făcut cu mâna lui Jill când au văzut-o sus pe deal și ea le-a răspuns la rândul ei. Viața era frumoasă, se gândea ea, mai ales când avea un frate și o cumnată atât de buni și de înțelegători, care nu au ezitat să-i ofere o casă atunci când a avut nevoie.

Oamenii de pe câmp au început să dispară din câmpul vizual al lui Jill, iar fata se simțea de parcă toată lumea era a ei. Peste râu, pădurea era întunecată; briza mișca frunzele copacilor care păreau că se pregătesc de furtună.

Mai departe puțin de malul vestic, era o poieniță cu flori albăstrui și violete, verzi și galbene.Vegetația se întindea de-a lungul râului, unele până la pădure, altele până la apă; orhidee, clopoței, ciulini și gladiole... Atâta culoare, se gândea Jill, iar ochii îi erau pregătiți să privească tot, să aprecieze toată frumusețea la adevărata valoare, iar simțurile gata să absoarbă această minunăție a naturii. A călătorit de-a lungul râului fără să-și dea seama când a zburat timpul.

La un moment dat a descălecat și s-a așezat într-o poieniță, lângă râu, unde creștea o vegetație luxuriantă care făcea locul să pară o junglă în miniatură. Copacii erau înalți, cu plante cățărătoare pe margini, într-o continuă luptă pentru lumină; păsări cu penaj multicolor zburau de colo-colo și ciripeau fericite, întrerupte din când

în când de zgomotul maimuțelor nebunatice care se agitau de pe o creangă pe alta. Jill și-a scos sticla, și-a turnat cafea într-un pahar, și în timp ce o savura liniștită, a auzit un fâșâit care a făcut-o să întoarcă repede capul. Dean Lester se afla pe celălalt mal al râului și-i făcea cu mâna. A descălecat și, în timp ce o privea, Jill deja se gândea să scornească un motiv ca să plece. Însă, pentru început, putea măcar să-l salute.

– Bună dimineața, domnule Lester !

– Bună dimineața, domnișoară Sharman! Să înțeleg că este ziua ta liberă? o întrebă în timp ce-și lega calul de un copac. Jill n-avea chef să poarte o conversație peste râu. Dar bărbatul deja se îndrepta spre un loc unde albia era mai îngustă, dar nu atât de îngustă încât să poată fi trecută de oricine, și Jill îl privi fascinată cum face o săritură incredibilă și ajunge pe cealaltă parte a râului. Dean, văzându-i expresia feței, nu s-a putut abține de la comentariu:

– Oare greșesc, sau chiar sperai să aterizez în râu?

Dintr-o dată, obrajii lui Jill au luat foc; se simțea luată prin surprindere de buna interpretare a gândurilor ei. Abia de și-a dat seama că a vrut pentru o clipă ca Dean să cadă în apă. Ei, poate o fi nutrit o dorință ascunsă... și poate chiar s-ar fi bucurat, considerându-i neîndemânarea ca pe o dulce răzbunare. Însă în loc de toate astea, el a făcut un salt grațios care, chiar și pe ea, care nu-l suferea, a lăsat-o cu gura căscată. Afurisită creatură! gândi Jill. Și-acum, era ea cea care murea de rușine.

– De ce să-mi doresc așa ceva? a replicat ea ridicându-și capul indignată, ceea ce a adus o strălucire ironică în verdele pătrunzător al ochilor lui Dean.

Răspunsul lui a venit după câteva momente în carea a privit-o amuzat.

– Oare poți să recunoști că ai fi vrut să nu vin la tine? Sau poate te-ai fi bucurat mai mult dacă nu mi-aș fi calculat bine distanța și aș fi sărit direct în apă? Lui Jill i s-a înroșit de data asta toată fața, ceea ce a fost un prilej de amuzament pentru Dean. – Să știi, domnișoară, pot sări foarte ușor la peste doi metri. E un astfel de loc mai lat chiar în josul râului și pe acela îl sar destul de des.

– Serios? Și chiar l-ai măsurat? întrebă fata cu acreală în glas.

– Da, pentru că nici unul dintre angajații mei nu l-a putut sări, spuse el mai mult pentru sine privind distanța care îi despărțea. Te deranjează cumva prezența mea? Pentru că m-am gândit să mă așez, adăugă el pe un ton plin de sarcasm.

Jill și-a ridicat capul, sperând ca briza s-o mai răcorească.

– Nu e locul meu, a zis ea.

– Știu foarte bine asta.

Jill simți furnicături pe șira spinării.

– E cumva al tău?

– Ei, bine, da. Scuză-mă că-ți spun, adăugă el cu un zâmbet arogant. Se simțea tare bine în situația asta.

– N-am știut, murmură ea cu voce scăzută.

– Dacă ai fi știut, n-ai fi venit, constată el și zâmbetul îi dispăru; ochii îi deveniră de gheață. Spune-mi, continuă el, ce nu-ți place la mine?

Jill nu se aștepta la o întrebare atât de directă. Ce ar trebui să răspundă? Sau cât de frumos ar putea să-i spună, ca să nu-l supere, că-l considera un îngâmfat, un arogant și un nesuferit, că mândria lui

o enerva, iar aerul superior pe care-l afișa, îi făcea sângele să fiarbă. Dar în loc de toate astea, a fost diplomată și i-a spus că habar n-avea cum a ajuns la o asemenea concluzie. Ca răspuns, el a făcut un gest care-i trăda nerăbdarea de a afla adevărul, apropiindu-se și mai mult de ea. Jill trebuia să admită că era un bărbat extrem de atrăgător și era convinsă că a atras multe priviri la viața lui.

– Ești sigură că-mi spui adevărul? o întrebă el într-un sfârșit.

Jill a înghițit, a luat o gură de cafea, după care a înghițit din nou. Era tulburată și, deși îi era greu să recunoască, se simțea copleșită că avea o așa companie într-un loc atât de retras. Era prima oară când se întâlneau singuri; era și prima oară când lui îi era greu să poarte o conversație cu ea – asta dacă acest schimb de replici putea fi numit conversație – pentru că de obicei răceala pe care o afișa Jill îl făcea să stea departe de ea.

Încerca s-o deruteze cu întrebările, însă ea, negăsind nici un răspuns care să nu-l jignească, evită să-i răspundă.

– Te reții cumva din muncă, domnule Lester?

Oare de ce n-o lăsa în pace și nu pleca pur și simplu?

– Nu. O să mă așez aici, răspunse el sec, lucru care o irită și mai mult pe Jill.

– Am vrut să aflu dacă lucrai înainte să vii aici.

Politețea o îndemna să-i ofere și lui cafea, însă nu avea alt pahar.

– Da, cercetam. Curăț locul de acolo ca să plantez niște portocali.

Jill a privit în direcția arătată de el, reținându-și protestul. Dean avea tot dreptul să facă tot ce dorea pe pământurile lui, chiar dacă asta însemna să distrugă această vegetație luxuriantă care ei îi plăcea atât de mult.

– Te-am întrebat un lucru, domnișoară Sharman. De ce eviți să-mi răspunzi?

– Eu... Care era întrebarea?

– O s-o repet.

Și asta a și făcut, distrugându-i speranța că subiectul ar putea fi încheiat așa ușor.

– Ce nu-mi place la tine?, a repetat ea, mai mult pentru sine. Când am dat eu asta de înțeles? Și gândul îi fugi la fratele și la cumnata ei, care ar fi tare supărați dacă ea și cu Dean nu s-ar înțelege.

– M-ai displăcut încă din prima clipă când ne-am cunoscut și dacă ai fi sinceră, ai putea recunoaște acest lucru și n-ai mai încerca atâta să eviți adevărul.

Ea n-a zis nimic și aunci el i-a adăugat:

– Sau ești prea lașă ca să-mi răspunzi?

– Mă faci să mă simt prost, domnule Lester, a roșit ea, furioasă mai mult pe ea, pentru că nu putea să găsească un răspuns potrivit care să pună punct acestei conversații.

– Mă bucur. Faptul că ai arătat că nu-ți plac deloc, e un lucru nou pentru mine, așa că trebuie să-ți cer o explicație.

"Să-ți cer..." Cum putea să folosească o asemenea expresie? Oricum, pentru că nu mai voia să continue conversația, fiindcă risca să-l jignească și mai mult, Jill rosti singurul lucru pe care îl putea spune.

– Îmi cer scuze, domnule Lester dacă am lăsat această impresie. Te rog să mă ierți.

– Să înțeleg că încerci să fii diplomată lăsând la o parte sinceritatea. Zâmbetul arogant i-a revenit în privire și pe buze, mai mult pentru

scuzele pe care era și el dator să le prezinte. Dacă nu erau la mijloc Bob și Lucie, mi-ai fi spus verde-n față ce crezi despre mine.

Jill s-a enervat. Și-a pus jos paharul gol și s-a uitat la el.

– Dacă tot vrei să vorbim deschis, domnule Lester, atunci cred că te pot întreba de ce nici tu nu m-ai plăcut de la început?

Înainte ca ea să-și termine fraza, el scutură din cap, enervat.

– Nu-mi evita întrebarea încercând să dai vina pe mine. Tu ai început totul.

Părea plictisit după tonul pe care-l folosea și ea spera că în curând se va plictisi de tot și va pleca singur.

Conversația a surprins-o peste măsură, pentru că nu l-ar fi crezut pe Dean, care i s-a părut mai mult țeapăn și nepăsător, capabil de asemenea întrebări. Și iată-l acum, stând comfortabil sprijinit de un copac, cerând o explicație pentru repulsia pe care Jill o avea față de el. Chiar el o spusese, întărindu-i astfel convingerea că nu era obișnuit ca lumea să nu-l placă.

– Bănuiesc, a zis ea gândind cu voce tare, că ești atât de obișnuit ca femeile să cadă la picioarele tale, încât nu poți accepta... – s-a oprit la un moment dat, înmărmurită de ochii aceia verzi care o fixau cu aroganță. Ăăă, eu... – ce mai putea fi spus? A tăcut, gândindu-se că de data asta nu ar mai fi putut spune nimic care să îndrepte lucrurile. L-a văzut cum se înfuria și mai mult.

– De fapt, domnișoară Sharman, nu sunt obișnuit ca femeile să-mi cadă la picioare, răspunse el tăios, în schimb, sunt obișnuit ca lumea să mă trateze omenește.

– N-am fost niciodată nepoliticoasă, domnule, se grăbi Jill să-i răspundă. Și în ceea ce privește tonul arogant pe care spui că-l folosesc...

– Este relevant, adăugă el repede, nelăsând-o să-și ceară scuze. Spune mai multe decât crezi.

– Oare?, l-a privit ea ciudat.

– Gândește-te. Și o să înțelegi ce spun, zise el arogant.

Jill s-a gândit puțin, dar n-a reușit să găsească un răspuns.

– Nu vrei să-mi explici? l-a întrebat ea curioasă.

El a ezitat un moment, după care a adăugat:

– Nu. N-o să-ți spun. Uită de asta.

Însă ea nu avea de gând să uite. Ca toate femeile, era curioasă din fire și n-avea de gând să-l lase să plece până nu-i va spune la ce se referea. Însă, dintr-o dată, și-a dat seama. Ea spusese că Dean i se pare genul de bărbat obișnuit ca toate femeile să-i cadă la picioare. Așa că i-a arătat antipatie încă de la început, vrând să-i dea de înțeles prin asta că ea nu intră în categoria de femei cu care era obișnuit.

O dată cu această revelație, obrajii i-au luat din nou foc sub privirea pătrunzătoare a lui Dean. Oare deducția lui a fost bună? Ăsta să fi fost semnalul pe care-l trimitea ea ? Dacă a fost așa, însemna că n-a fost un act conștient; din câte-și amintea, Dean i s-a părut de la început un bărbat arogant, cu o impresie prea bună despre sine. Ea era o persoană foarte deschisă și de obicei se înțelegea cu oamenii la fel ca ea. Însă Dean Lester era opusul ei în toate felurile, nu părea nici spontan și nici prietenos. Bineînțeles, trebuia să admită că la prima lor întâlnire ea a fost cea care n-a fost prietenoasă, ba din contră; așa că poate el chiar avea un motiv destul de întemeiat să se poarte astfel.

– Vrei niște cafea? l-a întrebat Jill în încercarea de a acoperi ceva din rușinea pe care o simțea în urma deducțiilor sale. Pot să spăl paharul în râu.

– Am și eu o sticlă cu mine, mulțumesc, spuse el încă reținându-i privirea. Jill a apreciat că măcar a arătat că are bun-simț și nu i-a spus ce gândea; măcar asta putea să aprecieze la el. Cât de departe călărești?

– Nu știu. Explorez și nu mă grăbesc deloc.

Și atenția lor fu îndreptată spre un stol de gâște sălbatice care zburau deasupra lor și au aterizat pe insulița stâncoasă din mijlocul râului. Le strălucea în soare penajul umed de pe piept și ciocurile le croncăneau în timp ce-și curățau

penele.

– Explorai, nu? a încercat el să-i zâmbească, dar maliţiozitatea i-a revenit în privire. Ce crezi c-ai să găsești?

– Comori se găsesc peste tot de-a lungul râului. Și doar gândindu-se la acestea, i-a revenit zâmbetul pe buze; a uitat de animozitatea dintre ei și a adăugat: Tu, bineînțeles, ești obișnuit cu toate, însă pentru mine mai sunt încă multe de descoperit. Și vreau să le descopăr încetul cu încetul, ca să-mi prelungesc plăcerea.

Și aici s-a oprit, devenind conștientă că devenea interesată de tot ceea ce spunea, uitând de interlocutorul ei, caruia era posibil să nu-i pese deloc de așteptările ei.

O privea cu ochi mari și sfredelitori, iar ea simțea că este examinată din cap până-n picioare.Cu o mișcare nervoasă, înlătură o șuviță de păr care-i alunecase pe față. Era un gest necontrolat, făcut parcă mai mult ca să-i mai dea încă un motiv să zâmbească.

– Și care sunt comorile pe care te simți atât de norocoasă să le descoperi pe malurile râului?

– Uite, asta, de exemplu, făcu ea un gest amplu cu mâinile. Paradisul în miniatură, o insulă unde natura nu este deranjată de

nimic. Uită-te la livezile alea. Nu-i așa că sunt minunate? E greu de crezut că pomii de acolo se luptă cu tot felul de paraziți.

Sprâncenele lui Dean s-au ridicat întrebătoare.

– Dar nu sunt paraziți. Sunt niște microorganisme care stau pe ei ca să primească mâncarea prin intermediul aerului.

– Da? Întotdeauna am crezut că-și iau mâncarea din scoarța copacului pe care stau.

– Ar trebui să-ți revizuiești cunoștințele de botanică, i-a recomandat el. Ai fi surprisă cât de multe ai descoperi astfel în explorările tale. Și se uită spre un trunchi de copac care era jumătate în apa râului, jumătate la suprafață și pe care crescuseră niște plăntuțe. Nici acelea nu sunt paraziți. Și ele își iau hrana din aer.

– Natura e minunată, zise Jill, în timp ce privea plantele pe care i le arătase Dean. Minunile ei se întâlnesc pretutindeni!

– Da, la fiecare cotitură a râului, spuse el, după care izbucni în râs și Jill i-a privit fascinată fața atât de transformată.

Era atrăgător?... Fără îndoială. O privea și ea și-a plecat privirea ca să-și ascundă expresia feței. Deja vorbise prea mult cu el pentru o singură zi. Nu avea de ce să mai adauge importanță egoului său infatuat, așa că și-a pus sticla în geanta pe care o adusese cu ea și în care mai avea sandvișurile și imensa felie de plăcintă cu nucă de cocos pe care i-o pusese Lucie.

– Cred că o să plec. S-a simțit puțin nesigură spunând asta și totodată furioasă. Parcă rămăsese stabilit ca mâine seară să venim la Nyala Mount, nu-i așa?

El a dat din cap că da.

– Pentru cină, adăugă el repede și se ridică în picioare.

Jill l-a privit cum face saltul peste râu și de data asta chiar nu voia să-și rateze aterizarea. După ce și-a dezlegat calul, l-a încălecat și, făcându-i semn cu mâna, a dispărut. Timp de câteva minute, fata a rămas nemișcată, ca să-l audă cum se îndepărtează.

Păcat că era atât de arogant și sigur pe el,părând să accepte că era dreptul său să fie atât de bogat și să locuiască în cea mai frumoasă și impunătoare casă din împrejurimi. Da, chiar era păcat... pentru că, altfel, ar fi fost tare drăguț să aibă un astfel de vecin.

Capitolul 2

În seara următoare, la opt și un sfert, Jill, fratele ei și soția acestuia intrau pe drumul ce ducea la Nyala Mount. Călătoriseră de atâtea ori pe aici când mergeau la familia Fenwick, încât cunoșteau drumul cu ochii închiși. Lui Jill i-a plăcut întotdeauna acest traseu, pentru că la intrare erau niște plante cățărătoare care împrăștiau un parfum delicat în furgonetă. Însă, spre deosebire de alte dăți, lui Jill îi lipsea entuziasmul.

Gazda îi aștepta pe verandă și arăta foarte impresionant în jacheta lui albă, cu o mână într-unul din buzunare, iar cu cealaltă sprijinindu-se de unul din stâlpii de susținere ai casei. Toate luminile erau aprinse, atât în spatele, cât și în fața lui. Jill gândi că arăta ca o statuie neprețuită, luminată parcă de îngeri și că special s-a așezat într-o astfel de poziție, pentru efect. Afurisit om !

A coborât și a venit ușor și degajat către ei.Cu un zâmbet bine ales le-a urat un bun venit călduros oaspeților săi. Se vedea clar că-i făcea mare plăcere această vizită.

– Bună seara, Lucie și Bob. Domnișoară Sharman...

– Bună seara, domnule Lester, a venit răspunsul ei automat și a încercat să afișeze un zâmbet de formă când și-a ridicat privirea spre fața lui frumoasă.

Dean le-a luat șalurile ei și lui Lucie și le-a dat unui băiat care le aștepta.

Aperitivele au fost servite pe verandă. Dean și-a dat scaunul mai în spate ca s-o poată privi mai bine pe Jill. Aceasta, nesimțindu-se deloc bine sub privirea lui insistentă, încercă de-a lungul serii să arunce un cuvânt sau două în conversația dintre cei trei, dar era conștientă că Dean o privea mai tot timpul și știa că n-avea cum să scape de el, lucru care lui părea să-i provoace o imensă plăcere. Era încurcat și surprins de atitudinea ei; era păcat, credea ea, că n-a acceptat faptul că făcea parte din categoria de bărbați care nu erau pe gustul ei.Dar și mai păcat era că nu putea să se privească prin ochii celorlalți; atunci, poate că și-ar fi dat seama că genul lui, care poate părea atrăgător pentru unii, poate displăcea cu totul altora. Tipul de bărbat sigur pe el, care se crede superior celorlalți și plin de infatuare, n-a atras-o niciodată pe Jill. S-a simțit mai mult atrasă de genul care se potrivea mai mult felului ei de a fi și încă de la început a știut că nu va avea niciodată nimic în comun cu Dean Lester pur și simplu pentru că nu-i plăcea sentimentul de a nu se potrivi cu cineva. Era o mare provocare să ții pasul cu el, însă ea n-a găsit nimic care să o impulsioneze să dea curs acestei provocări. I se părea că e mult mai simplu să se retragă din această luptă începută la nivel psihic, sau, mai bine zis, s-o evite. La acest nivel n-ar fi recunoscut niciodată că atitudinea ei era mai mult defensivă, impunându-și să nu se apropie prea mult de vecinul lor minunat, --

pentru a nu risca să dea naștere altor de sentimente. Astfel, nu voia să accepte că distanța pe care o impusese de la început între ei, era mai mult o măsură de siguranță împotriva atracției pe care el o emana.

În ceea ce-l privește pe Dean, părea că și el adoptase o atitudine asemănătoare cu a ei, dar de multe ori ea a descoperit un sens ascuns în cuvintele pe care el părea că le rostește uneori doar din necesitatea purtării unei conversații, atunci când cereau împrejurările. Și era evident faptul că lui nu-i plăcea deloc noua experiență și că ar fi schimbat relația cu Jill, dacă ar fi putut.

La cină, Dean a fost o gazdă perfectă; mâncarea cu care au fost serviți oaspeții a întrecut-o în savoare până și pe cea servită de doamna Fenwick, care era o foarte bună bucătăreasă. Pentru Jill însă, acest lucru nu însemna decât încă o bilă neagră pentru Dean. Oare de ce, se gândea ea, trebuia să exceleze în orice, doar pentru a-i umili pe alții?

Conversația era ușoară, iar când se întâmpla să lâncezească, Jill se uita la Dean și observa mereu că bărbatul o privea stăruitor. Deja începuse s-o deranjeze interesul pe care-l afișa pentru ea și ar fi dorit din toată inima să poată să-l privească în așa fel, încât să-și dea seama că n-o interesează deloc persoana lui. Dar se simțea forțată de împrejurări să fie zâmbitoare și să răspundă cuminte

când el o întreba dacă voia să-i umple din nou paharul.

– Da, te rog.

Și Lucie a mai dorit să i se umple paharul. Ea îl plăcea foarte mult pe Dean. Vorbeau aceeași limbă, pentru că erau amândoi din Africa de Sud. La un moment dat amândoi locuiseră în Pretoria, așa că se mai întâmpla ca uneori să discute despre lucruri la care nu puteau participa Bob și sora sa. Dar acest lucru se întâmpla rar, iar Dean, cu

bunele sale maniere, schimba repede conversația astfel încât să poată participa toți la ea.

În numeroasele ocazii în care au cinat cu familia Fenwick, după masă obișnuiau să facă o plimbare, pentru că erau cu toții mari amatori de așa ceva. Spre surprinderea lui Jill, Dean a făcut aceeași propunere. Însă ea nu voia să se plimbe, pentru că știa că la un moment dat avea să meargă alături de el și știa că-i va displăcea tare mult să-și încline capul ca să-l privească, asta pentru că era sigură că va trebui să poarte o conversație cu el. Întotdeauna se simțea inferioară când purta astfel de discuții cu el, pentru că simțea că Dean prefera să fie privit ca un om important.

– Vă deranjează dacă eu o să rămân pe terasă? întrebă ea. Mă simt cam obosită, seara asta.

Bob și Lucie s-au arătat puțin îngrijorați.

– Muncești prea mult, a mustrat-o Bob. De ce nu m-ai ascultat și n-ai luat pe unul dintre băieți să te ajute la rondul de flori? Nu poți să stai aplecată peste ea toată ziua și să te aștepți să nu te doară nimic.

– Dar nu mă doare spatele, a protestat ea. Doar că mi-ar plăcea mai mult să stau pe terasă și să mă bucur de această minunată seară.

– Bine, zise Bob, n-o să stăm mult.

Dean a ezitat puțin, dar a preferat să se abțină. Așa că Jill i-a privit pe toți trei îndepărtându-se pe poteca ce ducea spre o frumoasă parte a grădinii. Când nu i-a mai putut zări, începu să se relaxeze, dar ceva nu era în regulă cu Nyala Mount, mai ales acum când locul familiei Fenwick fusese luat de arogantul Dean Lester.

Dintr-o dată, a auzit pași apropiindu-se și a simțit că urmează să vadă pe cineva nedorit. Proprietarul casei se întorsese...

– Unde sunt Bob și Lucie? l-a întrebat când l-a văzut urcând scările spre ea.

– Au rămas să se mai plimbe, zise el în timp ce se așeza lângă ea. Nu mi s-a părut un gest frumos să-mi las singur unul din oaspeți, așa că m-am întors. Apoi a zâmbit. Ai putea cel puțin să arăți puțină recunoștință, chiar dacă nu-ți convine lucrul ăsta.

Jill îi aruncă un zâmbet plăcut. Atitudinea asta era cu totul nouă.

– Mă pui într-o situație jenantă, răspunse ea, hotărâtă să dea cărțile pe față din moment ce îi vorbise cu franchețe.

– Serios? Dean o privi curios. Jill Sharman, ești o ființă tare ciudată. Dar, te rog, nu mă lăsa să te întrerup. Te rog, continuă. Sunt mai mult decât curios.

Obrajii i s-au colorat într-un roz pal și ochii i-au sclipit.

– Foarte bine, domnule Lester, o să fiu onestă și o să-ți spun că nu mă bucură deloc faptul că te-ai întors. M-aș fi bucurat să rămân singură o vreme.

Lui Dean îi dispăru zâmbetul de pe față. Își trase cu piciorul un scaun și se așeză mai aproape de ea.

– Afirmația asta, spuse el rece, nu e deloc politicoasă, aș spune că e foarte vulgară.

Culoarea roșie din obraji i se răspândi pe toată fața și Jill își coborî ochii.

– Îmi cer scuze, domnule Lester.

– Mă cheamă Dean. Îmi cer scuze dacă numele ăsta nu ți se pare destul de masculin, cum sună Robert, Richard sau James, dar bunicul mamei era american.

Ei îi plăcea numele lui, dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut lucrul ăsta.

– Și mie îmi sună a nume american.

Asta a fost tot ce-a adăugat, mulțumită că scuzele i-au trecut neobservate.

Nu i-ar fi plăcut deloc ca el să comenteze pe seama lor, pentru că era sigură că s-ar fi simțit stânjenită din cauza felului său ironic de a-și expune părerile.

– De fapt, este un nume din engleza veche, și înseamnă "țăran", așa că, după cum vezi, mi se potrivește destul de bine. S-a lăsat pe spate în scaunul său și i-a aruncat o privire crtică. De fapt, nu ești deloc obosită. De ce ai simțit nevoia să minți?

– Spune-mi, domnule Lester... începu ea.

– Dean ! o întrerupse el.

După un oftat ușor, Jill spuse:

– La ce-ți folosește să mă întrerupi tot timpul?

– N-ar fi mai bine să folosești cuvântul "satisfacție"?

– Foarte bine. Ce satisfacție ai de pe urma acestui lucru?

– Deocamdată nici una. Pentru că încă n-am reușit să te enervez, dar o să reușesc, spuse el, ușor amenințător. Apropo, n-am priceput ce nu-ți place la mine.

– Am spus că-mi pare rău dacă ți-am lăsat o asemenea impresie, îi aminti ea.

– Să știi că aștept ca într-o zi să-mi vorbești deschis.

– Ești un bărbat neobișnuit, domnule Lester. Jill îi aruncă o privire curioasă, văzându-l cum se afundă în scaunul său și o privește cu ironie.

– Te-am întrebat de ce ai mințit, reluă el, ignorându-i afirmația. Oare ai făcut-o pentru că doreai să scapi pentru un moment de mine?

– Ești gazda mea, domnule Lester. Te rog să nu mă faci să spun lucruri pe care e posibil ca mai apoi să le regret.

Spre surprinderea ei, Dean izbucni în râs.

– Măcar de data asta ești sinceră. Deci recunoști că ai folosit oboseala ca scuză, mai ales ca să te salvezi de calvarul de a te plimba alături de mine? Știi că mai erau și ceilalți, nu? Poate că n-ar fi fost chiar un chin.

Bineînțeles că lucrul ăsta a zăpăcit-o mai rău pe Jill, dar a reușit să-și păstreze o urmă de sânge-rece și chiar să aibă o voce calmă.

– Ai devenit dintr-o dată exagerat de interesat de persoana mea, domnule Lester. Mă încurcă foarte tare acest lucru.

– Nu interesat, Jill, o corectă el, ci intrigat. Sunt sigur că de fapt ești o fată drăguță. Se opri și zâmbi amuzat că ea se înroșea din ce în ce mai mult și dădea din cap în semn de protest. Da, de fapt ești o fată drăguță, dar cu mine ești... cum să spun? se opri din nou și privind-o, adăugă: Îmi dai voie să fiu sincer?

– Sigur, l-a încurajat ea repede, simțind că o macină curiozitatea.

– Cu mine ești atât de rea cât îți permite situația.

Jill și-a ridicat bărbia; ochii îi aruncau scântei.

– Acum chiar că ai depășit limita decenței. Ăsta e cel mai urât lucru care mi s-a spus vreodată.

– Mă bucur că l-am spus, a fost răspunsul lui neașteptat; a mișcat ceva în tine. Ești mai drăguță când te înfurii, Jill; ochii îți strălucesc și buzele îți tremură. Mă bucur că n-ai buze subțiri, pentru că pentru mine nu e nimic mai urât decât o femeie cu buzele subțiri.

Unde voia să ajungă cu asemenea comentarii? Furia lui Jill atinsese deja cote maxime. Simțea cum inima o ia razna. Simțea că trebuie să fie tare precaută, ca să nu riște să arboreze vreun zâmbet prostesc care l-ar fi putut linguși pe Dean, zâmbet pe care l-a văzut pe buzele multor femei care-l cunoșteau pe acesta.

– Cred, zise ea ridicându-se, că până la urmă o să fac o plimbare.

Bărbatul zâmbi ironic.

– Lașo... a mumurat în felul său adânc și atrăgător. Stai jos și persevereză. Ai putea să participi la o scurtă conversație ca între prieteni, doar că trebuie să depui puțin efort.

Jill l-a privit încruntată.

– Mai exact, domnule Lester, ce încerci să faci? întrebă ea cu răceală după o pauză.

– Încerc să stabilesc o relație de bună vecinătate între noi. Oare nu ți-a trecut prin cap că fratele tău și soția lui și-au dat seama de mult că suntem aproape dușmani?

În ciuda subiectului abordat, avea vocea calmă și părea foarte liniștit.

– Oare chiar nu ne înțelegem bine ca vecini? a fost tot ce a putut spune ea și n-a rămas deloc surprinsă când l-a văzut mirat.

– Am spus aproape dușmani, Jill, i-a amintit el în timp ce o privea cu ochi de oțel. Și o să continuăm tot așa?

Era pusă în încurcătură și o enerva tare mult faptul că Dean își dădea seama de lucrul ăsta.

– Cred, spuse ea într-un târziu, că am putea să adoptăm o relație mai amicală.

El și-a țuguiat buzele.

– Tu ai nevoie de cineva care să te pună la locul tău. Ești mult prea rea pentru o femeie.

Din ochii căprui ai lui Jill ieșeau scântei; s-a dus expresia de "ochi blânzi ca de câine", cum obișnuia tatăl ei să-i spună.

– Ceea ce-ți trebuie ție, domnule Lester, este cineva care să te coboare cu picioarele pe pământ. Ești mult prea îngâmfat și habar n-ai unde-ți este lungul nasului.

– Deci, asta crezi despre mine.

– Ești sigur că te cunoști destul de bine ca să afirmi altceva?

– Poate că da, a zis el pe ton meditativ. Mă întreb oare câți dintre noi se cunosc îndeajuns?

Încă mai stătea jos, în timp ce ea se sprijinea de un stâlp, lângă el. La un moment dat, Dean s-a dat puțin înapoi cu scaun cu tot pentru a o putea privi. Venise în sfârșit și rândul ei să se uite la el de sus, ceea ce-i aducea o imensă plăcere.

– Sunt îngâmfat și plin de mine, repetă el

Jill s-a îmbujorat din nou, dându-și seama cât fusese de nepoliticoasă, lucru foarte neobișnuit la ea, care era o persoană drăguță cu toată lumea. Și nu-i plăcea deloc că a întâlnit omul care să scoată ce era mai rău din ea.

– Poate că ar fi mai bine să încheiem aici conversația noastră, sugeră ea. Mă duc să văd unde au ajuns Bob și Lucie.

Spera ca el să nu-și ofere compania și s-a mai liniștit văzând că Dean n-avea nici cea mai mică intenție să facă acest lucru.

– Oare nu te interesează, Jill, să afli de ce am spus că ai nevoie de cineva care să te pună la locul tău?

În mod automat, ea și-a întors capul, iar el a continuat:

Am spus-o ca să-ți aduc la cunoștință faptul că tu însăți ești responsabilă pentru relația tensionată dintre noi. O spusese pe un ton aspru și era clar că asta era părerea lui sinceră despre ea.

Jill și-a ridicat capul; vorbele lui Dean își atinseseră ținta și dacă era destul de sinceră, trebuia să admită că asta era ceea ce merita, pentru că ea singură începuse toate astea, din cauza părerii proaste pe care și-o formase de la început despre el.

– Presupun că ar trebui să-mi cer scuze, începu ea, când fu întreruptă tăios de el.

– Nu te obosi. Mai ales dacă te simți obligată s-o faci. Du-te și caută-i pe Bob și pe Lucie. Se vede că prezența mea te enervează.

A ezitat un moment, nedorind să facă ce i se spusese. Din contră, i-ar fi plăcut să rămână și să găsească o modalitate de a repara răul făcut relației dintre ei. Dar fața lui întunecată și încruntată a făcut-o să se întoarcă și să plece în grabă mai mult ca să scape din raza privirii lui.

O oră mai târziu, a început să intre în panică, întrebându-se cum de s-a putut rătăci.

– E ridicol, și-a zis ea luând-o într-o direcție, apoi întorcându-se în partea opusă. Nu pot fi departe. Doar că nu mă pot orienta, pentru că arborii sunt tare împrăștiați. Și toți sunt luminați de la casa lui Dean.

Inima îi bătea din ce în ce mai repede. Respirația îi era neregulată, iar picioarele i se înmuiau pe măsură ce panica o cuprindea din ce în ce mai mult. Dacă avea să rămână afară, pe câmpie, toată noaptea? Voia să alunge acest gând, dar, asta era tot ce-i trecea prin cap. Peste tot era atât de întuneric, nu era nici o rază din lumina aceea roșiatică pe care îi plăcea atât de mult s-o privească la apus. Probabil că lumina zăbovea doar în nopțile cu lună plină. Copacii erau niște mase negre de

nebuloasă, iar colinele abia se conturau pe fundalul unui cer întunecat.

A strigat de câteva ori după ajutor, dar și-a dat seama că n-a făcut-o la timp. Și motivul era, bineînțeles, Dean. Nu i-ar fi convenit deloc să afle că se rătăcise. Probabil că abia aștepta prilejul să se arate ironic. Nu, își spuse ea, își va găsi singură drumul înapoi, pretinzând că a dorit să facă o asemenea plimbare pentru că-i plăcea să rămână singură. Acum, își regreta încăpățânarea, pentru că se găsea într-o postură mai dificilă ca atunci. Se pierduse și simțea că se îndepărtase cu mult de Nyala Mount. Măcar de ar fi strigat atunci; cu siguranță, ar fi fost auzită.

– Ar fi fost atât de umilitor, se gândi ea.

Dar gândurile i-au fost repede risipite pentru că i se părea că auzise un strigăt, așa că a rămas nemișcată, cu toți nervii încordați la maximum. Nu... se înșelase. Și-a pierdut din nou entuziasmul și-și simțea inima bătând nebunește. Oare de cât timp se afla aici? se întrebă ea. Încercase să facă un calcul în timp ce mergea și ajunsese la concluzia că se afla în sălbăticie cam de o oră și jumătate. Cum de s-a putut abate de la drum? A greșit din prostie și din mândrie că n-a strigat mai devreme după ajutor, iar acum mai mult ca sigur că fiecare pas pe care-l făcea o îndepărta și mai mult de Nyala Mount.

Se gândea la cât de neliniștiți trebuia să fie cei care o așteptau acasă. Bob și Lucie erau cu siguranță îngijorați, dar mai mult ca sigur că nu și Dean. El mai degrabă era furios că trebuia să plece în căutarea ei, și credea că o căutase cu lumânarea. A rătăcit în continuare, învârtindu-se în cerc, strigând din răsputeri și sperând ca printr-un miracol să se afle în direcția bună. Începea să simtă efectul fricii și simți că-i vine rău.

Îi era sete, era obosită și înfrigurată. I se părea că aude zgomote, și simțea că n-o mai țin picioarele.

– Poate dacă m-aș odihni puțin, m-aș simți mai bine, își zise în timp ce se așeză cu spatele de un copac. Era o liniște atât de apăsătoare în jur! Un parfum necunoscut persista în aer, greu și acaparator ca un anestezic...

După un timp, a reușit să scape de starea de somnolență, dându-și seama că era foarte important să fie atentă la tot ce se întâmpla în jur și să mai strige din când în când. Dar liniștea și aroma care persista în atmosferă s-au dovedit prea puternice pentru ea și somnul părea să pună încet dar sigur stăpânire pe ea. Când striga, vocea îi era din ce în ce mai slabă; picioarele n-au mai ajutat-o când a încercat să se ridice din locul unde stătuse, ca să-și continuie mersul. Cât mai rezistase să meargă așa, habar n-avea; într-un sfârșit, a estimat că rătăcea prin pădure de mai mult de trei ore.

Încă o dată i se păru că aude un strigăt și chiar a reușit să strige, uimindu-se până și pe ea. N-a auzit nici un răspuns și disperarea a cuprins-o din nou pentru că știa că din nou își imaginează lururi. De-ar ști pe unde s-o apuce ! Dar nu se putea orienta deloc și credea că fiecare pas pe care îl făcea o îndepărta și mai mult de destinație. Așa că se gândi că era mai bine să rămână pe loc. Se așeză din nou, după ce-și făcu culcuș într-un tufiș sub un arbore uriaș de mahon.

Nu mai era liniște. Stepa prinsese viață și asta se simțea peste tot în jurul ei. Frunzele fremătau pe pământ, făcându-i inima să se oprească o clipă, crezând că sunt șerpi. Fiind conștientă de tot ce e viu în preajma ei, a încetat și să mai strige. Nu voia să atragă atenția asupra ei.

Capul i-a căzut de somn și dintr-o dată s-a simțit calmă și resemnată. Foșnetul încetase, la fel și zgomotele din cap. Ochii i s-au închis și deschis de câteva ori, dar simțea cum somnul pune încetul cu încetul stăpânire pe ea, slăbindu-i și mai mult puterea de concentrare și curând își pierdu cunoștința.

Capitolul 3

A trezit-o murmurul brizei și când s-a ridicat a simțit zorii cețoși care o învăluiau. O lumină slabă și verzuie venea dinspre câmpie trecând prin masa întunecată de arbori și prinzând formă după conturul lor. O pasăre a început să ciripească, apoi încă una și încă una, până când întreaga pădure părea că prinde viață în zorii care căpătau culori de auriu și trandafiriu, vestind cu bucurie începutul unei noi zile. Jill era în picioare, țeapănă de oboseală și de frig, cu hainele umede și lipite de trup. Îmbrăcămintea i se va usca o dată cu răsăritul soarelui, dar îi era sete și se simțea obosită, deși dormise.

Încotro s-o apuce? De-ar ajunge la râu, sigur ar descoperi niște semne după care să se orienteze. Avea o zi întreagă să ajungă acasă și simțea că-i va fi mult mai ușor dacă va descoperi râul. Avea de gând să meargă puțin într-o direcție, iar dacă nu va ajunge la el, se gândea s-o ia în direcția opusă și să meargă până va găsi un loc cunoscut.

Singura problemă era că deja avea puterile slăbite și doar gândul că avea atât de mult de mers, o făcea să-și piardă speranțele și să se așeze

să mai doarmă puțin. Totul în jurul ei era plin de viață, vibra, iar aerul era plin de miresme îmbătătoare. Versanții deveniseră pete multicolore acoperite de razele soarelui care se înălța triumfător pe cer. Peste tot se făcea văzută explozia de lumină de la răsărit și orice vietate și plantă prindea forme nebănuite, fiind îmbrăcate în lumina răsăritului. Pe colinele opuse, lumina filtrată ajungea cu reflexii violete și portocalii, iar norii dantelați situați deasupra acestui tablou magnific, dădeau un aer de magie priveliștii. Jill privea apreciativ tot ce se întâmpla în jurul ei, chiar dacă se afla într-o situație delicată. Dar magia naturii a ținut-o departe de gândurile ei doar o clipă, pentru că, după câteva momente a început să se sperie din nou, gândindu-se dacă va găsi sau nu drumul spre casă, sau dacă cineva o căuta deja și avea s-o găsească în curând. Cu siguranță, exista deja un grup de oameni care o căutau și încerca să nu se gândească la persoanele pe care le-a îngrijorat cu dispariția ei.

În curând deveni atât de speriată, încât nici nu mai putea gândi clar. Nu găsi nici urmă de râu, dar continuă să caute cu disperare. Se simțea însă tare obosită, pe deasupra îi era foame și sete, dar nu voia să se dea bătută, așa că își continua căutările. În timp ce se gândea ce avea să facă în continuare, descoperi o fostă albie a râului. Inima a început să-i bată cu putere gândindu-se că râul trebuia să fie pe aproape. Și așa cum stătea acolo, își dădu seama că se afla pe o terasă a râului, iar când s-a uitat mai bine, a mai descoperit o albie, însă aceasta era mai recentă, așa că nu mai avea nici un dubiu că râul era prin apropiere. Putea chiar afla cu exactitate încotro s-o pornească, pentru că albiile o ghidau destul de precis. Cu speranță și optimism, parcă și cu forțe reînnoite, a pornit la drum, însă fără grabă, fiind

convinsă că dacă se grăbea, obosea înainte să-și atingă țina. Dar setea deveni supărătoare și ajunse să se întrebe dacă nu cumva avea să se prăbușească sub soarele arzător.

Se făcuse deja amiază și până la ora prânzului tot merse până văzu la un moment dat râul, dar până să ajungă propriu-zis la el, mai avea o bucată bună de parcurs. Când a văzut apa curgând, s-a simțit mai în putere să continue drumul, așa că nici nu ajunsese bine la izvor, că își și făcu palmele căuș ca să se răcorească mai repede. O! Era mult mai bine. Simțea că mai poate rezista fără mâncare, dacă avea apă. Și-acum, încotro trebuia s-o ia? Simțea că în orice direcție ar porni-o era cea greșită. Cel puțin acum avea râul și știa că atât casa lui Dean, cât și cea a lui Bob nu erau departe de râu.

Mai bine striga în continuare, pentru că de când descoperise râul, asta făcea. Însă n-a primit nici un răspuns, ceea ce însemna că tot timpul ăsta s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de cele două locuințe.

Strigătul a devenit din ce în ce mai slab; a simțit cum o toropește oboseala și în cele din urmă s-a așezat să se odihnească. Umbrele creșteau parcă, transformând dealurile în forme grotești; norii se adunau pe cerul de opal, pregătindu-se pentru apus. Soarele s-a transformat într-o minge roșie de foc și în curând razele violete s-au răspândit peste toată întinderea. Jill tremura din cap până-n picioare, pentru că o lăsase speranța că va mai găsi vreodată drumul spre casă. A încercat disperată să mai strige încă o dată, însă credea că mai degrabă avea să moară lângă râu, decât să găsească putere să facă acest lucru. Acum i se părea imposibil să găsească drumul bun pentru că nu mai avea putere să facă nici un pas. Alesese să meargă în josul râului, dar acum era convinsă că nu făcuse alegerea care trebuia.

Se lupta să-și țină pleoapele deschise, însă simțea cum își pierde toate simțurile. Oare era pe cale să intre în comă? Ideea aceasta îi apăru vag în minte pentru o secundă, pentru ca mai apoi să simtă cum se scufundă într-un întuneric fără margini. În comă...

La un moment dat, auzind un strigăt, se ridică repede în picioare, minunându-se și ea de puterea pe care a avut-o. Speranța era sursa energiei sale, în timp ce alerga în direcția de unde venea zgomotul, strigând și ea, la rândul ei:

– Sunt aici! Sunt aici!

Nu primi nici un răspuns, și-și dădu seama că strigătul ei e ca cel al unui copil mic. O durea gâtul și simțea că e pe cale să-și piardă vocea de tot.

Dacă nu se făcea auzită acum, era sigură că va fi pierdută, pentru că persoana care o căuta, cu siguranță nu va reveni prin acele locuri. A strigat din răsputeri de câteva ori și când a auzit vocea lui Dean, a simțit că parcă inima nu i-a bătut pentru o clipă. Bărbatul era încă departe, dar se îndrepta spre ea.

– Jill, unde ești? Strigă în continuare!

A făcut întocmai cum i s-a spus, dar la un moment dat și-a pierdut puterile și a căzut pe pământ. A auzit din nou vocea, dar i-a fost imposibil să mai scoată vreun sunet. Își julise mâinile când se prăbușise și acum simțea o durere surdă în tot corpul.

A auzit zgomotele naturii și i se părea că totul se învârte în jurul ei... apoi n-a mai auzit și n-a mai văzut nimic timp de o oră, după care, deschizând ochii și privind în jurul ei, și-a dat seama că se află într-o cameră în care mai fusese de câteva ori atunci când doamna Fenwick era răcită și stătea în pat. Fața neliniștită a lui Lucie era deasupra ei, dar

fără să zică ceva, încerca s-o hrănească pe Jill cu un fel de mâncare din lapte pe care i-o ducea la buze cu o linguriță.

Era destul de târziu când și-a deschis din nou ochii și l-a văzut pe Dean stând lângă ea. Părea supărat și distant și nu luă în seamă expresia de resemnare din ochii ei.

– Cum te simți?

Vocea lui era aspră și severă.

– Mă doare îngrozitor capul. L-a privit cu ochii înlăcrimați. Îmi pare atât de rău...

– O să-ți aduc ceva pentru durere, a zis el, părăsind camera. Când s-a întors, avea un pahar în mână.

– Ridică-te !

Jill a făcut așa cum i s-a spus și a primit două tablete pe care le-a luat cu apă.

– Mulțumesc. Ce s-a întâmplat?

El a ridicat din sprâncene.

– Eram afară, te căutam.

Jill și-a mușcat buzele vinovată.

– Îmi pare atât de rău, a repetat ea, convinsă că nu va depăși curând acest moment.

Dean i-a răspuns încordat :

– Erai nervoasă când ai plecat.

– Nu, de ce trebuie să spui asta?

După câteva momente,Dean a continuat:

– E evident că nu mă suporți. Și dacă vrei să scapi de mine cu orice preț, cea mai bună rezolvare ar fi să nu ne mai vedem decât dacă este absolut necesar. A făcut o pauză și a privit-o scrutător. Firește, va trebui

să te includ în fiecare invitație pe care le-o fac lui Bob și lui Lucie, dar ți-aș sugera să găsești de fiecare dată o scuză pentru a nu accepta. La rândul meu, voi face tot posibilul să evit să te enervez cu prezența mea.

Nu era nimic care s-o facă pe Jill să se simtă mai vinovată decât aceste spuse ale omului care a salvat-o. Ar fi murit cu siguranță dacă n-ar fi găsit-o el. Uitându-se în ochii lui și încercând să evite faptul că o privea din nou cu aroganța-i caracteristică, încerca disperată să caute cuvintele potrivite care să exprime profunda recunoștință pe care o avea față de el, pentru că o salvase la timp. În ciuda a ceea ce credea Dean, îi era mai mult decât recunoscătoare pentru ce-i datora și nu se mai gândea deloc la ceea ce o enervase în comportamentl lui. Dar îi era tare greu să articuleze cuvintele, mai ales acum, când Dean o privea atât de serios și de rece.

După o tăcere lungă și stânjenitoare, a fost în stare să spună ceva:

– De cât timp sunt aici?

Și s-a oprit, pentru că simțea că nu-i pusese doar o întrebare, ci se arătase și recunoscătoare pentru ceea ce făcuse pentru ea.

– Ar trebui să fii în stare să pleci peste câteva ore, a spus el rece, după care a luat paharul pe care i-l adusese și aplecat din cameră.

Jill se simțea tare stânjenită de situația care se crease doar din vina ei. Oare de ce purtarea lui Dean ajunsese s-o doară? Credea că era normal să se simtă jignită, mai ales pentru că nu prea i-a mulțumit pentru ceea ce făcuse. Dar nu înțelegea de ce trebuia s-o doară purtarea lui. Oricum, ideea lui de a o evita în mod deliberat și ca ea să-i refuze toate invitațiile, se adăugau la durerea ei. Și asta după ce a dorit să poată găsi o scuză cât de mică să nu mai fie nevoită să vină la Nyala Mount.

A adormit cu gânurile care-i zburau prin minte și s-a trezit după cinci ore, când Olive, singura femeie din slujba lui Dean, a intrat în cameră. Jill o cunoștea, pentru că fusese și servitoarea familiei Fenwick, așa că, atunci când a văzut-o, s-a ridicat din pat ș i-a zâmbit.

– Ai dormit mult. Șefu' mi-a spus să nu te deranjez la prânz. Ți-e foame acum?

– Da, cred că aș mânca ceva.

– Am venit pentru că ai un vizitator.

– Bănuiesc că nu sunt Lucie și Bob, pentru că ei ar intra direct. Cine e?

– Mi-a spus că e domnul Mason. Șefu' e afară, pe terenurile lui, și nu știe de vizita asta. Să-l las să intre?

– Da, bineînțeles.

– Bine, domnișoară Sharman.

Câteva minute mai târziu, Patrick intra în cameră. Era puțin nervos, dar s-a liniștit imediat ce a văzut că Jill n-a avut prea mult de suferit de pe urma chinului prin care a trecut.

– Am aflat ce ți s-a întâmplat de la unul dintre băieții mei, care e frate cu unul din băieții lui Dean, i-a explicat el lui Jill când aceasta l-a întrebat de unde aflase de dispariția ei. Cum te simți?

– Sunt bine, Patrick. Mulțumesc.

– Adevărul e că nu arăți rău deloc. Cum naiba ai reușit să te rătăcești?

– Habar n-am, a răspuns ea. Mă gândeam aiurea când mergeam prin pădure. E mai ușor să te rătăcești decât am crezut, dar cu siguranță că n-o să se mai întâmple. Mă simt tare prost din cauza a ceea ce am iscat.

Patrick n-a schițat nici un gest. Ca de obicei, nu se îngrijora de nimic, spunându-i că din moment ce a fost salvată, nu mai are sens să-și piardă timpul cu regrete și păreri de rău.

– Ce locuință luxoasă! a observat el, aruncând o privire în jur. Cred că Dean Lester a plătit o avere pentru locul ăsta.

– E un fermier înstărit, a răspuns ea. Are în posesie mai multe terenuri.

– Ce om norocos ! Patrick a mai aruncat o privire în jur. E o minune că e încă burlac. Cred că are peste treizeci de ani.

– Mie nu mi se pare prea interesat de femei. Cred că arborii îi dau tot ce dorește, a gândit ea cu voce tare, iar Patrick a izbucnit în râs. Și cum avea un râs molipsitor, nici Jill nu s-a putut abține. Chiar în acel moment, Dean a intrat în cameră, pentru că aflase de la Olive că avea un vizitator.

A stat un timp în ușă, privind scena cu ochi reci și duri. Lui Jill i-a înghețat râsul pe buze când l-a văzut. Patrick, în schimb, abia s-a oprit din râs, și a izbucnit din nou. Jill s-a enervat și a început să le facă în grabă cunoștință celor doi bărbați, dar a întrerupt-o Dean, care a spus rece:

– Ne-am cunoscut.

Și-a plimbat privirea de la Patrick la Jill care mai era încă în pat, cu o pătură pe picioare și îmbrăcată cu o cămașă de noapte care se presupunea că era a lui Olive. Cred că acum vrei să mănânci de prânz, nu?

– Da, dacă nu...

– M-ar deranja? i-a continuat Dean vorba cu un zâmbet forțat pe buze. O s-o trimit pe Olive să te întrebe ce dorești. Încă nu-i adresase

nici un cuvânt lui Patrick, care, după cum și-a dat seama Jill, ar fi trebuit să-i ceară voie lui Dean înainte să intre în casa lui. Când s-a gândit la această impolitețe, obrajii i s-au colorat în roșu. Dean a văzut schimbarea și a zăbovit mai mult asupra chipului ei, până să-și mute privirea la Patrick. Poate vrei să te retragi când va fi adus prânzul domnișoarei Sharman? Tocmai am primit un mesaj de la cumnata ei, care m-a informat că va ajunge într-o oră cu soțul ei, ca s-o ia pe domnișoara acasă. Și fără să aștepte vreun răspuns, a plecat din cameră; Patrick, zâmbind, spuse repede, când Dean nici nu apucase să închidă bine ușa:

– Ce l-o fi apucat de s-a purtat așa acru? Sau așa e tot timpul? N-am prea avut de-a face cu el, l-am văzut o dată sau de două ori la club, atât.

– Cred că nu prea i-a plăcut faptul că a trebuit să rămân la el, a fost tot ce a putut spune Jill. Asta e casa lui și cu siguranță prezența mea aici l-a incomodat. Aș fi putut cel puțin s-o trimit pe Olive să-l caute înainte să te primesc aici.

Vocea îi trăda îngrijorarea, dar Patrick a rămas impasibil. Nu era nimic rău în faptul că ea primise un vizitator, îi zise el.

– Sau mai mulți. Cu ce l-ar deranja?

Spre ușurarea lui Jill, Olive a adus prânzul, iar Patrick a plecat. O oră mai târziu, au ajuns și Lucie și Bob, iar peste încă cincisprezece minute, era și ea în drum spre casă. Dean nu se oferise s-o ducă la fermă cu mașina lui luxoasă, iar Jill știa că nu s-a întâmplat acest lucru din cauza lipsei de politețe a lui Patrick. Și chiar dacă ar fi condus-o acasă, sigur ar fi fost pentru a-l scuti pe Bob de deranjul de a veni s-o ia și nu din alt motiv. Dar , oricum , ce-i păsa ei de toate astea?

Trecuse o lună de când Jill se rătăcise.

Dean s-a ținut de cuvânt și a încercat pe cât posibil să nu-i iasă în cale, iar Jill a refuzat și ea toate invitațiile pentru Bob și Lucie la Nyala Mount care o includeau și pe ea. Cumnata și fratele său erau deja încurcați de răceala care exista între cei doi și se întrebau cât va mai dura până când Dean și Jill vor depăși aceste animozități și vor avea o relație normală.

Pe măsură ce timpul trecea, Jill simțea din ce în ce mai puțină respingere față de Dean; îi era foarte recunoscătoare pentru ce făcuse pentru ea și era sigură că dacă n-ar fi fost el, ar fi murit rătăcită în pădure. Simțea că nu-l răsplătise deloc pentru că o ajutase, ba chiar fusese nepoliticoasă și-l primise în casa lui, fără să-l anunțe, pe cel care l-a și făcut un om cu purtare acră.

Jill și Dean au fost nevoiți să se vadă într-o seară, la un bal dat în clubul Springbok din Breysburg, unde fuseseră invitați cu toții. Dean era deja acolo și, normal, i-a însoțit pe cei trei locuitori ai fermei Bangali, când aceștia s-au apropiat de bar.

Salutul său a fost cordial, dar cel adresat lui Jill era plin de indiferență. I-a întrebat pe toți ce voiau să bea și le-a cumpărat băuturile. S-a așezat neglijent pe scaun, lăsând o mână să-i atârne de pe bar. Purta un costum de vară de un alb imaculat, care lăsa să i se vadă pielea frumos bronzată și care-i dădea ochilor verzi o strălucire aparte. Era un exemplar masculin foarte reușit, trebui să recunoască Jill. Statura sa impunătoare și purtarea aristocratică, îl situau deasupra tuturor bărbaților din sală, chiar și deasupra lui Bob, care era și el înalt și destul de chipeș.

Jill se simțea ciudat, mai ales că Dean nu i-a adresat nici un cuvânt. Atenția îi era îndreptată asupra lui Bob și a lui Lucie și cum ei nu-și

dădeau seama că ea nu participa la conversație, și-ar fi dorit să fi stat mai bine acasă. Dar seara era abia la început și curând a sosit și Patrick, împreună cu familia, iar Jill s-a scuzat și s-a dus la masa lor, unde chelnerul le-a și adus băuturi. Au mai venit și alții și în curând bufetul a fost înconjurat de oameni. Jill și Patrick s-au dus împreună să-și aleagă sandvișuri și pateuri. Apoi s-au așezat și au mâncat.

– Dansăm? a întrebat Patrick când au terminat de mâncat. Sper că n-o să te deranjeze dacă îmi scapă un pas sau doi; tocmai mi-am sucit glezna de dimineață, încercând să sar peste scările de la verandă.

Jill și-a amintit de săritura lui Dean peste râu și de grația cu care a aterizat pe celălalt mal.

Patrick a greșit mai mult de unul sau doi pași, și greșelile i-au fost observate de Dean, spre jena lui Jill. Niciodată nu i s-a întâmplat să-i placă un dans mai puțin sau să se simtă mai rușinată. Privirea lui Dean, pe jumătate amuzată, pe jumătate ironică, o ardea pe Jill. Fata se înroși toată și spre fericirea ei, dansul nu mai dură mult, așa că se repezi la unul dintre fotoliile din hol unde putea să stea liniștită pentru că toată lumea era înăuntru. Bob a invitat-o la următorul dans, apoi au mai urmat și alți vecini. Însă Jill, fără să-și dea seama, îl aștepta pe Dean. Oare de ce voia să danseze cu el? Cu siguranță s-ar fi simțit amândoi stânjeniți, pentru că pe nici unul dintre ei nu l-ar fi încântat ideea unei conversații și fără îndoială abia ar fi așteptat ca dansul să se termine...

Jill a oftat, iar partenerul ei, Charles Goulding, de la o fermă aflată la depărtare de cinci mile de locuința lui Dean, a privit-o curios.

Dar ea a preferat să tacă, iar el a continuat să vorbească despre tot soiul de lucruri legate de ferma lui, lucru obișnuit la multe baluri de acest fel.

La sfârșitul melodiei, Dean s-a apropiat de ea și a invitat-o elegant la dans. Ajunși pe ring, departe de cineva care ar fi putut să-l audă, Dean a început să se scuze pentru că o invitase.

– De dragul aparențelor – i-a trântit-o el – a trebuit să vin la tine. Mi s-a părut că Bob și Lucie începeau să se simtă prost și parcă erau și puțin supărați. Probabil li se părea că nu mă port ca un bun vecin. Sper să mă poți suporta timp de câteva minute. Făcu o mică pauză, și pentru că Jill nu găsi nimic de zis , continuă: Cel puțin eu n-o să te calc pe picioare cum au făcut-o alții.

Obrajii lui Jill s-au colorat din nou.

– Patrick și-a scrântit glezna, a spus ea, înțepată.

– Atunci, mai bine s-ar odihni, adăugă el cu sarcasm.

Însă ea nu mai spuse nimic pentru că era de părere că deja greșise destul față de el, așa că se abținu, fiindcă știa că doar ea va avea de pierdut. La masă fusese exclusă din conversație, apoi fusese cea care trebuise să-i accepte propunerea de a-i refuza toate invitațiile la Nyala Mount și ea fusese cea care, pe când Lucie și Bob plecau să se distreze, trebuise să rămână singură acasă cu o carte, gândindu-se permanent la cum ar fi fost dacă ar fi mers și ea. De două ori, Dean dăduse petrecere și lui Jill i-ar fi plăcut tare mult să fie prezentă. Dar încă o dată fusese nevoită să se scuze, ca să nu vină. De acea dată, Bob a remarcat răceala ei și, spre deosebire de primele ei luni la fermă, când nici el nici Lucie n-o deranjau cu întrebările, nu s-a putut abține să n-o întrebe.

– Nu mai accepți nici o invitație de-a lui Dean? Mi se pare că mereu cauți scuze pentru a nu veni.

– Se întâmplă doar că mai mereu în ziele astea am o o durere de cap sau amețesc.

Bob a lăsat-o în pace și de data aceea. Însă Jill era sigură că la un moment dat amândoi își vor da seama, asta dacă încă nu și-au dat seama deja , că-l evită pe Dean în mod deliberat.

Muzica s-a terminat. Jill și-a privit partenerul și a observat expresia încordată de pe fața lui.

– Mulțumesc, a zis el rece, și cum erau deja la marginea ringului, a făcut o plecăciune și s-a îndepărtat de ea. În același moment și-au mai făcut apariția încă patru persoane, spre care Dean s-a îndreptat și pe care le-a salutat călduros. Printre ele era și o fată înaltă, slăbuță și bine îmbrăcată. Jill nu știa dacă imaginația îi juca feste, dar Dean și fata aceea frumușică se părea că s-au ținut cam mult de mână când li s-a făcut cunoștință. Însă lucrul de care putea fi sigură era că ea își etala frumusețea prea ostentativ în fața lui Dean.

– Știi cine e? a întrebat-o Patrick pe Jill, urmărindu-i privirea.

– Nu; stă cumva la familia Drake?

– Cred că da. Doar a venit cu ei, nu? Patrick s-a întors către tânărul de lângă el. Wally, tu știi cine e frumusețea asta? Și cu un deget i-o arătă pe fata care încă îl privea tendențios pe Dean. A primit cu siguranță ceea ce merita !

– Sunt de acord cu tine, a zis el cu admirație în glas Uitându-se împrejur, Jill văzu că toți bărbații o priveau pe cea care tocmai sosise.

– Ea și unchiul său sunt oaspeții familiei Drake. Fata a fost părăsită recent de iubit și are inima frântă. Locuiește la unchiul ei și după ce i s-a întâmplat nenorocirea, el a decis că e mai bine să o aducă aici, la ferma prietenilor lui, ca s-o ajute să treacă peste necaz.

– A fost părăsită? a repetat Patrick uimit. Ce om întreg la minte ar putea părăsi o așa minunăție de fată? Găsești una la un milion !

– Fără îndoială. Nu găsești așa ceva în fiecare zi. Și au făcut o pauză, amintindu-și că și Jill era prezentă, așa că tânărul s-a întors politicos spre ea, incluzând-o în conversație. Se pare că se simte foarte bine în compania lui Dean Lester, a adăugat el încercând să zâmbească. Poate îi va tămădui el inima frântă.

– E tare jignitor pentru o fată să fie părăsită. Trebuie să fac cunoștință cu ea.

Între timp, dându-și seama că omisese să i-l prezinte lui Jill pe tânărul de lângă el, o făcu acum. Băiatul se numea Wally Maitland și avea o plantație de citrice cam la treizeci de mile distanță.

– Vrei s-o cunoști personal pe domnișoara de Courcy? l-a întrebat apoi Wally pe Patrick care a zis un "da" hotărât.

– Nu știam că o cunoști personal, a adăugat el.

– S-a întâmplat să trec pe la familia Drake imediat după sosirea Silviei de Courcy și a unchiului său, i-a explicat el. Doamna Drake mi-a spus ce i s-a întâmplat fetei. Părea tare supărată, mă refer la Sylvia. S-a uitat la Jill și le-a spus: Haideți să vă prezint.

Jill n-a avut ce face, așa că i-a însoțit pe cei doi la bar, acolo unde se mutase acum petrecerea. Ochii lui Dean i-au întâlnit pe ai lui Jill în clipa în care aceasta dădea mâna cu Sylvia, dar întreaga atenție a lui s-a mutat la fata părăsită care părea fragilă și neajutorată. Lui Jill i se părea că ceva nu e în regulă; știa că trebuia să simtă compasiune pentru ea, dar n-avea nici un sentiment. Ba chiar a trebuit să se forțeze să afișeze cel mai mic zâmbet de simpatie față de ea.

Dean a cumpărat un rând de băuturi și petrecerea, acum formată din opt membri, ocupa una din cele mai mari mese de la perete, unde luminile erau discrete și intime; Dean și frumoasa Sylvia stăteau unul

lângă altul, iar fata se afla chiar sub unul dintre globurile de lumină care dădea un aer spectaculos trăsăturilor ei delicate. Privind în jur, Jill văzu că din nou toată populația masculină avea privirile îndreptate spre fata nou-venită.

– Dansăm? Vocea suavă și politicoasă a lui Dean a ajuns până la urechile lui Jill. Aruncându-i fetei o privire, a văzut-o acceptând în timp ce-și flutura genele negre și își etala buzele roșii și senzuale, spre încântarea lui Dean.

Cei doi s-au îndreptat spre ring; Wally i-a făcut cu ochiul semn lui Patrick. Jill urmărea cuplul atât de frumos și care se potrivea atât de armonios pe ringul de dans. Își simți gâtul uscat și nu mai fu în stare să participe la conversație.

Capitolul 4

Pădurea era liniștită, parcă puțin intimidată de strălucirea lunii, o lună imensă care lumina până și cele mai îndepărtate stele. Jill și Patrick ieșiseră într-una din grădinile luxuriante ale clubului , pentru că aerul din încăpere devenise de nerespirat. S-au plimbat prin împrejurimi, vorbind despre diverse lucruri, însă gândurile lui Jill erau ocupate de imaginea lui Dean dansând cu Sylvia, atrăgând toate privirile admirative, nu doar pentru că arătau minunat, ci și pentru că se potriveau perfect la dans, executând mișcările ca niște adevărați profesioniști care au exersat la nesfârșit. Dean părea să fie fascinat de fată care, atunci când îl privea, îi stârnea un zâmbet melancolic ce-i conferea o alură ciudată.

– Uite-i! – zise Patrik, urmărindu-i cu privirea pe cei doi. Ce șanse să aibă un băiat ca mine pe lângă un tip bine ca Dean Lester? O fi suferit ea din dragoste, dar asta pare de domeniul trecutului, pentru că acum pare să se fi îndrăgostit brusc de fermecătorul fermier.

Cu inima bătându-i nebunește, Jill a privit în direcția arătată de Patrick. Dean și Sylvia se plimbau pe o alee alăturată care ducea spre pădurice din apropiere, continuându-se apoi prin spatele clubului. Pe acolo, plantele creșteau des, cu cedri gigantici, aproape sufocați de tentaculele stejarilor care se întindeau falnic până la cer. Împrejurimile erau pline de tufișuri, însă printre ele fusese croită o alee pe unde, după cum auzise Jill, o plimbare era încântătoare. Și ce putea fi mai plăcut pentru un cuplu decât un asemenea loc?

Dean... să devină interesat atât de repede de cineva. Chiar ea îi spusese lui Patrik că nu prea părea interesat de fete, presupunând că procură din muncă tot ceea ce are nevoie. Și uite-l aici, atras de frumoasa Sylvia, pe care a monopolizat-o de când a apărut.

– Te superi dacă te rog să ne întoarcem? a spus ea dintr-o dată, întorcându-se spre Patrik. Nu prea am chef de plimbare. Ce se întâmpla oare cu ea, se întrebă furioasă? De ce devenise atât de nervoasă dintr-o dată? De ce nu-i surâdea deloc ideea ca ea să fie aici cu Patrick, pe când Sylvia să se afle în deplină intimitate în pădure, cu bărbatul care-l displăcea atât de mult? Poate pentru că nu-și dăduse seama că de ceva timp nu-l mai displăcea atât de mult…

A trebuit să apară în scenă Sylvia de Courcy ca să realizeze că sentimentele de indiferență față de Dean nu doar că dispăruseră, dar se și transformaseră în cu totul altceva. Când și-a dat seama de aceste lucruri, s-a simțit devastată, mai ales acum, când Dean îi scăpase printre degete. Dean! Dintre toți bărbații, doar pe Dean îl alesese. Iar relația cu el nu doar că o pornise prost de la început din cauza ei, dar mai contribuise la destrămarea ei, și pe parcurs, astfel că o apropiere în aceste condiții ar fi fost mai mult ca sigur imposibilă.

– Deja vrei să te întorci în sala aia încinsă? a privit-o Patrick surprins. Nu ți-e mai bine aici?

– Nu prea, a gândit ea cu voce tare, iar el i-a adus imediat lămuriri că nu era nimic mai răcoritor pentru căldura sufocantă dinăuntru, decât aerul rece și proaspăt al pădurii.

– Uite o băncuță acolo, sub copac.

Și cum Patrick deja pornise într-acolo, Jill n-avu altceva de făcut decât să-l urmeze, cu toate că pentru prima oară se simțea iritată de compania lui. Lua totul cu ușurință, chiar și când îi spusese că nu se simțea prea bine. Oricare alt bărbat ar fi arătat măcar puțină considerație, i-ar fi făcut pe plac și ar fi condus-o înapoi în sala de bal.

Băncuța era sprijinită de un baobab și umbrită de crengile sale. Nu i-ar fi trecut nicicând prin cap lui Jill că ar fi un loc intim și ferit, până nu i-a văzut trecând pe acolo pe Dean și frumoasa sa însoțitoare care, se vedea până și în lumina discretă a lunii, îi adresa acestuia un zâmbet fermecător.

Dean a privit-o pe Jill o clipă, după care s-a întors spre Sylvia, care îi spuse:

– Ce drăguț din partea ta! Sigur că mi-ar face mare plăcere să vin să iau cina cu tine!

Trecuse o săptămână de la bal, iar Jill încerca să-și ocupe timpul cu treburile zilnice, însă imaginea lui Dean îi invada din ce în ce mai mult gândurile. Muncea mult, curăța lăptăria și celelalte clădiri; a cumpărat plante și răsaduri și a făcut straturi pentru ele. Bob a stat într-o zi cu ea și a asistat-o pe când le replanta.

– O să arate foarte bine, i-a spus el când a aflat ce culori se regăseau în strat și cum le așezase ea. De fapt, și familia Fenwick aranjase un strat

de flori asemănător, iar acum acesta împodobea curtea lui Dean Lester care îl mai lărgise și-l mai îmbunătățise. Totuși, îi va trebui un an sau doi până să prindă rădăcini.

Jill a dat din cap că da, dar a mai adăugă că multe dintre ele vor înflori la primăvară.

S-a întâmplat ca Bob să-i spună lui Dean, la următoarea vizită a acestuia la Bangali Farm, despre straturile de flori ale lui Jill. Acesta, crezând că a fost ideea lui Bob, s-a oferit să-i dea niște specii rare pe care le avea în straturile lui.

– Le-am pus în ghivece și au prins rădăcini, îi spunea el lui Bob când Jill intră în camera unde se aflau cei doi. L-a privit încurcată și oricine și-ar fi dat seama după felul cum se uita la Dean că n-ar fi apărut dacă ar fi știut de venirea acestuia. Bărbatul a încercat să arboreze un zâmbet, dar nu i-a ieșit prea bine, așa că s-a arătat indiferent față de prezența ei și a continuat discuția cu Bob. – Sunt niște plăntuțe micuțe, dar sănătoase și cred că vor crește frumos dacă le plantezi acum.

– Mulțumesc, Dean, dar Jill e cea care se ocupă de straturile de flori. Întotdeauna i-a plăcut cel de la Nyala Mount.

Jill și Dean au schimbat priviri, după care Dean a adăugat cu răceală:

– Îi spuneam lui Bob că am niște specii rare care ar da bine în straturile tale. Zâmbetul său sardonic era mai mult o întrebare. Înainte ca ea să apuce să-i spună ceva, a apărut unul dintre băieții lui Bob, care-l chemă pe acesta afară. El se scuză că trebuie să plece, mai mult din cauză că-i lăsa pe cei doi într-o asemenea atmosferă tensionată. Ei, spune-mi, accepți plantele sau nu? – după care Dean arboră o expresie

ironică, iar Jill credea că dacă ar fi putut, ar fi scuturat-o puțin. Ți-am văzut expresia dezaprobatoare și că a trebuit să te abții să faci vreun comentariu pentru că era Bob aici.

– Te înșeli. Nu m-am abținut de la nimic.

– N-am chef să stau aici și să mă cert cu tine. Dacă vrei plantele, spune-mi.

– Da, mi-ar plăcea tare mult să le am, a murmurat ea, sperând să-l fi luat prin surprindere. Și-ți mulțumesc că mi le oferi.

Dean a privit-o degajat.

– Nu le-aș fi oferit dacă știam că tu te ocupi de flori. Însă i le-aș fi oferit lui Bob pentru că am crezut că le va lua pentru el.

Jill s-a îmbujorat și i-a spus cu regret în glas:

– Cred că merit asta. El n-a zis nimic, iar ea a continuat: Dean, îmi pare rău că am fost nerecunoscătoare pentru că m-ai salvat.

– Hai să nu devenim melodramatici, da? i-a tăiat-o el repede. Dacă nu te-aș fi găsit eu, cu siguranță altcineva ar fi făcut-o.

Dar ea dădu din cap.

– Mă îndoiesc. Mă simțeam atât de slăbită atunci, încât sunt sigură că n-aș mai fi rezistat mult timp. Și dacă nu mai puteam să strig după ajutor sau să mai merg, acolo mi-aș fi găsit sfârșitul.

El o fixa cu privirea.

– O să-l trimit mâine pe unul dintre băieți cu plantele, a spus el uitându-se pe fereastră. S-a scuzat că avea o groază de lucruri de făcut acasă și a ieșit în curte să-și ia la revedere de la Bob. Însă tot vorbind, a mai trecut o oră, așa că nu era de fapt atât de grăbit.

– Se grăbea doar să scape de mine, a bombănit ea în timp ce-l privea îndepărtându-se în mașina lui albă.

– Suntem invitați la cină mâine, a spus Bob după câteva minute, când Jill venise după el afară. Vii? a întrebat-o el curios.

În mod automat, ea a dat negativ din cap. Era timpul să-i explice lui Bob despre ce era vorba.

– Dean și cu mine nu ne prea înțelegem. De aceea îi refuz mereu invitațile. Și s-a intors când a auzit-o pe Lucie care venea îmbujorată din bucătărie, unde copsese niște pâine.

– Știam asta, zise Bob. S-a văzut de mult. O privi nerăbdător. El nu prea pare genul de om care să creeze o impresie proastă, așa că vrei să ne spui, te rog, ce s-a întâmplat? Părea tare supărat și Jill se neliniști și ea, mai ales când văzu că și Lucie o privea încruntată. Prinsese și ea câte ceva din ceea ce vorbeau cei doi și chiar dacă nu era o fire curioasă, i-ar fi plăcut să afle continuarea.

– Încă de la început nu ne-am înțeles bine, începu Jill. Știți și voi cum e. Întâlnești în viață niște oameni cu care pur și simplu nu reușești să te înțelegi.

– Înțeleg. Bob îi aruncă o privire soției sale. Vrei să spui că tu ești cea care-l displace.

– Nu, nu. Sentimentul e reciproc.

– Dar ce ai spus ne dă de înțeles că tu ai fost cea care nu l-a plăcut pe Dean de la început.

– Da, a șovăit Jill. Ei bine, n-am vrut să spun asta. După cum am mai spus, sentimentul e

reciproc.

– Poate... a ezitat puțin Bob. Sunt sigur că n-a fost așa de la început, nu, Jill? Oprindu-se, îi mai aruncă o privire soției sale, care îi făcu un semn aprobator din cap, așa că el continuă: Dean a vorbit foarte

curtenitor despre tine imediat după ce i te-am prezentat. Dar apoi, la scurt timp, și-a pierdut interesul în ceea ce te privește. Ai spus sau ai făcut ceva care să-l supere?

– A vorbit curtenitor? Jill simți o mică undă de regret. Nu mi-am dat seama de asta.

– Nici n-aveai cum pentru că el a vorbit cu mine și cu Bob, interveni Lucie privind-o cum își frânge mâinile atât de tare încât îi trosniră articulațiile. Și la timpul acela am fost foarte mișcați, pentru că Dean nu e genul de om lingușitor. A zis că ești foarte frumoasă și că speră să te cunoască mai bine.

Jill începu să simtă remușcări mai ales că acum își dădea seama că o plăcuse cu adevărat pentru că altfel nu le-ar fi spus lui Bob și lui Lucie ceea ce simțea deoarece știa și ea că Dean nu era un om care să arunce vorbe în vânt. Iar acum, Jill se gândea cu tristețe că l-a pierdut pentru totdeauna. Oare de ce nu și-a dat mai devreme seama de sentimentele ei? A fost prea ocupată să găsească motive să nu-l placă, să-l umilească, ba chiar să-și dorească să se facă de rușine căzând în râu. Chiar și când a organizat o expediție ca s-o găsească și când el însuși și-a făcut apariția la timp ca să pună capăt coșmarului în care ea se lupta pe viață și pe moarte, nici măcar atunci nu i-a mulțumit cum trebuia. Nu-i de mirare că acum îi spunea că nu are timp de ea. Mai mult ca sigur că acum era profund dezgustat de ea și chiar dacă ar mai considera-o frumoasă, cu siguranță era convins că asta e tot ce poate oferi. Privind în urmă, își dădu seama cât de nedrept s-a purtat cu el încă de la început, așa că era un miracol cum de n-a șters-o încă din memorie. Abia acum realiza cât de mult a dorit să se înțeleagă cu ea, mai ales în seara aceea când au cinat cu toții acasă la el. Se întorsese la ea după ce

plecase să se plimbe cu ceilalți oaspeți ai săi; a fost mai mult decât cumsecade încercând să poarte o conversație plăcută cu ea acolo, pe terasă, în peisajul acela minunat, cu aerul parfumat care le îmbăta simțurile, cu luna care le lumina atât de plăcut chipurile. Nu vor mai fi astfel de scenarii romantice... și ea a dat cu piciorul la începutul unei relații minunate care era sigură că s-ar fi dezvoltat armonios dacă ar fi contribuit și ea cu ceva în seara aceea minunată.

Dar acum era totul pierdut și tot ce-i mai rămânea de făcut era să-l uite.

– Cred că, începu ea când observă că Bob și Lucie o așteptau să spună ceva, au fost neînțelegeri încă de la început.

– Dar ai prefera să nu vorbești despre ele, nu? o întrebă fratele ei.

Jill își mușcă buza. Știa că niciodată n-au forțat-o să le spună ce părea că vrea să țină doar pentru ea, însă acum era de părere că ar trebui să le dea niște explicații.

– A fost doar vina mea, spuse ea cu sinceritate. Nu știu de ce, dar nu mi-a plăcut nimic la el când l-am văzut prima oară... Însă asta nu e deloc o scuză pentru faptul că am fost nepoliticoasă, neprietenoasă, și că nu i-am mulțumit când m-a salvat din pădure. Acum aș face orice să dau timpul înapoi, termină ea cu ochii in lacrimi.

Bob și Lucie au schimbat priviri, după care Lucie a adăugat:

– Nu pot să înteleg, zise ea, și a fost pentru prima dată când Jill i-a simțit resproșul în voce. Noi îl găsim foarte atrăgător, și chiar ne-a liniștit faptul că în locul familiei Fenwick a venit un vecin atât de drăguț.

– Nu pot explica – îi spuse Jill cu regret. Bob se întoarse și plecă spre lăptărie. Lucie spuse că și ea trebuie să meargă să vadă ce-i cu

pâinea și Jill a rămas singură, gândindu-se cu regret că trebuie sa ia în considerare ideea de a părăsi ferma Bangali pentru a se întoarce în Anglia.

Iar ideea aceasta avea să-i revină în minte seara următoare, pentru că se decise în ultimul moment să-i însoțească pe Bob și pe Lucie la cina de la Nyala Mount.Nu știa de ce se răzgândise, dar avea să regrete acest lucru imediat cum va ajunge acolo, pentru că nu numai Dean a părut enervat de venirea ei, dar și Sylvia de Courcy a privit-o pe Jill cu acreală, ceea ce însemna că o prefera departe de Dean.

– Voi două v-ați cunoscut, nu-i așa? începu Dean cu o voce indiferentă, aruncându-i o privire lui Jill, după care își întoarse ochii spre Sylvia. Bob, Lucie, și voi o cunoașteți pe Sylvia, nu-i așa?

– Așa e. Bob s-a așezat lângă ea, Jill și Lucie s-au așezat împreună pe o canapea, privindu-l pe Dean cum pregătește băuturile. Când s-a așezat și el, a făcut-o pe locul de lângă Sylvia. Oare unde era unchiul ei? se întreba Jill, gândindu-se că dacă familia Drake n-o însoțise, cu siguranță ar fi putut veni cu unchiul ei. Însă Jill își dădu seama că Dean o adusese personal cu mașina. Da, probabil că asta era, iar mai încolo poate o va scoate și în oraș.

Conversația a mers bine, fiecare a adăugat câte ceva, mai ales Sylvia, care scotea niște sunete suave și schimba priviri destul de drăgăstoase cu Dean. Era evident faptul că lui Dean îi plăcea compania ei, pentru că de câte ori o privea, se lumina la față și-și îmblânzea vocea. În schimb, pe Jill nici nu o băga în seama. Ar fi putut foarte bine să nici nu vină, pentru că lucrurile ar fi fost la fel. Așa că fata își făcu un jurământ că nu va mai pune niciodată piciorul în casa de la Nyala Mount.

Chiar înainte de plecare, Bob l-a întrebat pe Dean ceva de niște altoi, iar acesta s-a oferit să-i arate pe cei pe care-i avea el. Lucie l-a urmat imediat pe soțul ei, iar Jill a rămas pe verandă, singură cu Sylvia. Tăcerea s-a așternut între cele două, însă la un moment dat, Jill, nemaisuportând situația stânjenitoare, o întrebă:

– Îți place la familia Drake?

– La nebunie! însă cuvintele i-au ieșit chinuite. Presupun c-ai aflat și tu că am fost părăsită... Bineînțeles, nu? Într-un loc ca ăsta, veștile circulă repede!

Jill a aprobat-o din cap.

– Într-adevăr, am auzit, a murmurat ea, întrebându-se de ce nu simte nici un pic de compasiune pentru biata fată. Cred că ți-a fost foarte greu. Nu mai știa ce să spună, dar spera ca Sylvia să nu aducă în discuție un subiect atât de intim.

– A fost groaznic! N-am crezut că voi trece vreodată peste... vocea ei de cristal deveni melancolică, iar ochii îl căutau pe Dean. Dar oamenii trebuie să treacă peste lucrurile astea, a adăugat ea pentru sine, arborând un zâmbet senin. Dean e atât de drăguț cu mine! M-a scos de atâtea ori la cină, iar în seara asta mergem la club. Parcă v-a spus, nu?

– Da, așa e. Jill a privit și ea în direcția lui Dean. Era atât de frumos!

– N-am crezut niciodată că voi găsi pe cineva ca el în sălbăticia asta.

– Sălbăticie?

– Ei bine, e un loc cam primitiv, nu...?

Jill nu mai zise nimic. Privea spre colinele îndepărtate învăluite în aura trandafirie și misterioasă a serii. Obișnuia să le urce până în vârf ca să vadă apusul și de fiecare dată lucrul ăsta o încânta atât de mult,

încât simțea o plăcere de nedescris. Rămânea fără cuvinte când vedea explozia de culori care se topeau în depărtare. Era sigură că un astfel de spectacol putea fi văzut doar în această zonă și se simțea binecuvântată că poate fi părtașă la o asemenea minune a naturii. Tot ceea ce își dorise după ce i se mai alinase durerea pierderii tatălui său era să rămână toată viața în Africa. Dar acum... În mod automat, și-a întors privirea spre Dean, apoi spre fata de care părea atât de interesat. Acum... Jill simțea că trebuie să părăsească cât mai repede locurile pe care le îndrăgise atât de mult, pentru că viața i-ar deveni imposibilă dacă Sylvia avea să devină soția lui Dean, sau orice altă femeie ar deveni soția lui Dean.

– Da, e un loc primitiv, zise ea ușor. Dar este o țară fascinantă. Îmi place la nebunie.

– Nu te deranjează să locuiești doar cu fratele și cumnata ta? Adică, nu te gândești și tu la măritiș?

Jill a ezitat puțin, și fără să-și dea seama, îi aruncă din nou o privire lui Dean.

– Cred că fiecare femeie vrea să se mărite, a zis ea sincer, după care adăugă: Dar dacă nu ți-e scris să-ți găsești alesul, atunci trebuie să te obișnuiești cu ideea că vei rămâne fată bătrână tot restul vieții.

– Eu nu m-aș putea resemna să nu mă mărit. Mai mult pentru că sunt genul de femeie care are nevoie de protecția unui bărbat. Și, în plus, nu mi-ar plăcea să nu beneficiez de aprecierea pe care măritișul o acordă unei femei.

Jill o privi suspicios. Nu așa ar vorbi o fată cu inima zdrobită. Se gândea că dacă i s-ar fi întâmplat ei lucrul ăsta, i-ar fi trebuit ani întregi să se refacă.

– În zilele noastre o femeie nu e apreciată doar pentru că este măritată. De fapt, adăugă Jill negândindu-se că aceste cuvinte îi vor fi repetate, multe femei măritate le invidiază pe cele nemăritate pentru că sunt libere să facă ceea ce doresc. Când ești femeie măritată, trebuie să te supui unor cerințe, mai ales dacă se întâmplă să găsești unul dintre bărbații aceia în fața cărora soțiile n-au nici un cuvânt de spus și care trebuie doar să se conformeze.

Sylvia ridică din sprâncene.

– Se pare că preferi viața de femeie singură, așa e?

– Am spus deja că fiecare femeie vrea să se mărite, spuse Jill cu blândețe, încercând să-și amintească începutul aceastei discuții.

– Dar ai mai spus și că femeile măritate invidiază libertatea celor nemăritate.

Jill nu înțelegea de ce îi tot repetă cuvintele și, mai ales de ce le dă un asemenea înțeles.

– Am spus unele femei măritate.

– Ba ai spus multe dintre femeile măritate.

Jill nu mai adăugă nimic, dorind din tot sufletul să fi refuzat și de această dată invitația lui Dean.

A privit spre Bob și Lucie și i-a întrebat repede :

– Sunteți gata?

– Am purtat cu domnișoara Sharman o discuție foarte interesantă, a început Sylvia cu zâmbetul pe buze. Am vorbit despre căsătorie.

– Serios? o privi Dean surprins.

– Domnișoara Sharman are niște idei foarte interesante despre căsătorie. Nu i-ar plăcea să dea socoteală altei persoane și crede că femeile nemăritate sunt norocoase, pentru că nu trebuie să renunțe la

libertatea lor. Zâmbetul i-a reapărut pe buze și s-a unit cu cel al lui Dean într-o rază de lumină. Jill era uimită că Sylvia îi repetase cuvintele atât de distorsionat.

– În cazul ăsta, zise el repede, ar trebui să rămână nemăritată.

Roșind toată, Jill deschise gura să corecteze ce spusese Sylvia, însă văzu expresiile încurcate de pe fața lui Bob și a lui Lucie și se hotărî să tacă.

– Bine, noi plecăm, spuse Bob. O să vii pe la noi săptămâna asta?

– Da. Joi sau vineri. Dean îi aruncă o privire rapidă lui Jill, apoi îi spuse lui Lucie: O să-l trimit pe Kimani mâine dimineață, ca să te ajute la grădinărit. Dă-i de lucru orice. Îi plac la nebunie florile.

– Mulțumesc, Dean. E foarte drăguț din partea ta că te-ai gândit la asta.

– Nici o problemă. Nu am nevoie de Kimani, așa că te poate ajuta pe tine. Îi place să muncească, așa că o să te ajute la orice ai nevoie.

Lucie a dat din cap.

– Cel mai important acum este dulapul din bucătărie. Dar mai târziu, dacă ne vom permite să te plătim, am dori să ne facă și niște mobilă pentru dormitor.

– Asta vrei? Atunci, pot veni să-ți dau un sfat și mai pot face rost de lemn la un preț mai mic.

– Serios? Mulțumesc din nou. Dar ți-am spus. Trebuie să te plătesc.

– Ei, hai să nu ne batem capul acum cu așa ceva. Dacă n-ar fi lucrat pentru tine, Kimani ar fi trebuit să-și caute de lucru. Și, crede-mă, urăște treaba asta.

Lucie vru să repete că totuși trebuie să-i plătească, dar se răzgândi, nedorind să provoace o ceartă.

În sfârșit a venit și momentul plecării. Pe drumul spre casă, nimeni nu părea dornic să înceapă vreo discuție, iar Jill simți că Lucie și Bob erau distanți. Încă din prima zi, fuseseră apropiați și s-au înțeles tare bine, încercând să păstreze o armonie deplină în casă. Dar acum, ceva intervenise între ei, iar Jill știa că era doar vina ei. Dean era un om bun și un vecin pe care te puteai baza, așa cum era de părere și Lucie. Ajuta oricând și pe oricine ; niciodată când dădea vreo petrecere nu-i uita și pe ei.

S-a gândit la lucrurile astea mult după ce s-a urcat în pat. Oare trebuia să mai încerce încă o dată să repare răul făcut? N-o atrăgea deloc ideea de a-i cere umilă scuze lui Dean, însă nu găsea altceva mai bun de făcut.

S-a tot gândit la lucrurile astea și într-un fial a ajuns la o concluzie : se va duce în dimineața următoare la Nyala Mount. Uitase cu totul de jurământul făcut că nu va mai călca în casa lui Dean.

Capitolul 5

A plecat imediat după micul dejun, pe Jacky, și cum era oricum ziua ei liberă, nimeni nu a întrebat-o unde se ducea. De obicei, își lua cu ea câteva sandvișuri și ca să n-o ia Bob sau Lucie la întrebări, își luă și de această dată pachețelul obișnuit și, bineînțeles, sticluța cu cafea.

Când a intrat pe cărarea străjuită de arbori grandioși care ducea la vila lui Dean, Jill deveni din ce în ce mai neliniștită. Era normal să se simtă așa, își spunea ea, pentru că era din cauza a ceea ce-și pusese în gând să facă. Întotdeauna a ținut la mândria ei, și ca să facă vreun compromis era dificil de acceptat. Dar și mai greu era să facă lucrul ăsta în fața lui Dean. Oricum, acum n-avea de gând să mai dea înapoi și se trezi cu ciocănelul de la ușă în mână. I-a deschis chiar Dean; era îmbrăcat într-un costum de vară, gata de plecare, după cum realiză Jill nu prea încântată.

– Tu...? Nu era deloc un început promițător, se gândi Jill simțind cum începe să se impacienteze. S-a întâmplat ceva la fermă?

Fata înghiți în sec și încercă să-l privească în ochii verzi și pătrunzători.

– Nu, Dean, d-dar am vrut ca eu însămi s-să vin și să vorbesc cu tine. Ochii i-au căzut pe hainele lui. Ieși undeva?

El a dat din cap că da și a privit-o încurcat.

– În câteva minute. S-a dat la o parte și a invitat-o cu mâna înăuntru.

– Mulțumesc. Te deranjează dacă am lăsat-o pe Jacky lângă copacul acela?

– Nu. Stai liniștită, i-a răspuns el pe un ton rece, sugerându-i astfel să înceteze cu întrebările inutile. Ei bine? a întrebat-o el când se aflau în sufrageria răcoroasă și frumos mobilată. Cărui fapt datorez onoarea de a primi vizita ta la ora asta matinală? Tonul lui arogant și nerăbdător nu numai că a enervat-o, dar a și supărat-o.

– E ceva legat de noi doi, a început ea. Cumnata și fratele meu au observat că noi nu ne înțelegem prea bine și nu se împacă deloc cu ideea asta.

Ochii verzi s-au îngustat și o priveau insistent.

– Așa că te-ai gândit ca, pentru liniștea ta, să vii aici și să mă îndupleci să schimb ceva între noi. Asta e?

Jill întoarse capul, pentru că altfel i-ar fi aruncat o privire care ar fi stricat toate intențiile bune cu care venise.

– Am venit să-mi cer scuze pentru... pentru că m-am purtat urât cu tine.

Se așternu tăcerea.

– Ei bine? a fost tot ce a putut adăuga când s-a decis într-un final să vorbească.

L-a privit, umezindu-și nervoasă buzele.

– Îmi pare rău, a murmurat ea cu voce joasă. Îmi dau seama că totul s-a întâmplat din vina mea.

– Îți accept scuzele, spuse el cu blândețe. Și acum?

Jill îl privi neliniștită, neștiind ce să mai zică. Oare cum ajunsese să-i pese de el? Știa deja că avea multe calități, dar mai știa că era arogant și plin de el. În mod sigur, căsătoria cu un astfel de bărbat n-ar fi prea plăcută; probabil că-și va ține soția din scurt, ca să se știe de la început cine-i șeful.

– Acum, începu ea într-un sfârșit, sper să ne înțelegem mai bine, doar de dragul aparențelor. Își ridică privirea cafenie spre ochii lui verzi și adăugă: Bob și Lucie sunt îngrijorați din cauză că noi nu ne înțelegem bine și speră că lucrurile se vor schimba, pentru că ei te plac tare mult.

– Deci nu m-am înșelat când ți-am spus că faci lucrul ăsta ca să te simți împăcată cu tine.

Jill își mușcă nervoasă buzele, dându-și seama că are dreptate.

– Doar parțial, îi spuse ea. Nu-mi place să-mi văd cumnata și fratele supărați.

El a săgetat-o cu privirea; abia acum fata își dădea seama că nu avea părul aranjat și începu să se compare cu impecabila Sylvia de Courcy.

– Sigur nu exagerezi că ar fi nefericiți din cauza asta?

– Poate – îi spuse ea -, dar nu știu cum să procedeze. Probabil se gândesc că te vei îndepărta de ei din cauza mea.

– Când mă vor cunoaște mai bine, nu vor mai avea de ce să-și facă griji. Dean aruncă o privire la ceas, dând de înțeles că se grăbea. Mă tem că va trebui să te rog să pleci. Trebuie să ajung la o întâlnire.

Jill nu păru să se grăbească să plece.

– O să le spui că n-au de ce să-și mai facă griji?

– Mă rogi să mă port cu tine ca un prieten?

– Da, ți-aș fi recunoscătoare. Deja se umilise prea mult; dacă Dean mai avea de gând să ocolească subiectul, mai bine ar abandona toate intențiile de a repara lucrurile și ar pleca imediat cu fruntea sus.

– O să mă mai gândesc, a fost tot ce-a spus el, iar acum, nu mai avea altceva de făcut decât să plece, din moment ce i se deschisese deja ușa.

A călărit pe Jacky de-a lungul râului, sperând că astfel se va mai liniști puțin, pentru că îi vâjâia capul și era înfierbântată, mai mult de faptul că a trebuit să ia o astfel de decizie care nici măcar nu s-a soldat cu rezultatul așteptat.

La un moment dat, găsi un loc care-i plăcu și descălecă. Își legă iapa de un accacia și apoi trecu râul mergând pe un trunchi de copac. De partea cealaltă era o grădină botanică veritabilă, cu fel de fel de mușchi de pământ și floricele multcolore cu petale ca de hârtie colorată. Fluturași micuți și albaștri zburau din floare în floare sau hoinăreau în aerul înmiresmat. Alte floricele completau paleta cromatică, aducând nuanțe de la ocru la sidefiu care aruncau zona într-o aură de mister unde viața părea o minune.

Bolovani de toate formele și mărimile se vedeau pe malul râului și găsind unul care nu era acoperit cu mușchi, se așeză să asculte susurul apei care parcă interpreta o simfonie a absolutului. Aici, cu siguranță era un paradis natural de care nu toată lumea se putea bucura. Ce culori minunate! Ce contururi splendide! Ce inferior era omul naturii! Jill se întreba dacă lumea din zonă cunoștea acest loc de liniște; spera să rămână doar al ei.

Cu gândurile aiurea, își aminti de tatăl ei, cu părul lui grizonant și statura uscățivă. A văzut-o și pe mama ei, micuță și delicată, oftând de schimbările produse de trecerea anilor. Îi apăru în imagine și o bătrânică micuță care era o vecină ce plângea amar când, după moartea tatălui său, Jill o anunțase că va pleca cu Lucie și Bob în Transvaal. Iar doamna Pointon îi spusese că nu mai avea pe nimeni și că de acum încolo va fi singură. Plânsese și Jill. Bătrâna nu avea altceva de făcut decât să se ducă la un azil, din moment ce nici unul dintre vecini nu o ajuta cum făcea Jill și tatăl său. Cumpărăturile i le făcea ea în fiecare sâmbătă, iar rufele i le spăla tot ea în fiecare duminică dimineață, timp în care tatăl ei îi tundea peluza. Prânzul de duminică îl împărțeau cu ea. În schimb, doamna Pointon lua la ea pachetele de la poștaș și pâinea lor atunci când Jill și tatăl ei nu erau acasă.

Doamna Pointon îi mai dăduse lui Jill și niște bijuterii, de ziua ei și de Crăciun. Fusese destul de înstărită în tinerețe și încă mai avea în casă obiecte de valoare.

Gândurile îi fură întrerupte de apariția timidă a unui cerb pe partea opusă a râului. Cu ochii scânteietori scruta luminișul, însă Jacky necheză și acesta fugi speriat în desișul pădurii.

După terminarea sandvișurilor și a cafelei, Jill plecă spre casă. Ziua de azi era compromisă, gândi ea, și asta numai datorită întrevederii de dimineață. Dacă Dean s-ar mai fi îmblânzit și ar fi lăsat la o parte trecutul, cu siguranță ar fi plecat de la el cu inima ușoară și s-ar fi putut bucura în voie de ziua ei liberă.

Lucie era uimită că Jill se întorsese așa devreme acasă.

– Mă așteptam să vii peste câteva ore bune. Îi aruncă lui Jill o privre întrebătoare, iar aceasta îi spuse că se plimbase ca de obicei.

– Și doar atât de puțin timp ți-a luat?

– Da, nu prea sunt în apele mele azi. A privit-o pe Lucie și i-a zâmbit. Cred că o să mă duc în oraș. Îmi trebuie niște coli de scris și niște plicuri.

– Ei, în cazul ăsta, poți să-mi cumperi și mie niște șuruburi?

– Șuruburi?

– Da, le vrea Kimani. Am măsurile scrise pe o hârtiuță.

Jill făcu baie, iar după ce-și uscă părul se privi în oglindă. Îi plăcea culoarea părului ei și mai ales că strălucea foarte frumos în soare. Însă ceea ce nu-i plăcea la el era că vârfurile se ondulau și nu putea să le îndrepte deloc. Se privi mai bine și se gândi cu ce ar putea să-i vină de hac părului. Neajungând la nici un rezultat, își zise că într-o zi îș va cumpăra o perucă.

Un tricou alb, simplu, îi readuse încrederea în forțele proprii, iar blugii prespălați arătau și mai bine pe ea. Se întoarse în fața oglinzii și făcu o grimasă. Un faimos creator de modă francez a spus odată că femeile ar trebui să poarte întotdeauna haine cu un număr mai mic decât au nevoie. Dar ea nu împărtășise niciodată această părere. Ei bine, ori n-a fost atentă când și-a cumpărat pantalonii ăștia, ori viața din Africa de Sud o mai rotunjise puțin.

Oricum, când și-a definitivat garderoba cu centura de piele și pălăria cu boruri largi, a fost mulțumtă să se privească în oglindă.

– De la țară, dar foarte fermecătoare, a fost comentariul lui Bob, iar Jill și Lucie au izbucnit în râs.

– Nu cred că voi arăta vreodată altfel decât ca o fată de la țară, spuse Jill și în același moment îi trecu prin cap ideea de a locui aici pentru toteauna, dar își aduse repede aminte că acest lucru va fi din ce în ce

mai greu de suportat. Însă în decursul ultimelor ore se mai înviorase puțin, iar acum era de părere că în timp va reuși să-și înnăbușe pasiunea pentru Dean. Până la urmă, se gândi ea, nu trăise nici un moment de intimitate cu el, așa că nu avea amintiri care să-i provoace suferință. Da, se va arăta tare! Viața la Ferma Bangali i s-a părut idilică până la apariția lui Dean, așa că avea de gând să recupereze ceea ce pierduse.

Pe drumul spre Breysburg fredonă tot timpul un refren dintr-un cântec vesel. Ajunsă la destinație, își parcă furgoneta și-l sună pe Patrick. Băiatul era încântat că va putea să-și bea ceaiul cu ea, așa că stabiliră să se întâlnească la trei și jumătate la club.

– Dar e cam scump acolo, zise Jill, care insista întotdeauna să-și plătească fiecare consumația.

– Am câștigat la curse, draga mea Jill. Așa că fac cinste și nu vreu să aud comentarii.

– În cazul ăsta sunt de acord, spuse ea. Vom merge la club.

La ora stabilită, Patrick veni și o luă cu mașina din locul unde aceasta își lăsase furgoneta parcată.

– Iată-ne ajunși. Patrick se grăbi și parcă într-un loc pe care-l ochise în același timp și alt șofer. Prea târziu, bătrâne, zise el când văzu cine era celălalt șofer. Jill se înroși toată, pentru că purtarea lui nu fusese deloc civilizată, mai ales că Dean deja făcea manevra de parcare când Patrick se strecură în locul lui. Patrick reușise, iar Dean trebuia să-și caute acum un alt loc. Și așa a și făcut; a coborât, i-a zâmbit fără ranchiună lui Patrick, după care și-a ajutat însoțitoarea să coboare din mașină, oferindu-i tot sprijinul mâinii sale, de care aceasta a profitat din plin ca să-și facă o ieșire triumfală și plină de grație din luxosul

vehicul. Purta un costum de vară alb cu albastru, pantofi albi, poșetă albă și pălărie albastră cu boruri albe. Cu siguranță, împreună cu Dean făceau un cuplu minunat, gândi Jill înghițind în sec. Dean privi în direcția lui Jill, o salută și cu ochi pătrunzători îi scrută vestimentația simplă: blugi prea strâmți și un tricou alb. Apoi el își mută privirea la fata de lângă el, iar lui Jill îi venea să țipe realizând cu cine o compara.

Întorși la terasa unde se bea ceai, Dean și Sylvia fură conduși într-un loc mai intim, în capătul sălii. Jill și Patrick se așezară nu foarte departe de ei, Jill încă având obrajii roșii de rușinea pe care i-a provocat-o comportamentul neadecvat al băiatului. Și-ar fi dorit să nu-i fi telefonat deloc lui Patrick, ci să fi plecat direct acasă după ce și-a terminat cumpărăturile. Oricum, acum nu mai era nimic de făcut, așa că tot ce-i mai rămânea era să savureze mâncarea delicioasă care-i fusese adusă. Dar, privirile îi erau atrase de cuplul răpitor care se bucura de intimitatea copacilor sub care era așezată masa lor.

– Mai mereu sunt împreună. Remarca lui Patrick o făcu pe Jill și mai geloasă decât era.

– Serios?

Patrick dădu din cap că da.

– Au fost la meciul de polo de sâmbătă.

– Parcă auzisem că Dean joacă.

– Așa e. Dar n-a jucat în meciul de sâmbătă pentru că el joacă doar pe un cal special, care acum e șchiop. Jill nu zise nimic, iar băiatul adăugă: Au fost aici și seara trecută, au cinat și au dansat. Și cred că toți bărbații îl invidiau pe Dean Lester.

– Ai fost și tu aici?

– Nu, dar am aflat.

Patrick luă o înghițitură de ceai și-i privi pe cei doi în liniște. Mă întreb cât de serioasă o fi treaba.

Jill își simți din nou gâtul uscat. Dean și Sylvia căsătoriți...

– Dean nu mi se pare genul de bărbat care să vrea să se însoare, zise Jill, sperând ca Patrick

să-i dea dreptate, însă acesta dădu din cap în semn că lui nu i se părea că ar fi așa.

– Într-un timp gândeam și eu așa, însă nu și acum când a apărut această frumoasă Sylvia de Courcy. Din punctul meu de vedere, cred că atracția fizică e suficientă, mai ales că a fost și părăsită, iar asta e un alt lucru care emoționează un bărbat. Pentru că noi vrem întotdeauna să consolăm o fată care n-a fost tratată bine, mai ales dacă e o fată așa frumoasă ca Sylvia.

– Tu chiar crezi că mila are ceva de-a face în relația lor?

– Mai mult ca sigur. Chiar și pe mine m-a emoționat faptul că a fost părăsită. Biata fată... Și zicând acestea, își încruntă fruntea. O fată își pune multe speranțe în băiatul care o cere în căsătorie; cred că i-a fost teribil de greu să-și dea seama că a fost părăsită.

Jill îl privi mișcată.

– Se pare că pentru un bărbat, cunoști foarte bine firea unei femei.

– Ei, am imaginație și pot s-o folosesc.

– Mila – zise Jill auncând o nouă privire către cuplul ascuns de copaci – nu e o bază pentru căsătorie.

– Este o bază pentru dragoste. De ce mii de povești de iubire au început de la milă?

Jill nu-și putu da seama cum Patrick putea fi sigur de așa ceva, dar nu mai zise nimic. Dean și Sylvia erau amândoi pierduți într-o

conversație. Părea o scenă destul de intimă, la care Jill nu mai voia să fie martoră. Așa că își mută scaunul astfel încât să fie cu spatele la ei, și încercă să-și focalizeze atenția asupra ceaiului.

Când au terminat, Jill și Patrick s-au mai plimbat puțin prin grădină înainte ca băiatul s-o ducă în locul unde își lăsase mașina.

– La revedere! zise el după ce aceasta intră în mașină și închise ușa după ea. Apoi se duse și el la mașina lui. Jill a condus puțin până la poștă ca să vadă dacă venise vreo scrisoare. A găsit două scrisori pentru Bob și una, spre marea ei surprindere, pentru ea, trimisă din orașul unde locuise până să vină în Africa.

A fost atât de curioasă să vadă despre ce e vorba, încât, înainte de a ajunge la furgonetă, o deschise și o citi.

– Brown... Stackland și Brown... avocați... A intrat în mașină și a citit mai departe. Doamna Pointon murise... și-i lăsase toate bunurile lui Jill. Fata era șocată și nu putea să facă altceva decât să se holbeze la plic, neputând să facă încă vreo legătură între realitate și ceea ce citise, pentru că se gândea mai degrabă la bătrână decât la ce-i lăsase aceasta. Murise în somn – din fericire pentru ea – dar oricum o tristețe fără margini puse stăpânire pe sufletul lui Jill. Ea ținea tare mult la bătrână și chiar dacă într-un fel se bucura că murise în somn, în căsuța care îi era atât de dragă, totuși, i-ar fi plăcut să fi trăit mai mult.

Bob, pentru că nu o cunoscuse pe doamna Pointon atât de îndeaproape ca Jill, se arătă preocupat doar de moștenire.

– Oare a avut multe lucruri? o întrebă el pe fată dându-i scrisoarea, după ce aceasta i-o arătă la întoarcerea acasă.

– Casa era a ei și mai avea multe porțelanuri și argintărie.

– Avea argintărie veche?

– Da, așa parcă mi-a zis odată. Parcă era din Georgia.

– Atunci se pare că te vei îmbogți.

Ochii lui Jill erau umbriți; această discuție îi amintise de moartea tatălui său și de felul grosolan în care s-au ocupat avocații de bunurile lui. Cu toate astea, și ea era de părere că astfel de lucruri trebuia rezolvate ca afacerile, dar gândul îi era la bătrânica ei dragă, a cărei recunoștință o mișcase întotdeauna și care îi dăruise lui Jill atâtea lucruri minunate. Pe când o ajuta la micile treburi de zi cu zi, niciodată nu-i trecuse prin cap să se gândească la o asemenea recompensă. Doamna Pointon mai avea o rudă îndepărtată, un văr, iar dacă lui Jill i-ar fi trecut vreodată prin cap aceste lucruri, atunci cu siguranță că și-ar fi zis că acea rudă va primi totul.

– Avocații vor să mă duc să văd despre ce e vorba, zise ea într-un târziu. Dar cred că se pot descurca și fără mine.

Bob rămase gânditor, iar soția sa spuse:

– Dac-aș fi în locul tău, eu m-aș duce, Jill. Știi, argintul ar putea dispărea...

– Să dispară? Dar cine l-ar putea lua?

– Când a murit mătușa mea, i-au dispărut toate lucrurile din casă până să ajungem noi la ea. Tot felul de oamei au intrat în locuință și s-au servit cu ce au vrut. Și oricum, nu crezi că doamna Pointon voia să te duci personal și să iei lucrurile pe care ți le-a lăsat?

Jill nu știa ce să spună.

– Nu-mi place deloc ideea asta, începu ea când și Bob dădu semne că e de acord cu Lucie, ba chiar spuse că dacă ar fi avut timp liber ar fi mers cu ea s-o ajute. Așa că până la urmă, Jill fu de acord să se ocupe de lucrurile bătrânei, iar Bob de transportatul lor.

În seara următoare, Dean era unul dintre oaspeții la o gustare dată la ferma Bangali. A telefonat în timpul după-amiezii ca să anunțe că mai avea câte ceva de făcut prin plantație, așa că avea să întârzie. Bob îi spuse că putea să rămână și la cină, iar Dean a acceptat invitația.

– Dean rămâne la cină. Bob a privit-o pe Jill ca și cum i s-ar fi adresat lui Lucie. Crezi că te mai descurci cu încă unul?

– Bineînțeles ! și Lucie îi aruncă o privire cumnatei sale care roșise și care, pentru a ocoli subiectul, schimbă vorba.

Numele lui Dean nu mai fusese menționat decât în momentul sosirii sale, când a fost luat de pe verandă de către Charles Goulding. Dean a acceptat situația și i-a aruncat un zâmbet dulce lui Lucie și unul indiferent lui Jill.

Când restul oaspeților au plecat, în timpul cinei, Bob anunță că Jill va pleca peste două zile în Anglia, iar el o va însoți.

– I-a lăsat niște bani și o casă cu tot ce avea în ea, i-a explicat Bob. Jill nu e prea încântată că va trebui să plece, dar eu și soția mea suntem de părere că așa ar fi cel mai bine. Nu crezi?

Dean a dat din cap.

– Am fost foarte atașată de doamna Pointon și-mi pare tare rău că a murit, zise el.

– Era vecina noastră, explică Bob. Jill și tata au avut mereu grijă de ea, iar ea nu mai avea pe nimeni.

Dean încă o privea pe Jill peste masă; bărbatul părea pierdut în gânduri. Pe Jill începea s-o doară faptul că nu se făcea părtaș la durerea ei; Lacrimile o ardeau și disperarea părea să pună stăpânire pe ea.

– Dacă vrei să fac ceva cât timp ești plecat... zise Dean puțin mai târziu când stăteau pe terasă cu băuturile, trebuie doar să-mi spui.

– E foarte frumos din partea ta, Dean. Bob l-a privit cu recunoștință și i-a spus că dacă va fi nevoie de ceva, Lucie va trimite pe cineva la Nyala Mount ca să-l anunțe. Nu că ne-am aștepta să se întâmple ceva, adăugă el zâmbind.

– Bineînțeles că nu. Dar nu se știe niciodată. Este o țară crudă și trebuie să fii mereu pregătit pentru orice.

Jill și-a amintit cuvintele lui a doua zi când a auzit un țipăt în șopron, unde țineau petrolul

lampant. Fata aruncă grebluța cu care curăța brazda de buruieni și fugi într-acolo. Ajunse când Lucie se prăbușea la picioarele ei.

– Lucie, ce... și văzu imediat mușcătura de pe gât. Un... șarpe? Lucie a dat din cap și a încercat să se ridice, dar era deja lipsită de puteri. Mă duc să-l chem pe Bob, zise Jill.

– A plecat în oraș...

– E plecat? Oh, Doamne! Ce să fac? Dean! Peste câteva secunde vorbea cu el la telefon, bucuroasă că l-a găsit acasă.

– Te rog, Dean, vino.

– O să dau telefon la spital să trimită ser; apoi o să vin. Cheamă un băiat și du-o înăuntru. Și ai grijă pe unde calci. M-ai auzit? Era un ordin, dar Jill nu se enervă pentru că era spre binele ei.

– Cred că șarpele e... în șopron...

– Închide ușa înainte să faci altceva! după care închise. Jill chemă un băiat și reușiră împreună s-o ducă pe Lucie în casă. Au așezat-o pe pat și Jill era îngrozită văzând-o roșie la față și cum o treceau transpirații fierbinți.

– Serul va fi aici în câteva minute. Acestea au fost primele cuvinte pe care le-a auzit Jill când Dean a intrat în cameră. Intrase ușor și acum

era aplecat peste pat, acoperind-o pe Lucie cu o pătură subțire. Văzând fața crispată a lui Dean, și având toți nervii încordați la maximum, Jill izbucni:

– Crezi că... Oare o să... nu putea să spună altceva, pentru că simțea un nod în gât. Lacrimile au început să-i curgă șiroaie pe obraji și Jill și-a căutat repede o batistă să le șteargă. Cât... cât de mult vor întârzia? întrebă ea, tot căutând batista care nu voia să se arate. Dean o asigură că vor ajuge la timp.

– Poftim! zise el, dându-i batista sa. Stai jos. N-ai altceva de făcut.

– Nu pot să stau jos. Uite-i, au sosit! Slavă Domnului! Și pentru că se simțea atât de slăbită, s-ar fi prăvălit dăcă n-ar fi fost Dean prin preajmă ca s-o prindă și s-o așeze pe un scaun.

– Acum, stai aici! ordonă el. Dacă te miști, vei avea de-a face cu mine! După care a plecat de lângă ea și i s-a părut o veșnicie până s-a întors.

– E bine? Au venit la timp?

– O să fie bine. Vocea era răstită. Apoi a zis ceva cum că ar trebui să prindă șarpele, dar Jill parcă nu-l mai auzea. Acum că-l auzise spunând că Lucie se va face bine, n-o mai interesa altceva. – Tu trebuie să bei ceva și se îndreptă spre dulăpiorul unde erau ținute băuturile. Cei de la spital mai erau încă la Lucie și Jill încă îi mai auzeau vorbind. Uite, bea asta.

– E coniac. Nu pot să beau, începu ea. Dar Dean nu avea chef de smiorcăieli; i-a dus paharul la gură cu o mână, iar cu cealaltă i-a ținut capul.

– Mai am și alte lucruri de făcut. Bea asta și nu te mai văicări atât.

Jill nu avu altceva de făcut decât să-l asculte, așa că goli paharul într-o clipită.

– Mulțumesc. Încercă să se abțină să nu tușească, dar nu reuși. E atât de tare...!

– Erai dărâmată. O să te simți mai bine peste câteva momente. Mă duc să văd ce-i cu șarpele. Ar puea fi mai mult de unul. O să-ți folosesc telefonul. S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre hol. Jill nu simți nimic timp de câteva minute, dar curând o căldură îi invadă corpul și o relaxă. Un doctor și o asistentă ieșiră din camera lui Jill.

– E cumnata dumneavoastră, așa e? Jill a aprobat și doctorul a continuat: Trebuie să stea la pat câteva zile. E tânără și o să se refacă repede, dar are nevoie de odihnă.

În timp ce ieșeau, l-au întâlnit pe Dean, iar Jill i-a văzut vorbind puțin, după care aceștia au plecat.

Dean și-a sunat supraveghetorul care a venit imediat, urmat de câțiva oameni. Au intrat cu toții în șopron și deși au luat totul la mână și au căutat peste tot, n-au găsit nici un șarpe.

– Vrei să spui că șarpele poate fi oriunde prin apropiere? îl întrebă Jill speriată în timp ce stătea tot pe scaunul pe care o așezase acesta înainte să plece afară.

– Am tot căutat, iar oamenii mei încă mai stau prin tufișuri să cerceteze. Cred că a fugit deja.

– N-am mai avut niciodată un șarpe. Era speriată, dar Dean a asigurat-o cu vocea lui hotărâtă că n-avea de ce să-și facă griji – Știu că a fost o mușcătură de șarpe, iar unul din băieții mei mi-a spus că mama lui a fost mușcată la scurt timp după Lucie.

– M-am speriat. Am crezut că o să... moară, izbucni Jill.

Dean a dat din cap a înțelegere. Toate problemele dintre ei dispăruseră de dragul lui Lucie.

– Mă bucur că te-ai gândit să iei repede legătura cu mine.

– Și eu mă bucur. L-a privit cu ochi recunoscători. N-am cuvinte să-ți mulțumesc, Dean. Nici nu-ți poți imagina cum mă simt... nu pot să-ți explic, zise ea făcând o grimasă. Trăsăturile lui Dean se îmblânziră. Sper să poți totuși înțelege cât îți sunt de recunoscătoare.

– E de-ajuns, Jill, a întrerupt-o el ferm. N-am nevoie de mulțumiri sau de laude. După cum am mai zis, mă bucur că te-ai gândit să trimiți după mine. Și a privit-o drept în ochi. Dacă n-ai fi făcut-o mă tem că lucrurile n-ar fi decurs atât de bine. Cuvintele lui rostite atât de convingător au avut ecou în urechile lui Jill, care știa că așa stăteau lucrurile. Dacă din mândrie n-ar fi luat legătura cu el, atunci cu siguranță că Lucie ar fi murit. Desigur, i-a mai spus încă o dată că dacă se vor mai ivi astfel de situații, nu trebuie să ezite să ia legătura cu el. Trebuie să acționezi rapid în situații de acest gen, adăugă el pe același ton ferm. Și nu uita, Jill, că noi, cei care ne-am născut aici, știm mai multe despre pericolele acestei țări decât cei care au venit mai târziu. Suntem întotdeauna gata să ajutăm dacă suntem anunțați.

Jill îi spuse, binevoitoare :

– Înțeleg perfect, Dean. O să-ți cer mereu ajutorul atunci când am nevoie de el.

– Ce fată bună. Îi aruncă un zâmbet în timp ce-și privea supraveghetorul care tocmai trecea prin dreptul ferestrei. Ați găsit ceva?

– Nu. A fugit. A fost doar un pui. Cu siguranță, vor trece ani buni până va mai apărea vreunul.Apoi o privi pe Jill, încercând să-și dea seama dacă mai era la fel de speriată. De obicei, șerpii se feresc de oameni, domnișoară. Acesta a intrat din întâmplare în șopron și

probabil când a apărut domnișoara Sharman a crezut că va fi prins și a atacat. Dar, de obicei, ei nu atacă oamenii.

Jill a respirat ușurată.

– Să nu uiți niciodată că trebuie să stai cu ușile închise, îi reaminti Dean. Dar, așa cum a zis și Hutchinson, mai mult ca sigur că nu va mai apărea vreunul așa curând pe aici.

Hutchinson s-a retras la băieții cu care venise. Dean a mai rămas până la apariția lui Bob care a venit la zece minute după plecarea lui Hatchinson. Bob a ascultat cu atenție ce se întâmplase trecând repede de la groază la relaxare și apoi la recunoștința pe care le-o adresa lui Jill și lui Dean pentru că i-au salvat soția.

– Pot să intru s-o văd? a întrebat el.

– Sigur. Abia am ieșit și noi de la ea. E slăbită și puțin speriată, dar își va reveni în scurt timp. Apoi Dean a zis că trebuie să plece, dar a mai rămas să vorbească cu Jill câteva minute. Presupun că o să pleci singură în Anglia, nu?

– Nu știu. Cu siguranță, Bob nu va mai putea veni acum cu mine. Poate că ar trebui să amân călătoria.

– Nu cred că e nevoie să faci lucrul ăsta. Biletul de avion e deja rezervat, iar avocații te așteaptă. Oricum, asta nu e treaba mea.

– O să mă mai gândesc, decise ea, luându-i în considerare vorbele. Poate c-ar fi mai bine să

termin o dată și cu asta.

El dădu din cap că era de acord, apoi o salută și plecă. Ea a intrat în sufragerie și l-a privit îndepărtându-se. Mașina lui albă se pierdea în zare. Își zise că nimic nu va mai interveni în relația care se stabilise între ei datorită accidentului lui Lucie.

Și pentru că fusese și sfatul lui Dean, Jill se decise să plece totuși în Anglia. Se gândi că dacă nu va dori să plece, Dean va considera că o face dinadins, ca să nu asculte ce-i spusese el să facă. Relația dintre ei era însă cu dus și întors; simțea că dacă va face vreo mișcare greșită, lucrurile vor reveni la ceea ce era înainte de incidentul cu șarpele.

Și Bob și Lucie erau puțin îngrijorați că va pleca singură, dar ea le zisese că era în stare să-și poarte de grijă.

Dean a sunat să întrebe de Lucie și acesta îi spuse că Jill se decisese să plece până la urmă în Anglia, iar Dean întrebă dacă voia s-o ducă el la aeroport.

– Poate să mă ducă, zise Jill, gândindu-se că-i va fi greu cu bagajele. E foarte drăguț din partea lui.

Bob o privi curios.

– Se pare că ați trecut peste neînțelegeri, nu?

– Situația neprevăzută a făcut-o.

Bob aprobă.

– Astfel de situații se ivesc peste tot, iar cei implicați nu se gândesc decât cum să le rezlve. Făcu o pauză. Mă bucur, Jill. După cum bine știi, eram îngrijorați.

– Da, mi-am dat seama. Și le-a povestit cum s-a dus la el și i-a cerut scuze. Oricum, nu mai conta, acum când lucrurile se limpeziseră între ea și Dean.

În ziua plecării, Dean a venit cu mult timp înante, i-a luat valiza de pe verandă, și peste cinci minute erau pe drum. Era încă foarte devreme, soarele abia își făcea simțită prezența trimițând raze roșiatice pe întinsul cerului.

– E drăguț din partea ta că faci lucrul ăsta, începu ea.

Mulțumesc, adăugă simplu și nu mai zise nimic altceva. Jill se concentră pe minunile de culori care izbucneau în depărtare. Natura se treza din nou la viață.

– Am o sticlă cu cafea, zise Dean. Când ai chef, ne oprim și o bem.

– Mulțumesc, Dean. Mai stau puțin. Dar poate vrei să bei tu.

El dădu din cap că nu vrea acum, având atenția îndreptată spre o căprioară care traversa în fața lor.

– Nu acum.

– E o dimineață tare frumoasă, zise ea, chiar dacă se gândi că asta va suna poetic pentru Dean. El a văzut astfel de dimineți toată viața lui. Dar Dean a dat din cap că e de acord și i-a arătat razele roșiatice care se întindeau în spatele colinei. Într-un fel e înfricoșător, zise Jill abia șoptit, lucru care aduse un zâmbet pe buzele bărbatului de lângă ea.

– Bănuiesc că așa e, dacă stai să te gândești prea mult la asta. Și după o pauză, adăugă: Oamenii nu se gândesc la soare doar ca la o masă de foc și gaze. Ei îl iau așa cum este: o bilă rotundă, frumos colorată, care dă căldură și permite existența vieții.

Jill fu de acord.

– De fapt, întreaga noastră existență depinde de el.

– Întreaga noastră existență... a repetat el după ea, și apoi o tăcere impenetrabilă se așternu între ei. Jill știa că-și va aminti aceste clipe toată viața, pentru că erau ca un balsam pentru neliniștea care pusese stăpânire pe ea de când descoperise ce simțea pentru Dean.

Capitolul 6

S-au oprit o oră mai târziu, lângă un izvor și Dean a turnat cafea în pahare.

– Dacă vrei lapte, ai în stlicuța asta, zise el în timp ce-i dădea paharul plin. Nu avea trăsăturile aspre de mai devreme. Se mai îmblânzise. Ești palidă. N-ai dormit?

– Ba da, am dormit, dar nu de-ajuns pentru că știam că trebuie să mă trezesc devreme. Îi adresă un zâmbet și așteptă o reacție din partea lui, însă aceasta nu veni. Întotdeauna sunt palidă când sunt îngrijorată.

– Ești îngrijorată?

– N-am mai fost până acum într-o astfel de călătorie.

– Bob mi-a spus că era puțin neliniștit, dar că l-ai convins că te vei descurca de una singură.

– Da, așa i-am zis. Normal că nu voiam să-și facă griji din cauza mea.

Dean se încruntă ușor.

– N-ai de ce să-ți faci griji, Jill. O să am grijă ca toate să fie în regulă la aeroport, iar la capătul celălalt am înțeles că te așteaptă cineva, nu-i așa?

– O să fiu bine, zise ea arțăgoasă. Dar știi cum e când faci ceva pentru prima dată. Ești puțin îngrijorat.

El zâmbi și spuse:

– Cred că înțeleg.

– Poate că... și-l privi cu paharul la gură, sau poate nu știi cum e, pentru că ești bărbat. Nu mi te închipui făcându-ți griji din ceva.

– Nu? o privi el ciudat. Bine, nu mi-aș face niciodată griji pentru o călătorie, dar îmi fac griji câteodată.

Dintr-o dată, aerul parcă vibra în jurul ei. Își aminti că la un moment dat, Dean i-a spus lui Bob că i-ar plăcea s-o cunoască mai bine și asta cât de curând. Însă a apărut frumoasa Sylvia de Courcy. Dar acum erau doar ei, fără nimeni altcineva și Jill ar fi vrut să-l întrebe dacă și el simte energia dintre ei.

Jill termină cafeaua din pahar și-l ținu pentru ca Dean să-l poată umple din nou. Soarele ajunsese sus pe cer, împrăștiind cu generozitate lumina și căldura lui. Razele pătrundeau și în părul castaniu al lui Dean, iar pielea frumos bronzată îi scotea în evidență verdele ochilor. Era pentru prima dată când Jill îl vedea atât de frumos. Până și trăsăturile care ei i se păreau arogante îi păreau fermecătoare în acea dimineață.

– Ai idee când te întorci? Dean rupse tăcerea în cele din urmă, iar Jill îi răspunse din cap că nu.

– Nu prea știu ce e de făcut acolo. Trebuie să mă uit prin lucrurile doamnei Pointon, să văd ce opresc iar restul trebuie vândut. S-a oprit, gândindu-se la bătrânica ei preferată. Mi-e atât de greu să fac lucrurile astea! sfârși ea în timp ce mai lua o gură de cafea.

– Așa e. Dar trebuie făcute și astfel de lucruri.

Și Dean își mai turnă niște cafea și privi gânditor spre colina din depărtare care strălucea sub soarele african. Râul șiroia la picioarele acestui deal și într-o parte forma o meandră care strălucea în lumină ca argintul. Întregul peisaj părea decupat din Paradis. E păcat, totuși că Bob n-a putut veni cu tine. Dar cu siguranță, ai prieteni care te vor ajuta, nu?

– Am unul sau doi prieteni, dar lucrează amândoi. Poate Linda, care era cea mai bună prietenă a mea până să plec din Anglia și cu care am mai corespondat, mă va ajuta la fârșit de săptămână să

mai sortez din lucruri.

– Această doamnă Pointon a avut multă mobilă?

– Da, casa era ticsită, îi zise Jill zâmbind, în timp ce-și aducea aminte când se ducea acolo ca să facă ordine și curățenie. Știi cum e cu bătrânii, strâng totul.

– Bunica era așa. Se pare că vei avea o slujbă.

– Doamna Pointon spunea că mansarda era plină de lucruri.

– Atunci înseamnă că ai sigur nevoie de ajutor, zise el serios. Dacă nu reușești să convingi pe nimeni, atunci plătește pe cineva. O privi pătrunzător. Să știi că e un sfat bun și ar fi bine să-l iei în considerare.

Ea aprobă din cap, văzând că lui chiar îi păsa de ceea ce va face ea în Anglia și că aștepta un răspuns.

– Da, Dean, o să mă gândesc și la lucrul ăsta.

– Cunoscându-te, știu că-ți va fi greu să-ți petreci timpul singură printre lucruri care-ți stârnesc multe amintiri. Și s-a oprit pentru că-i venise o idee.

Trebuie să stai la o prietenă sau la hotel. În nici un caz nu poți dormi singură în casa aia.

Vorbele lui au sunat ca un ordin, iar Jill nu reușea să-și dea seama dacă era și el conștient de lucrul ăsta. Tot ceea ce zisese o făcuse în mod automat, pentru că avusese o revelație. A văzut-o acolo, singură în casa în care de curând murise doamna Pointon, sortând lucrurile pe care bătrâna le-a strâns o viață împreună cu soțul său. Jill l-a privit pe Dean cu mai multă căldură, nu atât pentru înțelegerea de care dădea dovadă, ci pentru acel "cunoscându-te", ceea ce îmsemna că la un moment dat fusese atât de interesat de ea încât să-i studieze caracterul. El se uită la ceas și peste câteva minute puse sticla în mașină și porniră pe drumul care tăia câmpia de un verde strălucitor.

– O să plouă, zise Dean după o oră și Jill l-a privit surprinsă. Se obișnuise cu ploile din zilele călduroase, dar acum nu vedea nici un semn de nor.

– Ești sigur?

– Așteaptă.

Și în câteva minute s-a auzit un tunet și apoi a început o ploaie deasă, atât de deasă, încât Dean a fost nevoit să oprească mașina pentru că ștergătoarele nu aveau putere să îndepărteze apa de pe parbeiz care șiroia ca o cascadă. Vremea minunată de dinainte fusese înghițită de norii întunecați care puseseră stăpânire pe cer.

– Ce schimbare în câteva minute! zise Jill, dar Dean se bucura de ploaie.

– Ploaia asta se va duce să ude niște plantații, a zis el cu satisfacție, uitându-se la ceas. Bine că m-am gândit să plecăm mai devreme.

Și ea gândi că acum, în loc să arate că fusese deștept că se gândise la lucrul ăsta, a făcut să pară că fusese eficient. Cât de mult își schimbase părerea despre el! Acum i se părea imposibil să mai găsească

vreun defect la el, așa cum făcuse la început când îl considerase încrezut și plin de el și chiar îi dorise să cadă în râu.

După ploaie, culorile erau incredibile, iar pe cer era un curcubeu cu minunate nuanțe translucide. Soarele își ocupase din nou locul știut și-și împrăștia peste tot razele.

– E magie! zise Jill mai mult pentru sine, în timp ce mașina pornea din loc.

Dean îi aruncă o privire.

– Magie? Așa ți se par ție lucrurile astea?

– Iubesc Africa, se destăinui ea, cu toate capriciile ei.

– Și chiar are capricii, zise el zâmbind.

– Iar ăsta e unul dintre cele blânde, adăugă ea, în timp ce privea cu nesaț arborii de cauciuc pe sub care treceau acum. Erau aliniați de o parte și de alta a drumului, ferindu-i pe cei care treceau de razele uneori nemiloase ale soarelui. E întotdeauna plăcut după ploaie.

Dean era acum concentrat la drum, iar Jill, simțindu-l că nu mai avea chef de vorbă tăcu, iar tăcerea se prelungi tot restul călătoriei.

Dean a avut grijă de toate la aeroport, iar Jill doar când a decolat avionul și-a amintit că uitase să-i mulțumească. Dar într-un fel, știa că el va înțelege și oricum nu avea de gând să i se arate îndatorată, pentru că știa foarte bine că lui nu-i plăcea lucrul ăsta.

Prietena lui Jill n-a așteptat să fie rugată s-o întâlnască la doamna Pointon, așa că a doua zi, după ce-i telefonase, s-au și văzut.

– Ce bine că sunt în concediu, a zis Linda, bucurându-se că prietena ei moștenise o asemenea avere și că o revăzuse. Nu mi-a venit să cred când te-am auzit la telefon. Și după ce am închis, mama mi-a zis că trebuie să-ți spun să vii să stai la noi, dar nu mai aveam cum să

te sun înapoi pentru că nu-ți știam numărul. Unde stai? Jill i-a spus numele hotelului, iar Linda i-a zis că trebuie să-și ia cât mai repede bagajul de acolo și să vină la ea acasă. Mama a zis că trebuie să te aduc neapărat cu mine.

– Mulțumesc mult, Linda. Chiar mă simt mai bine acum. Nu prea mă încânta gândul că va trebui să fac toate astea singură. Și în ceea ce privește statul la hotel, mie mi se pare destul de deprimant, să știi. Te simți așa de singur!

– Te cred. Și Linda a aruncat o privire prin camera în care erau. Era sufrageria, iar în afară de ea, mai erau alte două camere, plus holul. Câte dormitoare are? La fel câte aveai și tu?

– Nu. Casa doamnei Pointon era diferită de a noastră. Ea are patru dormitoare. Jill nu-și dădu seama că vorbește de parcă bătrâna încă ar mai fi în viață. Și sunt toate mobilate complet. Nici nu știu de unde ar trebui să începem.

– Eu cred că ar trebui să golim una din camerele astea complet și să punem toată mobila în celelalte. Da, știu că ți se pare cam greu, dar ne descurcăm noi. Asta înseamnă că vom avea o cameră liberă unde vom putea pune ce vrei să păstrezi. Astfel, cei care vor veni să le ia nu vor face greșeli.

– E o idee foarte bună, Linda, zise Jill, încercând să scape de nodul din gât pe care-l avea de când intrase în casa pe care o cunoștea atât de bine și unde n-o mai aștepta nimeni.

Fetele au muncit toată ziua, iar la prânz Jill a coborât să cumpere sandvișuri și prăjituri. A încercat să se întoarcă repede, dar proprietara clădirii, doamna Mansfield o opri și o terorizâ cu întrebările. Jill știa că problema moștenirii era subiect de discuție în tot cartierul.

Într-un final, Jill scăpă de interogatoriu, și ajunsă la Linda își ceru scuze pentru întârziere.

– Doamna Mansfield nu s-a schimbat deloc. Mă mir cum n-o doare gura de atâta vorbă!

– Vorbește mult? Așa sunt oamenii pe aici. Pun pariu că a vrut să știe totul despre moștenirea ta.

– Și despre Africa.Crede că trăiesc într-o colonie de bărbați.

Linda începu să râdă și luă pungile de hârtie pe care Jill le pusese pe masă.

– Ce avem aici? A! Sandvișuri cu somon! Doamne, ce foame îmi e !

– Și mie!

După-amiaza se scurse la fel de repede ca dimineața, iar la căderea serii trebuiră să înceteze munca.

– O să iau un taxi până la hotel, zise Jill în timp ce se îndrepta spre telefon, care, din fericire, nu fusese deconectat.

– O să vin și eu cu tine, zise Linda. Apoi o să ne întoarcem acasă cu același taxi.

Doamna Mason, mama Lindei, a primit-o pe Jill foarte încântată, a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe

obraz.

– Ce bine îmi pare că te văd, draga mea ! Mi-a părut tare rău că nu te-am putut suna înapoi noaptea trecută. Dacă am fi știut la ce hotel stai, te-am fi adus imediat aici. Oricum, bine că acum ești cu noi și să știi că în casa noastră vei găsi întotdeauna un loc. Poate vrei să te duci mai întâi în camera ta. Baia știi unde e. Și s-a oprit văzându-și fiica zâmbind. Hai, termină, Linda. N-am mai văzut-o pe Jill de un car de ani. Pot vorbi cât vreau.

Râzând, cele două fete urcară în camerele lor, iar Jill își luă cu ea și valiza. Își zise că era mult mai bine aici decât să stea la hotel. Era o fată de casă, tatăl ei mereu îi spusese asta și ea știa că era adevărat. Își dăduse seama mai ales când se mutase la fratele ei, unde îi plăcea mai mult să stea pe lângă casă, să se ocupe de grădinărit sau de alte treburi prin gospodărie. Îi plăcea să iasă la club, iar diferitele invitații pe care le primea erau întotdeauna acceptate cu plăcere, însă la alte distracții în afară de cele obișnuite, nici nu se gândea.

– Folosește tu prima baia. Sunt sigură că vrei să faci un duș, zise Linda.

– Adevărul e că a fost o muncă plină de praf.

Lăsând bagajul nedespachetat, Jill luă în grabă prosopul de pe scaun, pus acolo special pentru ea, și fugi la baie. O baie fierbinte o învioră și peste jumătate de oră coborî în sufragerie unde o învălui mirosul de friptură la cupor.

Venise și domnul Mason și toți erau gata de masă. I-a zâmbit lui Jill și a dat mâna cu ea, apoi a întrebat-o politicos de Africa și de moșenire.

– Se pare că ai ținut legătura cu bătrâna, nu?

– Așa e, ne scriam regulat. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că se va gândi să-mi lase toate bunurile ei.

– Nu ți-a vorbit niciodată despre lucrurile astea?

– Nu, niciodată.

– Ei bine, Jill, înseamnă că te-ai purtat frumos cu ea, și atunci meriți să fii recompensată.

Jill nu mai zise nimic. Ar fi preferat ca doamna Pointon să mai fie în viață, dar cum lucrul ăsta era imposibil, nici nu l-a mai menționat.

– Linda a zis că vă va lua ceva timp să sortați lucrurile, zise doamna Mason în timp ce apărea cu o tavă mare pe care o puse în mijlocul mesei. E bine că Linda are o săptămână de concediu.

– Oh! Dar n-o pot lăsa să mă ajute atât de mult, zise Jill zâmbindu-i Lindei, care venise cu mama ei din bucătărie.

– Dar mie îmi face plăcere să te ajut. Oricum, n-am altceva de făcut.

– Ei bine... ai putea să te odihnești.

– Și să mă plictisesc? Linda dădu din cap a dezaprobare. Dacă aș fi avut bani, m-aș fi dus să mă plimb. Dar cum n-am, trebuie să stau acasă. Așa că lucrul ăsta e mai plăcut pentru mine decât pentru tine, crede-mă.

– Sunt conștientă că ar trebui să mă bucur că am moștenit niște lucruri atât de frumoase. Dar sunt tristă. Vezi tu, doamna Pointon era o femeie dulce și fragilă, dar n-a fost niciodată neajutorată Nu se descurca în zilele în care nu se simțea prea bine, dar astea nu erau prea dese.

– Parcă îmi amintesc că tu îi spălai și rufele, nu? o întrebă mama Lindei în timp ce punea o farfurie plină în fața soțului ei.

– Nu era nici un deranj. Le spălam cu ale noastre. Ea nu avea mașină de spălat pentru că se temea de ele.

– Ei, dar se pare că-și permitea să le trimită la spălătorie, zise Linda, care pe durata întregii zile s-a minunat de obiectele de valoare pe care le avea doamna Pointon în casă. Îi plăcuse mai ales bibeloul de fildeș care aparținuse reginei Maria. Jill nu putea să-și dea seama cum ajunsese la ea, dar îi plăcea să creadă că povestea era adevărată. Linda cu siguranță a crezut-o, așa că Jill s-a gândit să-i facă ei cadou bibeloul, fiind sigură că doamna Pointon nu se va supăra din moment ce avea să ajungă la o persoană care o aprecia.

– Da, își permitea să-și spele hainele în oraș, dar nu voia în nici un chip să fie spălate cu ale altor oameni pe care nu-i cunoștea. Jill își luă șervetul, îl despături și și-l așeză pe picioare. N-o deranja să le spele cu ale noastre, pentru că pe noi ne cunoștea.

– Se pare că era o bătrânică amuzantă și foarte drăguță, dar mai ales o persoană de modă veche.

Jill aprobă din cap.

– Era toate astea la un loc. Eu și tata eram foarte atașați de ea. Mi-a fost tare greu când am aflat vestea.

După cină au mai rămas de vorbă și la opt și un sfert domnul Mason s-a oferit să le ducă la un local și să le facă cinste cu băuturi.

– Minunat! Lui Jill îi va plăcea atmosfera de la Abbey Royal. Să mergem acolo!

Domnul și doamna Mason au schimbat priviri. Abbey Royal era cel mai scump club country din țară. Oamenii veneau de departe special să danseze și să bea în acest local. Spectacolele care erau ținute în fiecare sâmbătă seara erau și ele considerate ca fiind cele mai bune din țară. Oricum, domnul Mason a fost de acord, așa că au urcat toți patru în Rover și au plecat într-acolo.

La Abbey Royal totul emana lux: decoruri, mobilă atent selecționată. Un bar strălucitor se afla într-un capăt al sălii; candelabre strălucitoare atârnau deasupra lui și o muzică liniștitoare venea de undeva din spate. În afară de bar, mai includea o sală de bal și una pentru ocazii mai speciale, cum ar fi nunțile și alte petreceri private.

Bogăția se vedea peste tot. Jill era fascinată de femeia din spatele barului. Era singura femeie din tot personalul și arăta mai mult a regină decât a altceva.

– Are mai mulți ani până și decât Lady Thingummy de acolo. Linda începu să râdă când o văzu pe Jill făcând ochii mari.

– Lady? A primit deja titlul?

– Da, și e milionară. Linda se încruntă. Tată, cum o cheamă? Are un nume ciudat pe care niciodată nu mi-l pot aminti.

– Nu, nici eu nu reușesc să-l țin minte. Uite, zise el la un moment dat, nu e acolo tânărul Dawson? Tatăl lui tocmai a mai cumpărat o clădire de apartamente.

Linda a privit în direcția arătată și i-a confirmat că era George Dawson. Mai era cu un tânăr la bar, iar când a văzut-o pe Linda s-a întors spre acesta, i-a spus ceva și a pornit spre masa unde erau așezați cei patru.

– Bună, Linda! Bună seara, domnule și doamnă Mason! Apoi, ochii lui George s-au îndreptat asupra lui Jill care a murmurat un "Bună seara!", după care Linda a făcut prezentările.

– Stai cu noi. domnul Mason își mută scaunul.

– Vi-l prezint pe Clark... începu George. S-au făcut alte prezentări și s-au așezat scaunele. Clark a murmurat ceva că și-ar fi lăsat băutura la bar și a dispărut câteva minute.

– Vă rog să vă purtați frumos cu el, zise George când chipeșul băiat era prea departe să-l audă. E foarte nefericit. I-a dispărut logodnica.

– I-a dispărut? a repetat mirată doamna Mason. Cum se poate una ca asta?

– E un mare mister. Nici eu nu înțeleg mare lucru. Dar să vă spun în mare despre ce e vorba. S-a oprit pentru un moment ca să vadă pe unde era Clark. Acesta rămăsese să discute cu un bărbat, așa că George începu să le spună. Era logodit cu o fată de o frumusețe extraordinară,

însă trebuie să recunosc că nu era genul meu pentru că mi se părea superficială, prea conștientă de propria ei frumusețe. Oricum, părea să sucească mințile tuturor bărbaților. Clark bineînțeles că s-a simțit onorat că pe el îl alesese din toți cei care o curtau. S-au logodit, iar Clark se simțea în al nouălea cer. Însă fata s-a decis că trebuie să călătorească pentru că nu era în apele ei. Clark n-a putut merge cu ea pentru că avea probleme cu afacerea lui și a trebuit să se ocupe personal de ea. Oricum, ca să mai scurtez povestea, zise George repede pentru că îl vedea pe Clark întorcându-se la masa lor, fata a dispărut.

– Dar... începu Linda, însă fu repede întreruptă.

– Locuia într-un apartament în centrul orașului, avea un post foarte bun la un ziar. Când Clark a venit într-una din seri să o scoată în oraș ca de obicei, a găsit jaluzelele trase și ușa încuiată. Vecinii i-au spus că e foarte posibil să fie plecată pentru o perioadă mai lungă de timp. Deja aranjase ca scrisorile să-i fie trimise la o altă adresă, dar vecinii n-au vrut să i-o dea.

– Tu ai cunoscut-o? îl întrebă repede Linda.

– Bineînțeles că am cunoscut-o. Doar am spus că e foarte frumoasă. Lumina orice încăpere cu apariția ei. Se opri când Clark ajunse la masă. Ți-ai luat băutura, dar curând vei avea nevoie de alta. George i– a privit pe toți. Ce beți? Ei i-au spus, iar el le-a comandat băuturile. Ochii lui Jill îl priveau atent pe Clark. I-a observat expresia posomorâtă, melancolia cu care își ridica umerii. Părea un om închis în sine și Jill își zise că-i era mai bine fără o astfel de fată, neputând să nu simtă milă pentru el.

George încerca din răsputeri să-l înveselească, dar fără nici un rezultat. Clark îi răspundea monosilabic la întrebări, iar uneori n-o

făcea deloc. Dar răbdarea lui George nu avea limite; era un băiat simpatic și părea un prieten de nădejde, gândi ea. Și chiar avu prilejul să-i spună lucrul ăsta când a admirat aranjamentele florale, iar el i-a zis impulsiv:

– Vino să le vezi pe cele din sala de bal. Sunt pregătite pentru o nuntă care are loc mâine dimineață. Vă supărați dacă v-o iau pe domnișoara Sharman pentru câteva minute? a adăugat el aruncându-le celorlalți o privire.

– Poți s-o ții și mai mult. Dar te asigur că nu-i vei arăta flori mai exotice decât cele din țara unde locuiește, zise domnul Mason.

– Părerea mea e că te porți minunat cu Clark. Oricine altcineva și-ar fi pierdut răbdarea cu el, zise Jill când fu singură cu el.

– Îmi pare atât de rău pentru el. Imaginează-ți o fată care merge cu un băiat până la logodnă, după care îl părăsește. I-a fost de-ajuns să se piardă cu firea, bietul de el. Stau și mă întreb dacă va trece vreodată peste minunata Sylvia de Courcy. E tare păcat că s-au cunoscut, și s-a opit. Te simți bine?

– Sylvia de Courcy? întrebă Jill, neîncrezătoare. Așa ai spus? El realiză că e o întrebare stupidă, așa că o privi curios.

– O cunoști?

– O fată cu numele ăsta a venit să stea la niște vecini de-ai noștri. Fata e foarte frumoasă și are cam douăzeci și șase-douăzeci și șapte de ani. Blondă cu ochi albaștri fermecători... e aceeași fată, nu?

George era și mai uimit ca Jill.

– Nu poate fi adevărat, a zis el când în sfârșit a putut vorbi. De ce s-ar duce acolo?

– A venit cu unchiul ei.

Jill s-a oprit un moment să se uite la aranjamentele lângă care se aflau. Nu era decisă dacă să-i spună mai multe lui George, dar după ce se gândi mai bine, continuă: Este o situație foarte ciudată, pentru că în zonă s-a făcut cunoscută ca fiind ea cea care a fost părăsită.

Lui George nu-i veni să creadă.

– Ea, părăsită? De ce Dumnezeu ar spune una ca asta?

Jill dădu din umeri, încă uimită de ceea ce auzise.

– E un mister, nu?

– Clark nici nu cred că știe că are un unchi. Sunt sigur că mi-a zis că e singură pe lume.

– Ei bine, acum e cu unchiul ei. Se pare că sunt prieteni cu familia Drake, vecinii de care ți-am zis, iar unchiul ei a adus-o pe Sylvia acolo ca să se refacă după lovitura suferită.

– După ce? țipă George, care devenea din ce în ce mai furios din cauza a ceea ce auzea. N-am auzit niciodată ceva mai josnic. De ce să facă una ca asta? Ai vreo idee?

– Nici una. N-are nici un sens.

– Așa e. Și a tăcut din nou. Trebuie să existe un motiv. Nu mi s-a părut niciodată că ar avea vreo problemă. Apoi s-a uitat la Jill de parcă trebuia învinuită pentru toate lucrurile astea. Zici că nu știi nimic?

– E un mare mister.

– Ai mai spus asta odată.

– Crezi că... începu Jill când își mai limpezi puțin gândurile. Ai zis că voia să călătorească?

– Era înnebunită după așa ceva. Și s-a oprit și el și a privit-o pe Jill. Acum înțelegea. Crezi că e posibil să fi înscenat totul doar ca să-i stârnească mila unchiului său pentru ca acesta s-o ia într-o călătorie?

– Nu, dacă stăm să ne gândim, e prea absurd, protestă Jill dând din cap.

– Multe din toată chestia asta sunt prea absurde.

– Nu-mi pot imagina cum poate părăsi un bărbat cum este Clark. Oricum, trebuie să-l fi iubit, altfel de ce s-ar fi logodit cu el?

Și după un timp, continuă:

– De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, acum că am aflat că s-a dus în Africa, cred că l-a folosit pe Clark pentru a-și asigura niște bilete de avion și atât. S-a oprit, surprins de gândul care-i trecea prin minte. Nici nu cred să fi fost vreodată îndrăgostită de el, cu atât mai puțin să dorească să se mărite cu el.

George a continuat să-i spună părerile lui, iar Jill a ajuns să creadă că avea într-adevăr dreptate. Și-a folosit logodnicul ca să-i plătească biletul, iar când fata a vrut să călătorească, i-a turnat unchiului ei o poveste emoționantă despre inima ei rănită.

– Dacă ăsta e adevărul, atunci ceea ce a făcut e o josnicie, zise Jill mângâind absentă o petală de crin. Aranjamentul floral începea cu margarete într-o parte a sălii și se sfârșea cu trandafiri în capătul opus. Încep să cred că dacă s-a purtat astfel e posibil să se simtă într-adevăr părăsită și cu inima rănită. Lui Jill îi zbură gândul la atracția pe care Dean o avea pentru fată.

– Cu inimă rănită? Dumnezeule! Dar e o rușine pentru toată specia feminină. Clark e un bărbat pe care și l-ar dori toate femeile. Știu că poate acum ți se pare morocănos și posomorât, dar să știi că nu e așa din fire. Trebuia să fi văzut… George se opri, uitându-se repede în jur. Ai văzut ceva? o întrebă el iritat.

– Nu. Ce să văd?

– N-ai auzit nimic?

– Nu știu la ce te referi.

– Mi s-a părut că aud pe cineva în spatele florilor ălora. Sunt sigur că am auzit un foșnet. Deși, stăteai cu spatele la florile alea, nu?

– Cred că mai sunt și alte persoane care se uită la flori, nu doar noi, zise ea, iar el fu de acord.

– După cum începusem să-ți spun, să-l fi văzut pe Clark când mi-a vorbit despre logodnă. Era fără îndoială cel mai fericit om din lume.

– Probabil că îi e foarte greu acum, dar părerea mea e că e mai bine că nu mai e cu ea. Dacă acum a fost în stare să se folosească de el așa, înseamnă că nu e o persoană care să merite atenția lui.

– Dar el nu știe că a fost folosit. Uiți lucrul ăsta. Iar eu cu siguranță nu-i pot spune oricât de mult aș dori să fac asta.

– Bineînțeles că nu poți. Nici măcar nu știi dacă e adevărat ce ai spus.

George o privi.

– Ce altă explicație ar mai putea exista pentru faptul că s-a dus acolo și a zis că a fost părăsită? Nu, Jill, sunt sigur că am găsit explicația corectă. Sau mai bine zis, am găsit-o împreună pentru că de fapt a fost ideea ta, chiar dacă nu ai dus-o până la capăt.

– E foarte trist. Și Jill a tăcut admirând în continuare florile. Așa o fată să devină soția lui Dean... nici nu-și putea duce gândul la bun sfârșit. Oricum, Dean n-avea cum să afle de cele întâmplate. Toți o credeau pe ea victima celui care o făcuse să sufere atât de crunt; toți bărbații o compătimeau, chiar și Patrick care nu lua niciodată lucrurile în serios. Oare milă să fi fost sentimenul căre îl făcuse pe Dean să iasă cu Sylvia? Se prea poate, dar mai era și un adevăr în vorba că de la compasiune la dragoste nu e decât un pas.

Capitolul 7

Linda a fost deosebit de mișcată de gestul lui Jill de a-i dărui bibeloul doamnei Pointon care îi plăcea atât de mult.

– Te rog, acceptă-l, a iplorat-o Jill, când aceasta nici nu voia să audă. Știu că-ți place și aș vrea tare mult să-ți dăruiesc ceva ca o răsplată că m-ai ajutat atât. A! Și te mai rog un lucru. Mama ta trebuie să mă lase să-i plătesc pentru cazare.

– Să nu îndrăznești să-i spui una ca asta, a întrerupt-o Linda iritată. Ar fi trebuit să o cunoști pe mama până acum. Ar face crize de nervi.

Jill izbucni în râs.

– Atunci, spune-mi ce i-ar plăcea de aici ca să i-l dau cadou, i-a sugerat ea, arătându-i cu mâna toate lucrurile din jur. În camera unde își pusese Jill lucrurile pe care și le alesese pentru ea, erau tot felul de obiecte de preț, de la porțelenuri de Chelsea și Meissen la argintărie din Georgia. Mai era și mobilă – Chippendale și Sheraton – și mai erau și două comode chinezești pe care Jill voia să le ia neapărat cu ea, deși habar n-avea unde le va pune la Ferma Bangali.

– Chiar nu vrea nimic, începu Linda, dar Jill deja alesese o olivieră din argint.

– Știu că-i plac lucrurile delicate ca asta. Nu contează ce spui tu. O să i-o dăruiesc.

– Cum vrei... zise Linda care-și privea încântată bibeloul. N-am avut niciodată ceva atât de sofisticat, a murmurat ea. Trebuie să-i fac un suport special. Și știu exact omul potrivit. Reface obiectele vechi cu mare atenție și dăruire. Și sunt sigură că va fi încântat de un astfel de obiect. Folosește, bineînțeles, lemn vechi. Cumpără mobilă veche pe care dacă nu o poate restaura, îi păstrează lemnul pentru a-l folosi la altceva.

Jill era bucuroasă că darul ei i-a făcut atâta plăcere Lindei.

– Cred că ar fi cazul să ne apucăm de treabă, zise Linda în timp ce punea bibeloul pe masă, lângă oliviera pentru mama ei.

– Lucrurile astea parcă nu se mai termină. Și abia am sortat obiectele din dormior.

– Păcat că nu le poți păstra pe toate, zise Linda cu regret. Știu că le-am sortat pe cele mai bune, dar a trebuit să fim teribil de selective. Dacă eram în locul tău, mi-ar fi plăcut să opresc și biroul. E lucrat atât de frumos !

– Știu, zise Jill, a fost o decizie grea. Dar trebuia să mă opresc undeva.

– Cred că ai dreptate.

Jill se gândi puțin.

– Știi, Linda, cred că cel mai bine e să depozitez toate lucrurile astea. De ce să le vând când nu-mi trebuie bani?

– E o idee grozavă! Or să te aștepte când te vei căsători și te vei duce la casa ta.

Jill o privi neîncrezătoare.

– Nu mă pot imagina căsătorită. Linda o privi uimită.

– Sper că nu ești îndrăgostită de cine nu trebuie, nu?

– Cum de ți-a venit o asemenea idee?

– După felul în care vorbești. Linda o privi mai atent. Ești îndrăgostită de cine nu trebuie, așa e, nu?

După o pauză, Jill contină.

– De fapt, așa e. Și cum Linda aștepta să continue, Jill îi povesti despre Dean și despre începutul nu tocmai bun pe care l-au avut din cauza părerii greșite pe care și-o formase despre el.

– În locul tău, nu mi-aș pierde speranța, zise Linda după ce a auzit întreaga povete. Te-a condus la aeroport, ceea ce înseamnă că mai e interesat de tine.

– A făcut-o pentru că nu a putut Bob. Apoi Jill i-a povestit cum a mușcat-o pe Lucie un șarpe, și că astfel Bob a trebuit să rămână cu ea. Bob voia să vină cu mine în Anglia, a sfârșit Jill, și cum Linda nu zise nimic, ea îi mai spuse că mai bine s-ar apuca de treabă.

– Trebuie să mai luăm încă o dată la mână lucrurile, acum că te-ai decis să le iei pe toate, iar Jill fu de acord.

– Mai am încă patru zile până mă întorc. Cred că ne ajunge timpul ăsta, nu?

– Da, lasă-mă pe mine să fac lista. O să transporți toate lucrurile astea cu vaporul, nu?

– Da.

Linda își reținu o întrebare, pentru că auzi soneria.

– Cred că e un curier. Mă duc să văd.

– Clark! Jill auzi din camera alăturată uimirea din glasul Lindei.

Ce cauți aici?

– Vreu să vorbesc cu domnișoara Sharman.

– Da? Linda nu-și dădea seama despre ce era vorba. Jill apăru în hol și-l întrebă:

– Vrei să vorbești cu mine? Despre ce?

I-a zâmbit Lindei și a spus că e un lucru personal. Cele două fete s-au uitat una la alta și Jill zise :

– Poți vorbi de față cu Linda. Mai bine ai intra, adăugă ea, dându-și seama că încă nu-l poftise înăuntru. E cam dezordine aici. Oare de ce trebuia să-i dea explicații unui străin pentru felul în care era casa? gândi ea.

– Eu o să merg sus și o să încep să fac lista de care spuneam.

Clark respiră ușurat.

– Nu voiam să vorbesc de față cu cineva. O privi pe Jill cu ochi sinceri. Te-am auzit când vorbeai cu George la Abbey Royal. Abia intrasem și eu în sala de bal, eram neliniștit și mă plimbam de colo-colo și nu știu cum m-am amestecat printre florile din spatele vostru. Din discuția voastră mi-am dat seama că George ți-a spus de dispariția logodnicei mele, așa că n-o să-ți povestesc din nou cum s-au petrecut lucrurile. Motivul pentru care am venit la tine este... și s-a oprit, pentru că a văzut-o pe Linda apărând pe scară.

– Scuză-mă că te întrerup, Jill, dar trebuie să fac o listă cu toată mobila din dormitor?

– Trece toate lucrurile în afară de pat. E vechi și nu se potrivește cu restul setului.

– Bine. Linda dispăru și Clark continuă. Jill l-a ascultat și i-a zâmbit când a i-a spus că aflase unde o putea găsi dintr-o conversație avută cu doamna Mason.

– Nu poți veni cu mine! zise ea când acesta îi spuse că încă o mai iubea pe Sylvia și că trebuia să vorbească neapărat cu ea și că singura soluție la care se putea gândi era s-o urmeze pe Jill în Africa. Nu e treaba mea și nu vreu să am nimic de-a face cu asta.

– Dar nu te rog să intervii în nici un fel. Vreau doar să vin cu tine, ca să pot da de Sylvia.

Jill spuse că așa ceva nu putea face și-i mai spuse că dacă fata ar fi vrut să se căsătorească cu el, nu i-ar fi făcut una ca asta.

– Îmi pare foarte rău că ai auzit conversația aceea, mai zise ea. Cred că ar fi mai bine dacă ai uita totul.

– Să uit? Cum să pot face asta, când mă chinui de atâta timp să dau de ea? Destinul a făcut să vă aud discuția. Trebuie să ajung la ea, domnișoară Sharman. Nu pot trăi fără ea!

Jill își mușcă buza într-un gest de nervozitate. Habar n-avea când vorbise cu George ce impact vor avea spusele ei. Acum îi părea rău că adusese vorba de Sylvia, dar fusese atât de surprinsă când George îi vorbise de ea, încât nu s-a putut abține să nu se arate uimită.

– Nu te pot împiedica să vii în Africa de Sud, recunoscu ea. Dar nu te pot lăsa să vii cu mine. Ar fi ca și cum m-aș amesteca.

Bineînțeles, toate gândurile îi erau la cum avea să reacționeze Dean când avea să afle că fata îl mințise că fusese părăsită. Va fi dezamăgit de ce va afla. Sau poate nu? Poate că până acum se atașase atât de mult de fată, încât nu-i va păsa de cele ce va auzi despre ea.

– Nici nu mă gândesc, a început Clark, dar ea l-a întrerupt.

– Nu mai ești logodit cu Sylvia, iar eu în locul tău aș încerca s-o uit.

– Nu mai sunt logodit? Cum poți spune așa ceva? Sigur că mai sunt logodnicul ei. Eu n-am părăsit-o.

– Dar te-a părăsit ea. Jill știa că era crud ceea ce-i spunea dar nu știa cum să poată să-l facă să-și dea seama că Sylvia nu-l mai iubea.

– Nu, nu m-a părăsit. Doar a plecat într-o călătorie, a zis Clark încăpățânat. O să vină la mine când o să mă vadă. O, știu la ce te gândești dar eu o cunosc foarte bine. Mă iubește. I-a venit ideea asta să călătorească și m-am gândit mult la ceea ce tu și George ați spus despre ea cum că ar fi fost josnic din partea ei să-și mintă unchiul doar ca s-o ia cu el. Eu știam de acest unchi al ei și chiar ea mi-a zis că-i purta de grijă. Dar niciodată nu m-am gândit s-o întreb unde locuia, așa că n-am putut să dau de el când a dispărut. A făcut o pauză, dar Jill n-avea nimic de zis, așa că a continuat: După cum am mai spus, m-am gândit la concluzia la care ați ajuns tu și George și sunt de acord că Sylvia a mințit, ca unchiul ei s-o ia cu el. Dar pun pariu pe ce vrei că o s-o aduc înapoi.

Jill oftă și încercă să se pună în postura Sylviei, dar tot nu putea să înțeleagă de ce s-a purtat astfel. Pentru Jill, să iubești însemna să fii mereu lângă cel de care ești îndrăgostită. Și nu credea că va putea înțelege vreodată cum ar putea să facă rău celui pe care-l iubea și căruia îi promisese că-i va fi soție.

– Sunt hotărât s-o văd, zise Clark. Dacă tot nu ești de acord să vin cu tine, cel puțin te rog să-mi spui unde locuiește.

– Nu știu ce să zic... însă mintea ei zbura la Dean și era sigură că dacă Clark va veni și o va trezi pe Sylvia la realitate, atunci Dean ar rămâne liber și relația ei cu el s-ar îmbunătăți considerabil. Până la urmă, chiar Dean spusese că o plăcuse la un moment dat, atât de mult încât să vrea s-o cunoască mai bine. Cu cât Jill se gândea la această situație, cu atât își dădea seama că nu era cu nimic mai presus decât

orice altă fată îndrăgostită. Îl voia pe Dean pentru ea și n-avea de ce să nu recunoască acest lucru. Și asta era o mare șansă pentru ea să i-l aducă Sylviei pe bărbatul cu care era logodită. Tentația era foarte mare, mai ales că acesta o asigurase că fata se va întoarce la el.

– Mulțumesc, domnișoară Sharman, zise Clark când Jill îi dădu adresa familiei Drake. A scris-o pe un bilețel pe care l-a pus cu grijă în buzunar. Îți sunt foarte recunoscător. Un zâmbet îi lumina acum fața, iar Jill își aminti ce-i spusese George cum că n-ar fi o persoană morocănoasă de felul lui. Probabil că ne vom mai întâlni la mare distanță de Anglia. Și spunând acestea, ieși bucuros din casă, dar se opri să mai spună ceva. Oare te-am rugat deja să nu-i spui nimic din toate astea lui George?

– Nu cred că voi mai avea prilejul să-l revăd pe George.

– Nu, zise el după o pauză. Poate ar fi mai bine să-i spun ce planuri am. Cu siguranță, o să creadă că sunt nebun, pentru că el crede ca și tine că mi-e mai bine fără Sylvia.

Jill nu zise nimic, iar când acesta ajunse la poartă, închise ușa și se întoarse la Linda care o primi cu o privire întrebătoare.

Dean o aștepta când avionul aterizâ. Când îl văzu, Jill îi zâmbi, iar el îi răspunse la rândul lui printr-un surâs arogant, însă plăcut la vedere.

– S-ar părea că te bucuri să mă vezi, observă el, iar ea se înroși toată când îi confirmă bănuiala. Îl întrebă repede de ce nu venise Bob să o ia, și spre liniștea ei, află că nu era nimic legat de Lucie care acum era complet refăcută, ci doar că Dean se oferise să o ia el din moment ce mai avea câte ceva de făcut în apropiere de aeroport. Jill îl privi curioasă, dar fața lui nu trăda nimic, așa că nu putea fi sigură dacă ăsta

era adevărul. Tot ce știa era că simțea o căldură în tot corpul pentru că venise s-o ia de la aeroport.

– Cum a fost? o întrebă el când porniră la drum. Mi-ai urmat sfatul și ți-ai căutat ajutoare?

– Da, m-a ajutat o prietenă. Am avut noroc că era în concediu, pe care și l-a petrecut în întregime ajutându-mă pe mine.

– Mă bucur. Presupun că ai dat spre vânzare mare parte din lucruri și chiar și casa, nu?

– Casa, da, dar lucrurile erau atât de frumoase, încât am hotărât ca majoritatea să le depozitez. Am adus câteva obiecte mai speciale, iar restul vreau să le vând.

– Zici că restul le-ai depozitat?

– Da. O firmă londoneză se va ocupa de ele.

– Te va costa mult, cu siguranță.

– Așa e, cam scump, recunoscu ea. Dar mi-ar fi părut rău să mă despart de ele, pentru că nu voi mai avea ocazia să primesc o mobilă atât de frumoasă. Antichitățile sunt din ce în ce mai greu de găsit pentru că cei care le au nu vor să le vândă.

Dean era de acord cu ea.

– Cred c-ai procedat cum trebuie, a concluzionat el. Valoarea lor întrece cu mult costul înmagaznării. Abia se îndepărtaseră cu o milă sau două de aeroport, și Jill privi mulțumită în jur. Era plăcut să fie din nou înconjurată de copaci și de flori și chiar căldura i se părea suportabilă. Privea pe geam grădinile frumos împodobite cu flori luxuriante și arbori măreți, și dacă închidea ochii, parcă simțea parfumul florilor și vedea fluturii aurii care pluteau prin aerul înăbușitor sau care căutau prin flori dulcele nectar.

– Niciodată, dar niciodată, nu mai vreau să plec de aici, murmură ea, nedându-și seama că gândise cu voce tare până când Dean schiță un zâmbet și o întrebă:

– Înseamnă că vizita în Anglia nu ți-a răscolit amintirile?

– A fost plăcut să revăd vechii prieteni și locurile pe unde obinuiam să hoinăresc cu ei, dar sunt

fericită că m-am întors. Vocea îi era calmă și foarte sinceră. E foarte adevărat ceea ce se spune despre Africa, ne cheamă la ea cum nu face nici un alt continent.

Dean privea înainte, la drumul drept, străjuit de arbori înalți.

– Înseamnă că te-ai hotărât să rămâi aici pentru tot restul vieții?

– Eu... așa sper. Vocea lui caldă o făcu să-i vâjâie capul.

– Nu ești prea sigură?

Jill ezită să dea un răspuns clar pentru că și-i imagina pe Dean și pe Sylvia ca soț și soție. Însă a alungat acest gând. N-avea de ce să strice călătoria asta minunată cu Dean alături, din cauza unei închipuiri.

– Da, Dean. Sunt sigură. N-aș putea fi fericită în nici o altă parte în afară de aici. Cel puțin nu acum.

Apoi au călătorit în tăcere mai mult timp, până au ajuns la o cafenea unde mesele erau așezate într-o grădină sub niște copaci uriași care protejeau clienții de soarele necruțător.

– Presupun că ești pregătită să te înviorezi puțin, nu? Dean deja cotise pe alee știind că era de acord cu el. Peste tot se întindeau eucalipți care împrejmuiau drumul.

Un băiat îi conduse la o masă, le aduse ceai, prăjituri și o înghețată de ananas cu frișcă.

– A fost delicios! exclamă Jill entuziasmată când termină de mâncat.

Dean o privea; dintr-o dată, Jill se neliniști gândindu-se la cât de ciufulit trebuie să-i stea părul, dar când îl privi pe al lui se liniști, pentru că și lui i-l ciufulise puțin briza.

– Povestește-mi despre prietenii tăi. Te-au scos în oraș?

– Da. Am ieșit la un restaurant drăguț în ultima seară și într-o altă seară am fost să bem ceva într-un local foarte sofisticat. Bineînțeles că n-a pomenit nimic de Clark. Oricum, Dean avea să afle de el când va apărea.

Dean i-a zâmbit, iar ea a simțit cum se topește sub privirile lui.

– Se vede că ți-a făcut mare plăcere. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

– Serios? Jill încercă să se stăpânească și să nu-și trădeze emoțiile, dar vocea începu să-i tremure și se trezi spunând: Și mie mi-ar fi plăcut să fii.

El o săgetă cu privirea.

– În cazul ăsta, noi doi ar trebui să mergem într-un local luxos cândva.

– Oh ! Serios?

– Să înțeleg că nu-ți displace ideea?

Oare ce încerca el de fapt să facă? Simțea că se ascundea ceva în spatele acestei invitații, pentru că suna prea ciudat.

– Din contră. Îmi place la nebunie.

Dean începu să râdă în timp ce o privea peste masă.

– Se pare că facem progrese, zise el, dar nu mai continuă, așa că încă o dată Jill se simțea prost din cauza lipsei de concretețe.

Zece minute mai târziu erau pe drum și curând au ieșit de pe autostradă și au intrat pe drumul de țară cu câmpuri de porumb și de soia și plantații diverse. Un râu scânteietor șiroia printre eucalipții care-l mărgineau.

Jill își ascunse cu mâna un căscat iar Dean s-a întors spre ea zâmbitor.

– Obosită? întrebă el cu indulgență. Să opresc ca să te duci pe bancheta din spate? Acolo te poți întinde cât vrei.

Ea dădu din cap că nu voia.

– Nu sunt atât de obosită, l-a sigurat ea.

– Așa am crezut; ai devenit tăcută.

Doar mă gândeam.

– La ce?

Ea dădu din umeri.

– La nimic deosebit. Făcu o pauză, apoi continuă: Mă gândesc că am fost egoistă când am sortat lucrurile pe care vreau să le aduc aici. Până la urmă, casa e a lui Lucie și nici măcar n-am întrebat-o dacă pot să aduc obiectele la fermă.

– Nu cred că o să se supere. Sunt multe?

– Cam așa ceva.

– Dacă ai ceva de depozitat mai poți lăsa și la mine. Am câteva camere pe care nu le folosesc niciodată. Te rog să iei în seamă oferta mea.

– Mulțumesc, Dean. Ești foarte drăguț.

El îi zâmbi cu subînțeles, dar își reținu cuvintele. Ceea ce voia să spună l-a pus pe gânduri, așa că un timp n-a mai vorbit, dar mai târziu spuse că va tuna. Jill privi cerul și-l aprobă. Atmosfera devenise apăsătoare, aerul era încărcat, nici o frunză nu se mișca. Aerul era înăbușitor și dădea o stare de neliniște. Soarele începea să apună, iar norii se îngrămădeau unii într-alții.

– A început, zise Jill când primul tunet se făcu auzit în depărtare.

– Cred că vom fi nevoiți să ne oprim din nou, zise Dean, și mai adăugă că oricum timpul nu-i mai presa de data asta.

În curând începu și ploaia, care lua proporții din ce în ce mai mari. Dean a tras mașina pe marginea drumului și a oprit motorul.

Timpul trecea, iar ploaia era din ce în ce mai deasă. Jill privi în zare, dar nu putea vedea nimic din cauza șuvoaielor de apă care nu mai conteneau. Înserarea a venit repede, iar fulgerele se vedeau acum mai bine.

– Ce îngrozitor e când tună! murmură ea după ce auzi unul aproape de mașină.

– Multe aspecte ale naturii sunt violente, zise el în timp ce pornea mașina și o aducea pe partea carosabilă.

– Sigur vor fi inundații după o astfel de furtună.

– Sper doar să nu dăm peste una care să ne creeze dificultăți. Dar nu cred să se întâmple așa ceva, pentru că o bună perioadă de timp a plouat la câteva mile distanță de locul unde ne aflăm acum, iar acolo sunt râuri. Dar oare...

– S-ar putea să depășească albia râului pentru că a plouat mult, zise ea cu nervozitate.

– Se pare că acoperă o bună parte din drum. Șoseaua e mai joasă aici, cam pe o jumătate de milă ,dar nu cred că va fi toată acoperită de apă. Și făcu o pauză, iar Jill știu că va risca și va încerca să treacă. Dar nu a pornit bine că a și oprit mașina și a dat resemnat din cap. – Mai bine ne întoarcem și o luăm pe drumul celălalt. Îmi pare rău, Jill, dar nu cred că te voi putea duce acasă înainte de miezul nopții.

– Nu contează. Poate îi putem da un telefon lui Bob puțin mai târziu.

– E un hotel pe cealaltă parte. Și Dean s-a uitat la indicatorul de benzină. Cred că ajungem. E și o benzinărie acolo.

Jill se trezi și se uită în jur la draperiile care-i erau necunosute. Ea și Dean ajunseseră la concluzia că ar fi mai indicat să petreacă noaptea la hotelul la care abia au ajuns cu benzina pe care o mai aveau. Propietarul hotelului le spusese că drumul era inundat pe mai mult de o milă, așa că au decis să amâne călătoria pe a doua zi când se spunea că apele se vor retrage.

Privind de la fereastra camerei unde dormise, Jill se minuna de culorile care parcă prindeau viață pe cerul care se pregătea de înserare. Se spălă pe mâini și pe față, își perie părul și se gândi că ar fi frumos să ia cina cu Dean, așa că plecă zâmbind din cameră.

Au luat cina în restaurantul hotelului, cu geamurile larg deschise ca să pătrundă aerul proaspăt și răcoros de după ploaie. A fost o cină intimă și prietenească, ce a precedat o conversație la cafea. Mai târziu, Dean o conduse pe Jill la camera ei și felul în care i-a spus noapte bună i-a făcut inima să bată nebunește... și să-și facă mai multe speranțe.

Capitolul 8

Lucie și Bob erau pe terasă când cei doi au ajuns la ferma Bangali, puțin după ora unsprezece.

– După câte ne spuneți, parcă ați trăit o aventură. Bob se uita când la Jill, când la Dean și avea o expresie întrebătoare pe chip. Ați avut noroc să ajungeți la hotel înainte să rămâneți fără benzină.

Dean îi zâmbi și fu de acord.

– Se pare că ați făcut bine să rămâneți peste noapte, zise Bob după ce văzu micile defilee pe care le forma apa în retragere.

– Drumul arăta ca un mic lac. Oricum, ăsta e unul din lucrurile cu care trebuie să ne obișnuim. – Bob dădu din umeri și zise ceva despre avantajele cultivării bambusului comparate cu alte îndeletniciri. Jill vorbea cu Lucie și-i spunea că era tare bucuroasă că o vede înzdrăvenită după chinul prin care trecuse cu șarpele.

– Povestește-mi tot ce-ai făcut, zise Lucie nerăbdătoare. Ai spus aseară la telefon că aduci multe lucruri aici?

– Asta dacă nu te deranjează, Lucie.

Mă simt cam prost, pentru că nu vor intra toate în camera mea, chiar dacă le pun unele peste altele.

– Le găsim noi un loc.

– Dean a fost drăguț să se ofere să depoziteze și la el unele din lucruri, dacă nu mai e loc aici.

– Serios? îi aruncă Lucie o privire lui Dean. E foarte drăguț din partea lui. Era ceva ascuns în vocea ei, iar Jill se îmbujoră dându-și seama la ce se gândea. Se pare că v-ați rezolvat neînțelegerile, a zis Lucie cu voce joasă.

– Da, așa se pare, a răspuns Jill bucuroasă. Dean a fost minunat.

– Minunat? repetă Lucie amuzată.

Jill râse.

– Nu s-a plâns deloc că a trebuit să mă aștepte la aeroport.

– Și probabil că s-a bucurat de prelungirea călătoriei și de șederea la hotel, după cum văd că ai făcut-o și tu.

Culoarea din obrajii lui Jill s-a făcut mai aprinsă.

– A fost într-adevăr plăcut, recunoscu ea cu ochii îndreptați spre Dean care, văzând-o surâzătoare îi întoarse zâmbetul.

– Trebuie să plec, zise el întorcându-și privirea spre Bob. Cred că voi veni mâine ca să mă ocup de puieții aceia pe care ți i-am promis. Sunt în ghivece de fibră așa că vor fi bine mai ales acum, după ploaia asta.

– Cei trei au privit mașina care se îndepărta.

– Intră să-ți fac o cafea, spuse Lucie lui Jill, luând-o de braț. Și zici că ai multe lucruri frumoase?

– Da, Lucie. Așteaptă să le vezi!

– Nu știai că bătrâna are atâtea lucruri?

– Nu. Avea saci cu obiecte la mansardă, iar camerele erau ticsite de mobilă. Mi-a spus odată că atunci când s-a căsătorit cu soțul ei locuiau într-o casă mult mai mare. Jill le povesti totul în timp ce-și beau cafeaua. – Mi s-a spus că va dura cam trei săptămâni până vor veni lucrurile, sfârși ea.

– Deci, te-ai ocupat de tot, nu?

– I-am lăsat pe avocați să se ocupe de asta. Ei vând și casa și niște lucruri pe care nu le voiam.

Jill nu spuse nimic de Clark, mai ales pentru că nu era sigură că va veni s-o caute pe fata care-l înșelase. Credea că dacă se va gândi mai bine, se va răzgândi cu siguranță.

Dar s-a convins că s-a înșelat când, peste două zile, Clark i-a telefonat dintr-un hotel din Breysburg, unde se cazase. Reușise să-i afle umărul de telefon de la unul din vânzătorii din oraș.

– Dar de ce ai luat legătura cu mine? întrebă Jill nedumerită.

– Pentru că m-am gândit că nu pot apărea chiar așa, pe nepregătite, la adresa unde e Sylvia.

– De ce nu?

– Pentru că a împrăștiat vestea că a fost părăsită și, mai mult, l-a făcut pe unchiul ei să-i plângă de milă și pe toți ceilalți pe care i-a cunoscut pe aici. Dacă apar așa, și se află ce mi-a făcut, o să termine cu mine pentru totdeauna.

– De ce nu te-ai gândit la asta înainte? Jill nu s-a putut abține să întrebe.

– Chiar nu știu, recunoscu el. Cred că m-am grăbit să acționez când am descoperit unde se afla, imaginându-mi că trebuie doar să apar în fața ei ca să vină la mine. Nu m-am gândit deloc c-ar putea apărea probleme.

– Atunci, ce ai de gând să faci?

– Trebuie să fiu prudent, și mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

– Cum? a întrebat Jill, precaută.

– Poți să-ți explic, dacă vrei să ne întâlnim undeva.

– Nu cred că vreau să fiu implicată în asta, zise ea repede, gândindu-se la noua ei relație cu Dean. Voia să evite să fie văzută cu un alt bărbat.

– Dar te rog ,domnișoară Sharman, nu-ți cer imposibilul. Părea disperat și neconsolat iar lui Jill i-a părut rău pentru el. Trebuie să vorbesc cu cineva și m-am gândit că te-aș putea invita la cină.

Ea ezită și, el începu să o roage mai insistent. Până la urmă a fost de acord să se întâlnească și să ia cina împreună, dar nu la Clubul Springbok, pe care el îl menționă imediat.

Trebuia să le dea niște explicații lui Bob și Luciei și nu putea face acest lucru fără să le dezvăluie logodna lui Clark cu Sylvia. Așa că povesti totul ascultătorilor mirați, sfârșind prin a le spune că secretul trebuia păstrat.

– Ce păcăleală! zise Bob. Cred că e nebun s-o vrea înapoi.

– Asta e dragostea, Bob. Îi face pe oameni să se poarte ciudat.

El o privi încruntat.

– Cu siguranță, eu nu mă voi purta niciodată așa, zise el emfatic, și Lucie îi aruncă un zâmbet.

– Deci, iei cina cu el în seara asta? zise ea, schimbând subiectul.

– Da. Bob, pot să iau mașina?

– Sigur.

Pentru că-și cumpărase o rochie nouă din Anglia, Jill se decise s-o poarte. Era de culoarea piersicii, avea mânecile lungi și guler înalt,

care-i înconjura gâtul. Se simțea tare bine în ea și și-ar fi dorit să fie Dean cel cu care iese să cineze.

Clark o aștepta când ajunse în fața hotelului Mayfair. I-a zâmbit și i-a spus că arată bine, însă era un compliment care nu însemna nimic, pentru că era spus din complezență. Era clar că mintea lui era ocupată de lucruri mai importante decât îmbrăcămintea lui Jill.

– Ai rezervat o masă? Jill încercă să zâmbească, dar nu era deloc încântată de seara pe care o vor petrece împreună.

– Da. Dar nu cred că era nevoie, pentru că de-abia sunt vreo două persoane înăuntru.

Înăuntru te învăluia o lumină roză, delicată. Chelnerul a apărut de cum au intrat și au fost conduși la o masă pe colț, departe de altcineva. Când mâncarea a fost comandată, Clark a zis dintr-o dată:

– Știi ceva despre un bărbat numit Dean Lester?

– Dean? De ce mă întrebi?

– I-am auzit numele lângă cel al Sylviei.

– Da? Jill era de părere că frumoasa Sylvia fusese uitată în timpul pe care ea și Dean îl petrecuseră împreună. Deja?

– Deci știai despre asta? De ce nu m-ai anunțat? o întrebă el acuzator.

Fața lui Jill deveni palidă.

– Și de ce ar fi trebuit să-ți spun lucrul ăsta? Nu mă aștept să iasă nimic serios din asta, gândi Jill cu voce tare.

– N-am de unde să știu dacă e sau nu ceva serios în treaba asta. Se opri și se gândi câteva clipe încruntat. După ce te-am sunat, m-am plimbat puțin prin oraș, apoi am intrat în club să beau ceva. Am intrat în vorbă cu doi tipi și i-am întrebat dacă era prin împrejurimi vreo

tânără frumoasă și nemăritată. Unul dintre ei îmi zise zâmbind că venisem prea târziu. Venise de curând o fată – Sylvia de Courcy – care era cu siguranță una dintre cele mai frumoase, dar care fusese deja acaparată de un burlac faimos cu numele de Dean Lester. Care crește nuiele! – Ultima replică îi ieșise pe un ton disperat și exploziv, ca și cum era ceva înjositor în creșterea bambusului. Au tot ieșit împreună, mai ales în decursul ultimelor zece zile.

În ultimele zece zile... Dispăru și ultima fărâmă de liniște a lui Jill; n-ar fi crezut vreodată că ar putea fi aruncată de la fericire la disperare într-un timp atât de scurt. Clark vorbea din nou, întrebând-o ce știa de Dean Lester.

– E unul dintre vecinii noștri, l-a informat ea, dorindu-și din tot sufletul să nu fi acceptat invitația în oraș a lui Clark. Totuși, știa că e mai bine că aflase că Dean și Sylvia s-au tot întâlnit cât timp a fost plecată în Anglia.

– Cum arată? E atrăgător?

– Foarte. Și gândul îi fugi la clipele de intimitate pe care le petrecuse alături de el.

– Crezi că s-ar putea îndrăgosti de el?

– Ai spus că e îndrăgostită de tine, i-a amintit Jill, înțepată.

– Eram optimist până să aflu de tipul ăsta. E înstărit?

– Destul de înstărit. Și Jill nu mai insistă asupra acestui subiect, pentru că știa că nici Clark nu era mai prejos ca Dean în ceea ce privește situația materială.

– A împrăștiat pe aici zvonul că a fost părăsită. Clark dădu din cap ca și cum încă nu-i venea să creadă acest lucru. Bărbaților le place să compătimească fete care au fost atât de rău tratate.

Clark o privi pe Jill. Crezi că ar putea simți milă pentru ea?

– E posibil. Tuturor le-a părut rău pentru ea.

– Cum a putut să facă așa ceva? izbucni Clark indignat. Poți să-ți imaginezi că o fată e în stare să facă un lucru atât de josnic doar ca să câștige mila unchiul ei ca s-o ducă să călătorească? Dacă știam că va recurge la așa ceva, aș fi făcut în așa fel încât să-mi iau liber de la serviciu și s-o duc chiar eu într-o călătorie în străinătate. Ne-am fi putut căsători și atunci am fi considerat călătoria aceea luna de miere.

Primul fel de mâncere le-a fost adus și au început să mănânce în tăcere. Dar după un timp, Clark a adus în discuție chestiunea pentru care avea nevoie de ajutorul lui Jill.

– Pentru că nu mă pot prezenta ca logodnicul Sylviei, trebuie să am un motiv pentru a mă afla aici. Și mă gândeam dacă ai putea spune că ne-am cunoscut în Anglia și că m-ai invitat aici într-o scurtă vacanță. Se opri pentru că ea începu să dea viguros din cap.

– Îmi pare rău, Clark, dar nu vreau să fiu implicată în așa ceva.

– Nu poți să spui că nu ne-am cunoscut în Anglia, zise el cu ochi strălucitori.

– Asta e adevărat. Dar nu pot spune în stânga și-n dreapta că eu te-am invitat aici.

– Ai vreun motiv să nu faci lucrul ăsta?

Ea l-a privit indignată. Era încă un străin pentru ea și n-avea deloc dreptul să-i pună asemenea întrebări.

– Chiar am, zise ea într-un târziu.

– Dar nu-mi pot imagina despre ce e vorba.

– Am un motiv personal, adăugă ea înțepată.

– Se pare că te-am supărat, observă el.

Jill oftă nervoasă.

– Putem lăsa totul baltă? întrebă ea, dar spre uimirea ei, el nu reacționă în nici un fel la cererea ei și insistă în continuare.

– Aș vrea să știu motivul pentru că oricum o să spun că ne-am cunoscut în Anglia. Nu am altă scuză pentru a mă afla aici. Făcu o pauză sperând ca ea să-i spună motivul, dar Jill nu zise nimic. Sylvia e viața mea și am de gând să lupt ca s-o recuceresc. Ăsta nu e locul potrivit pentru o vacanță și, după cum am mai spus, am nevoie de o scuză ca să mă aflu aici. E atât de ușor pentru tine să mă ajuți cu asta; tot ce trebuie să faci e să stai cu mine puțin atât cât oamenii să înghită povestea că m-ai invitat aici. Bineînțeles, trebuie mai întâi să iau legătura cu Sylvia.

– N-am de gând să ies cu tine, domnule.

– Te rog, spune-mi Clark. Pot să-ți spun și eu Jill?

– Cum vrei, zise ea cu răceală.

– Nu vrei să mă ajuți? Tonul lui devenise implorator, dar Jill își păstră o expresie impasibilă. Nu-ți cer prea mult... și privi în spatele ei. Tipul ăsta vine încoace, zise el încurcat.

Jill simți furnicături pe șira spinării până să se întoarcă să vadă despre cine era vorba. Dar, Dean era deja lângă masă.

– Jill... ești... Se opri, apoi își reluă fraza spunând că trecea întâmplător prin fața restaurantului când a văzut mașina lui Bob și credea că-i va găsi pe toți trei cinând aici. A privit-o în ochi, după care s-a uitat la Clark. După ce a făcut prezentările, a văzut animozitatea de pe chipul lui Clark în timp ce dădea mâna cu Dean.

Și apoi, a vorbit Clark, iar Jill n-a putut face altceva decât să tacă și să privească uimită cum îi turna lui Dean o poveste cum că ei doi s-ar

fi cunoscut când aceasta fusese în Anglia și continuă evitând s-o privească pe Jill:

– M-a invitat într-o vacanță. Felul în care mi-a povestit despre țara, asta m-a făcut să nu ezit și să-i accept invitația.Sper să mă ducă să vizitez împrejurimile.

Jill rămăsese mai mult decât stupefiată de minciuna auzită și continua să se holbeze la el, dar Clark îi evita privirea.

– Înțeleg, a fost răspunsul sec al lui Dean. Dar avea un fel de uimire în privire care putea fi luată drept dezamăgire sau durere, Jill nu putea să-și dea seama. A deschis gura să spună ceva, dar s-a abținut. Ce-ar fi putut spune ca să nu pară Clark un mincinos? Îmi cer scuze, Jill, dacă te-am deranjat. Noapte bună!

– Dean, așteaptă... Dar el nici nu privi înapoi, ci se îndreptă spre ieșire, iar Jill se întoarse spre Clark, roșie de mânie. De ce a trebuit să minți așa? Dean e un prieten de-al meu. Și spre disperarea ei, ochii i s-au umplut de lacrimi. A încercat să le șteargă cu mâna ca să nu-și dea seama Clark că începea să plângă, dar fu de prisos.

– Oh, înțeleg. Îmi pare rău.

– Îți pare rău? izbucni ea. E prea târziu ca să-ți pară rău. Te-am întrebat de ce ai mințit.

– M-am gândit că îi va spune Sylviei, sau că va duce vestea pe aici. Am vrut doar s-o fac geloasă și habar n-am avut că dacă voi spune lucrul ăsta te voi răni pe tine.

Fără a avea chef să mai spună ceva, Jill își căută o batistă și își frecă ochii din care începeau să picure lacrimi. Era de părere că soarta era împotriva ei; ea și Dean nu vor fi niciodată împreună, așa că ar fi mai bine să-și ia gândul de la el. Încă mai avea în fața ochilor chipul uimit

al lui Dean când a văzut-o într-o atmosferă atât de intimă cu un alt bărbat. L-a văzut pe Clark măsurându-l insolent din ochi, iar la plecare, Dean abia îi adresase și lui urarea de noapte bună.

– Acum vreau să plec, zise ea ridicându-se de pe scaun și luându-și poșeta.

– Ce zici de-o cafea?

– Vreau să plec, a repetat ea.

– Bine.

– Vrei să te las undeva? Jill simțea că ar fi frumos din partea ei să facă asta, cu toate că știa că dacă scapă de el mai repede, se va simți mai bine.

– Mulțumesc mult, Jill. A vrut să-i atingă cotul în timp ce se îndreptau spre ieșire, însă ea se răsuci încruntată. Îmi pare rău, începu el din nou. Mai devreme, nu mi-am dat seama de motivul pe care-l aveai să nu mă ajuți, dar acum știu despre ce e vorba și mi-aș fi dorit să mi-l fi spus dinainte.

Era sigură că lui nu-i prea păsa de lucrul ăsta, dar spuse:

– Ar fi trebuit să-ți fie de-ajuns refuzul meu de a te ajuta.

– Da, acum îmi dau seama de lucrul ăsta, spuse el, încercând să arate că îi părea rău. M-a surprins apariția tipului. Cu siguranță, nu e împreună cu Sylvia în seara asta, adăugă el cu un zâmbet pe buze, iar Jill își dădu seama că deja uitase ce-i făcuse mai devreme.

Era deja noapte, iar țârâitul greierilor le gâdila urechile. O lună frumoasă stătea deasupra dealurilor, oferind întinderii o lumină sidefată, iar briza purta parfumul florilor din grădina hotelului. Lui Jill nu i se mai păru nimic atrăgător la noaptea africană, își simțea inima prea grea pentru o asemenea apreciere.

Dean trebui să vină la Ferma Bangali în dimineața următoare, pentru că-i promisese lui Bob să-i spună cum să planteze bambus pe un câmp care până atunci nu mai fusese cultvat cu altceva și care acum era acoperit cu tufișuri. Lucie a făcut cafea ca de obicei și o beau cu toții pe terasă unde umbra era răcoroasă și briza adia ușor. Era un loc plăcut pentru toate tipurile de vreme, dar mai ales când soarele ardea fără milă, așa cum se întâmpla în dimineața aceea. Dean s-a așezat, întinzându-și în față picioarele; Lucie a adus cafeaua pe o tavă, strigând-o pe Jill care era în hambar. A venit cu greu, pentru că-l văzuse pe Dean. Îl privea cu ochi jumătate întrebători, jumătate speriați. Însă privirea lui Dean nu exprima altceva în afară de o politețe rece.

– Bună dimineața, Jill.

– Bună dimineața, Dean. Vocea îi era joasă și se întrebă dacă lui Dean i-ar fi păsat să afle că se simțea foarte nefericită. Bob vine în câteva minute.

– Jill, pune tu cafeaua. Eu mă duc să ung niște biscuiți cu unt.

– Nu mi-ai spus nimic de acest prieten pe care ți l-ai făcut cu ocazia vizitei în Anglia. Dean vorbea pe un ton calm așa că ea nu-și putea da seama ce urmărește.

– Nu e un prieten, zise ea. Mi-a fost prezentat în seara în care am fost la localul de care ți-am vorbit.

– Cel luxos? Da, îmi amintesc.

A ezitat să-i dezvăluie sau nu purul adevăr, dar s-a gândit că acum, cu atât mai mult trebuia să tacă, pentru a nu-l face pe Clark mincinos.

– De fapt, n-a venit să mă vadă pe mine, zise ea dintr-o dată, iar sprâncenele lui Dean s-au ridcat pentru o secundă.

– Nu? Dar așa a zis.

– A adus vorba și despre asta, l-a corectat ea.

– Și acum, ce facem? Ne contrazicem unul pe altul? – zise el pe un ton îngâmfat. Jill s-a dus la masă și a luat ibricul de cafea; nimeni nu zise nimic cât turnă lichidul în cești. Tăcerea a fost ruptă de cântecul unor băieți care munceau pe câmpul din apropiere. Vorbesc cu tine, Jill. Zise el cu blândețe când ea puse pe masă din nou ibricul de cafea. Tipul ăla cu care erai aseară a zis că a răspuns invitației tale de a veni aici, asta înseamnă că a venit să te vadă pe tine și nu pe altcineva.

– Dar nu e așa. S-a oprit și l-a privit rugătoare, ca și cum i-ar fi rugat subconștientul să-și amintească de relația care se stabilise între ei cu puțin timp în urmă și să-și dea astfel seama că devenise pentru ea mai important decât oricare alt bărbat. Dean avea aceeași privire de oțel pe care o cunoștea atât de bine, iar gura îi era inexpresivă. Dacă ar fi știu sigur că a început să țină la ea măcar puțin... Atunci ar fi încercat să-l înduplece, dar nu primea nici un semn că sentimentele erau reciproce. În plus mai era și faptul că ieșise cu Sylvia pe toată perioada cât ea fusese în Anglia. Și-a dat seama că nu avea de ce să creadă că ar fi început să țină la ea. Ba mai mult, dacă ținea la cineva, era la faimoasa Sylvia de Courcy.

– Chiar nu pot să-ți spun, Dean, zise ea într-un sfârșit. Și aș dori să nu mai vorbim despre lucrul ăsta, dacă nu te superi. Era conștientă că faptul că era nefericită o făcuse să spună totul pe o voce înțepată, lucru pe care Dean putea să-l interpreteze în fel și chip.

– Nu mă deranjează deloc, zise el calm, iar ea răsuflă ușurată când îl zări pe Bob care se îndrepta spre ei. Ca și cum exista o legătură telepatică între cei doi frați, Bob își dădu seama imediat că se întâmplase ceva între cei doi. Și-a plimbat ochii de la unul la altul.

– Bună dimineața, Dean. E tare drăuț din partea ta să vii atât de devreme. Sunt sigur că aveai și alte lucruri de făcut.

– Băieții știu ce au de făcut, i-a întors el politicos vorba, zâmbindu-i lui Lucie, care apărea cu biscuiții. Pentru câteva momente, conversația se axă pe plantația de bambus, timp în care Jill rămase tăcută, iar Lucie abia contribui cu un cuvânt. Într-un sfârșit, cafeaua fu băută, iar delicioșii biscuiți mâncați și cei doi bărbați plecară pe câmp. Jill începu să strângă firimiturile, iar Lucie plecă să-și termine treaba în bucătărie. După ce spălă vasele, Jill se duse din nou în hambar, gândindu-se tot timpul la ce-i făcuse Clark; apoi gândurile i-au zburat la Sylvia și Dean. Se întreba dacă nu cumva Clark va reuși s-o recâștige, și spera din tot sufletul să se întâmple astfel.

După o jumătate de oră, Dean a apărut în ușa hambarului. Jill îl privi cât era de atrăgător în blugii lui destul de uzați și în tricoul care îi contura umerii armonioși. Își trecu ea o mână prin păr, conștientă de faptul că era, ca de obicei, ciufulită.

– I-am invitat pe Bob și pe Lucie la un grătar sâmbătă seara, spuse el pe un ton calm. Invitația

te include și pe tine, dacă vrei să vii.

Era bucuroasă de ceea ce auzea, dar ezită să-i dea un răspuns. N-avea nici un chef să vadă cum întreaga lui atenție era îndreptată asupra Sylviei, care va fi fără îndoială acolo. Pe de altă parte, dacă ar fi refuzat să vină, trebuia să le dea niște explicații lui Bob și lui Lucie.

– Mulțumesc, zise ea într-un sfârșit. Mi-ar face plăcere să vin.

– Ți-a luat mult până să te decizi, zise el rece, iar ea se făcu roșie. Încercai să te hotărăști dacă vei dori sau nu să ieși cu prietenul tău?

– Am spus că nu e prietenul meu, zise ea furioasă.

Abia l-am cunoscut. Ți-am mai spus. Ne-am întâlnit în seara când am mers la club. E un străin pentru mine.

– Fii sinceră, Jill. Unde vrei să ajungi cu pretextele astea? Ea nu zise nimic, iar el a a continuat liniștit: Nimeni n-ar veni într-un loc ca ăsta fără să aibă un motiv special. Nu e nimic de văzut aici pentru un turist obișnuit. Știi bine asta. Nu trebuie să ți-o spun eu.

Era furios și ea se întreba de ce. Putea fi doar dacă...

Îndrăzni să spere din nou, dar de această dată mult mai reținută. N-ar fi putut spune nimic care să nu-l pună pe Clark într-o situație stânjenitoare.

– A zis că ceea ce-i relatasem eu despre locurile astea l-au făcut să vină aici. Știa că nu era deloc adevărat, pentru că lui Clark nu-i vorbise despre așa ceva, dar Jill spera să fie o explicație bună pentru venirea lui acolo.

– Nu mai spune prostii, i-o reteză Dean. De ce nu spui adevărul?

Jill păli. Știa că trebuia să se prefacă furioasă, altfel va izbucni în plâns.

– Oricum, e cumva treaba ta? Care e motivul pentru care îmi pui atâtea întrebări și faci atâtea comentarii pline de sarcasm?

Dean, care se sprijinea lejer de tocul ușii, sări ca ars și își luă o expresie severă.

– Te rog să mă ierți. Dar nu era nici o urmă de părere de rău în scuzele care i-au ieșit brusc din gură. Trebuia să înțeleg lucrul ăsta mai demult și să-mi văd de treburile mele.

Și după o clipă, Jill, ștergându-și lacrimile care acum șiroiau pe obraji, văzu silueta lui înaltă îndreptându-se spre locul unde-și parcase mașina.

Capitolul 9

Pentru că plantarea bambusului a început în aceeași după-amiază, Dean a venit din nou la ferma Bangali ca să-l ajute pe Bob.

– S-a întâmplat ceva între tine și Dean? a întrebat-o Bob pe Jill după ce aceasta, aflând de venirea lui Dean, a zis că pleacă cu Jacky la o plimbare de câteva ore. Oricum, putea face ce dorea, pentru că era ziua ei liberă.

– Nu, minți Jill, dar imediat se îmbujoră. Te rog să nu mai întrebi nimic, Bob. Și zicând acestea, fugi în casă.

Jill se gândi că poate era mai bine să nu-i spună nimic lui Bob. Dar el și Lucie aveau să-și dea seama în scurt timp că se întâmplase din nou ceva între ei doi și știa că n-avea cum să le ascundă asta.

După ce a făcut o baie și și-a schimbat hainele, i-a cerut lui Lucie permisiunea s-o ia pe Jacky, iar când a plecat s-o cheme a văzut-o șchiopătând.

Ce s-a întâmplat, Jacky? a întrebat-o ea privindu-i piciorul. Te doare? S-a dus să-l cheme pe Bob și în același timp apărea și Dean în

mașina lui albă. Venise mai devreme decât promisese, iar Jill, văzându-l, s-a întors și a plecat în casă.

– Jacky șchioapătă, îi spuse ea lui Lucie când aceasta o privi nedumerită. O să mă duc imediat în oraș.

– Jacky șchioapătă? a repetat Lucie uimită. E grav?

– Nu știu. I-am spus deja lui Bob, iar Dean abia a sosit, așa că probabil va ști el ce să-i facă.

– Trebuie să mă duc să văd ce s-a întâmplat, zise Lucie ștergându-se pe un prosopel. Dacă te duci în oraș, faci tu cumpărăturile? Sunt doar câteva și nu sunt urgente. Dacă nu poți, nu-i nimic. Oricum, mă duc eu în oraș vineri.

Jill se schimbă din nou, de data asta într-o rochiță de bumbac și sandale. La ieșire, a luat lista de cumpărături și o pălărie din cuier.

La zgomotul de motor al furgonetei, Bob și Dean își întoarseră capetele. Ea le făcu semn cu mâna, dar îi răspunse doar Bob, iar Dean își mută repede privirea la Jacky. Ochii lui Jill s-au umplut de lacrimi și pentru câteva momente abia văzu pe unde mergea, dar și-i șterse și încercă să se gândească la altceva.

Dar asta nu-i era de folos, mai ales când a trecut cu mașina pe lângă casa lui Dean și și-a amintit camera pe care i-o promisese pentru a-și depozita acolo lucrurile și de care nu mai putea beneficia acum când situația dintre ei era din nou ca la început.

Când ajunse în oraș, se întrebă dacă să-i dea sau nu un telefon lui Patrick. Pe de o parte, n-ar fi vrut să fie singură în asemenea momente, dar pe de altă parte s-a gândit că dacă se va întâlni cu el, cu siguranță va face ceva care s-o supere, din moment ce în starea care era nu putea să se suporte nici pe sine.

În cele din urmă s-a hotărât să nu-l sune, așa că a început să meargă prin magazine.

Abia intrată într-unul, s-a și auzit strigată de o voce de bărbat. S-a întors încruntată, știind despre cine era vorba.

– Jill, ce bine că ne-am întâlnit! zise Clark vesel. Sper că ai câteva minute libere să bei o cafea cu mine, nu?

– Nu știu...

– Te rog. Am ceva să-ți spun.

– Ai vești despre Sylvia? Oare deja o recucerise? se întrebă ea.

El i-a sugerat o cafenea din apropiere, iar Jill, după câteva momente de ezitare, îl urmă.

– Ai văzut-o pe Sylvia, întrebă ea după ce au găsit o masă și comanda le-a fost luată.

– Am fost la Springbok să beau ceva, zise el și-i povesti cum a căutat o masă retrasă ca nu cumva să-l vadă Sylvia dacă avea să vină. Și fata n-a întârziat să apară împreună cu unchiul ei și cu familia Drake. Arăta mai bine ca oricând! Mi-am dat seama că niciodată n-o voi lăsa să-mi scape. Cel puțin nu fără să lupt pentru ea, zise el visător.

– Te-ai dus la ea? întrebă Jill când acesta tăcu gânditor.

– Nu, sigur că nu.

N-aș putea s-o pun într-o postură jenantă.

– Da, foarte drăguț din partea ta, zise ea cu sarcasm, amintindu-și că nu procedase astfel și față de ea când Dean îi fusese prezentat. Oricum, nu voia să pară lipsită de maniere, așa că nu-i zise nimic, iar Clark continuă să-i spună că la un moment dat, Sylvia l-a zărit.

– Și-ți spun, arăta de parcă văzuse o fantomă!

– Ceea e de înțeles, spuse Jill încet.

– Cred că da. Își își ridică privirea spre chelnerul care aducea cafeaua. Jill își dădu seama că urmează o parte pe care nu știa cum să i-o spună. În cele din urmă a început să vorbească evitându-i ochii. Din senin mi-a venit ideea să ies în grădină, sperând că o să mă urmeze, ceea ce a și făcut în câteva secunde. Clark se opri din nou când văzu că Jill îl privea întrebătoare. Oare

de ce ezita atât?

– Spune-mi esențialul, l-a repezit ea.

El începu să se îmbujoreze.

– Îmi amintesc că ți-am spus că vreau s-o fac geloasă, pentru că mi s-a părut că așa trebuia să o tratez fiindcă știam că se va simți prost dacă ies cu altă fată. El făcu o pauză când o văzu pe Jill pălind.

– Continuă!

– Mi-am dat seama că dacă reușesc s-o fac geloasă, o s-o recâștig cu siguranță.

– Deci...? Jill își puse mecanic o linguriță de zahăr în cafea.

– Sper că mă înțelegi cât de disperat sunt s-o recâștig, nu? Jill nu mai zise nimic, doar îl privea blocată. Așa că el continuă: I-am spus... I-am spus... S-a oprit, și-a dres glasul și a început să vorbească, știind că la un moment dat tot trebuia să-i spună lucrurile astea. I-am spus că m-am îndrăgostit de tine.

– M-ai folosit ! țipă ea lovind atât de tare cu pumnul în masă, încât răsturnă ceașca de cafea pe toată tava. M-ai folosit fără ca eu să știu de asta! zise ea din nou. Nu pot înelege cum ai făcut așa ceva!

– Te rog, încearcă să înțelegi. Când a ieșit în grădină după mine, era clar că o să mă întrebe de ce am venit după ea.

– Dar era mai firesc să-i fi spus că ai aflat de ea de la mine și că ai venit s-o vezi.

– Da, era mai bine așa. Dar era atât de arogantă și de enervată când mi-a vorbit, încât n-am mai stat pe gânduri și mi-am pus ideea în aplicare. Și i-am mai zis că venisem într-adevăr pentru ea, dar că acum eram pe cale să mă îndrăgostesc de tine. Și a mers, Jill, zise el fericit. A încercat să-și ascundă sentimentele, dar o vedeam cum fierbe de gelozie. Dragostea pentru Sylvia părea să-l fi făcut să uite de toate, mai ales de onoare. Nici măcar nu-i păsa că o rănise pe Jill. Îi păsa doar de propria fericire și atâta timp cât lui îi era bine, nu se mai sinchisea de alții. Te rog să înțelegi cum mă simțeam, zise el uimit de fața ei palidă. A trebuit să fac ceea ce mi s-a părut că va da rezultate. Știu c-am reușit s-o fac geloasă, și mai știu că e doar o chestiune de timp până va veni la mine implorându-mi iertarea.

Jill îl mai privi blocată câteva momente după care se ridică, își luă geanta și-i spuse înțepată că pleacă.

– Nu trebuie să mă urmezi, i-a zis ea răstită. Nu vreau să mai vorbesc vreodată cu tine!

– Dar nu ți-am făcut nici un rău, replică el apărându-se.

– Ai un fel tare ciudat de a gândi lucrurile, a zis ea cu răceală, dar n-a mai continuat, simțind că nu mai era în stare.

– Dar te-ai gândit cumva și la tine? îi strigă el când aceasta ieșea pe ușă. Când Sylvia se va întoarce la mine, Dean Lester va fi liber. Dar se opri, pentru că ea deja ieșise, iar el vorbea de unul singur.

Jill îl auzise însă și mintea părea să se încăpățâneze să-i repete la nesfârșit cuvintele.

Dean Lester va fi liber...

N-avea nici un motiv să spere că o va prefera atunci pe ea. Cu atât mai puțin ea nu dorea să fie de rezervă.

Pe o porțiune de drum mai singuratică, în drumul spre casă, i s-a părut că aude ceva la motor. A continuat să meargă, știind că dacă va opri, oricum nu știa ce să-i facă. Sau mașina n-ar mai fi pornit. Dar zgomotul a devenit din ce în ce mai puternic; suna de parcă se slăbise ceva și atârna lovindu-se de restul componentelor. Ce să facă? Dacă alegea să meargă în continuare, cu siguranță motorul se va strica de tot, iar dacă oprea pe drumul singuratic, n-avea să primească ajutor. Câmpia se întindea de-o parte și de alta a șoselei, pe o parte mărginită de munți, iar pe alta de dealuri. Era un loc pustiu, dar știa că până la urmă tot avea să apară cineva. Până la urmă motorul se opri singur. Avu grijă să tragă pe dreapta înainte să iasă din mașină. Neavând altceva de făcut, a ridicat capota și s-a uitat neajutorată la ce era înăuntru. Nu i se părea nimic în neregulă, și chiar dacă ar fi fost ceva, oricum n-ar fi știut ce să-i facă.

După ce a stat afară câteva minute, s-a urcat în mașină să aștepte până va apărea cinev a. Trecu o jumătate de oră, apoi încă una. Se gândea că mai bine ar fi mers

pe jos până-n oraș, când văzu apropiindu-se o mașină din direcția spre care se îndrepta ea și respiră ușurată. Dar se impacientă repede, văzând că mașina care se apropia era cea a lui Dean. Dean! Trebuie să fie Dean! Din toate situațiile umilitoare prin care trecuse, asta trebuia să fie pe primul loc, își zise ea. El parcă mașina lângă a ei și coborî din ea. Jill, mușcându-și buza, coborî și ea și, privindu-l în ochi, spuse că i se stricase furgoneta.

El o privi cu răceală.

– Bineînțeles că e stricată, zise ironic. Nici nu m-am gândit că stai aici ca să admiri peisajul.

Ea se îmbujoră repede.

– Ce s-a întâmplat?

– Motorul a scos un zgomot ciudat timp de câteva minute, după care s-a oprit.

– Ce fel de zgomot? o întrebă el deschizând capota.

– Ca și cum s-ar fi desprins ceva din el. Făcu o pauză. Drăguț din partea ta că ai oprit. El o privi rece.

– Dacă nu ai nimic altceva de spus, mai bine taci! Oricine ar fi oprit.

Jill se gândi la stupiditatea pe care tocmai vorbise. A durut-o foarte tare comportamentul lui Dean, mai ales acum când era atât de supărată de ceea ce-i spusese Clark. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea de față cu el.

***

S-a dat într-o parte și l-a privit cum trăgea de fire și de piese și cum le muta de colo-colo. Apoi a pus capota și a spus:

– Nu e nimic care să poată fi reparat pe moment. Cred că cel mai bun lucru e s-o duc la Breysburg și s-o las la garaj. Dacă te duc acasă și-l las pe Bob să telefoneze la garaj, îi vor percepe taxă pentru transportare. S-ar putea să nu poată veni imediat după ea, și atunci am risca s-o lăsăm aici prea mult.

– Vrei să spui că trebuie să stau la volan în timp ce mă tractezi?

Dean o privi încruntat.

– N-ai altceva de făcut.

– Nu... Dar n-am mai făcut niciodată lucrul ăsta.

Neluând-o în seamă, Dean luă o frânghie din mașina lui, o fixă de mașina ei și-i spuse să se urce în furgonetă și să-i urmeze instrucțiunile. Deși inima îi bătea nebunește de teamă să nu greșească, Jill făcu exact cum îi spuse el și reuși să pună furgoneta în spatele mașinii lui. Apoi a venit la ea și i-a spus că trebuie să apese ușor pe frână și pe accelerație.

– Ai înțeles? a întrebat-o el în cele din urmă.

– Da. Făcu o pauză, după care simți că trebuie să adauge: Mulțumesc, Dean. Dar el deja plecase și urcase în mașină.

Totul decurse bine pe parcursul a patru sau cinci mile, când un animăluț speriat trecu printre cele două mașini, iar Jill, nedorind să dea peste el, puse frână și rupse frânghia care era între ele. Inima îi bătea nebunește când îl văzu pe Dean care acum se îndrepta furios spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, dar a trecut ceva prin fața mașinii și n-am vrut să dau peste el.

Tăcere. Dean respira ca să se calmeze. Era clar că avea dificultăți să-și stăpânească furia și Jill vizualiză o scenă între el și femeia care se va întâmpla să-i fie soție.

Bineînțeles, îi reaminti că trebuia să respecte instrucțiunile. Ea începu să-și mai ceară încă o dată scuze, dar fu din nou lăsată să vorbească singură. Dean se duse la mașină, făcu un nod frânghiei și porniră din nou. Au ajuns în oraș, au lăsat mașina la garaj, iar Dean le-a dat instrucțiuni să nu înceapă să repare nimic la ea până nu le va spune proprietarul. Apoi i-a dat telefon lui Bob ca să-l informeze de

mașină și le-a spus celor de la garaj să aștepte telefonul domnului Sharman, care va reveni peste câteva minute.

Jill era în mașina lui Dean când acesta reveni și se uită nervos la ceas.

– Trebuia să ajungi undeva anume?

– Stabilisem o întâlnire pentru prânz cu domnișoara de Courcy.

Tăcerea umplu mașina. Jill simțea un nod în gât.

– Îmi pare rău, începu ea, te-am făcut să întârzii.

– Nu prea mult. Îi aruncă o privire. Va trebui să mergi cu noi.

– Nu, nu e nevoie, i-o tăie ea nedorind sub nici o formă să ia prânzul cu Dean și Sylvia. – Nu vreau să deranjez. Dacă poți, lasă-mă undeva... pe aici.

– Asta vrei? – o întrebă el arogant.

– Da, răspunse ea sec. Asta prefer.

– Foarte bine. Și găsind un loc unde să oprească, o lăsă pe Jill să coboare. O să mă întorc pe aici la ora trei. Și Jill se dădu într-o parte, iar mașina se îndepărtă, lăsând-o în urma ei tremurând. După câteva momente, s-a întors și s-a îndreptat spre parc. Dar gândul că va trebui să se plimbe singură n-o încânta, așa că alese să meargă prin magazine. Dar văzu că era o greșeală, pentru că la capătul magazinelor se afla parcată mașina lui Dean.

– Jill, din nou! strigă Clark în spatele ei, iar ea se întoarse încruntată, dorind din tot sufletul să fi ales parcul.

– Ce vrei? întrebă ea repede. Doar ți-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu tine niciodată.

– Nu fi așa. Ce s-a întâmplat? Îmi imaginez că voiai să te duci acasă după ce m-ai lăsat pe mine.

– Mi s-a stricat mașina.

– Serios? Și unde e acum? Era vesel și dornic să vorbească, observă ea dezgustată. Dar nu se putu abține să nu se întrebe cum ar reacționa dacă i-ar spune că Dean ia prânzul cu Sylvia. Pe unde erai când s-a stricat?

A ezitat puțin, apoi i-a spus.

El a vrut să afle mai mult, dar Jill îi zise doar că a reușit să găsească pe cineva care s-o tracteze până în oraș și că furgoneta era acum la garaj. Apoi Clark a întrebat-o cum va ajunge acasă.

– O să mă ducă cineva, răspunse ea răstit, iar el n-o mai întrebă nici măcar la ce oră avea să plece, dar a invitat-o să ia prânzul cu el.

– Mă gândeam să mergem la Grand.

– Nu știu.

– Haide! O să mai vorbim și o să uităm neînțelegerile.

Jill stătu locului, uimită că rămăsese să discute cu Clark în loc să plece mai repede de lângă el. Oricum n-avea ce face până la ora trei, așa că mai bine îi accepta invitația decât să stea singură și să se gândească tot timpul la Dean și Sylvia.

– Bine, acceptă ea în cele din urmă. O să vin cu tine.

Jill și Clark intrară în local și se așezară. Imediat le-a fost adusă băutura. Li s-a dat meniul și fiind doar unul, au trebuit să se apropie unul de altul ca să vadă amândoi ce vor comanda. Și pe când stăteau unul lângă altul să consulte meniul, Clark scoase o exclamație de uimire. Jill ridică privirea și-l văzu pe Dean și pe Sylvia intrând în local, probabil pentru că se răzgândiseră să mai mănânce la Club. Dean o privi stăruitor, apoi își mută privirea la bărbatul de lângă ea. Între timp, Sylvia se uita le ei supărată.

– Vin spre noi, zise Jill care credea că norocul nu era de partea ei.

Dar tot ce-au făcut a fost să treacă pe lângă ei și să se oprească la o masă din capătul sălii. Când s-au apropiat de ei, Dean a salutat înclinându-și capul, dar Sylvia și-a întors privirea în altă direcție.

Capitolul 10

A fost un chin pentru Jill să se pregătească pentru grătar; a ezitat de câteva ori dacă să-i spună sau nu lui Bob că nu vrea să meargă. Dar n-ar fi făcut decât să-i pună pe Lucie și pe Bob într-o postură proastă, așa că Jill s-a resemnat că trebuie să se ducă.

S-a îmbrăcat cu un tricou alb și cu niște pantaloni largi de culoare roșie și și-a prins părul în coadă pentru că nu voia să i-l ciufulească vântul cum se întâmpla de obicei.

Au plecat spre Nyala Mount în furgoneta care fusese reparată în timp record. Bob zicea că nu vor mai avea probleme cu ea pentru încă un an, pe puțin, dar spera ca în scurt timp să-și permită să cumpere o mașină mai bună.

Dean era înconjurat de un grup de oameni, inclusiv de Sylvia și unchiul ei, dar văzându-i sosind, s-a scuzat și s-a îndreptat spre ei. El o privi pe Jill cu atenție, iar fata aproape că se înroși gândindu-se că-i face plăcere că a venit și ea, dar își dădu seama în momentul în care s-a

simțit privită de Sylvia că nu era vorba decât despre felul în care venise îmbrăcată. Sylvia purta un elegant costum verde crud și o bluză neagră pe gât care o arăta și mai grațioasă decât era. Strălucea toată, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un salon de frumusețe.

Jill se uită la îmbrăcămintea ei, care până atunci îi părea potrivită pentru o seară în care toată lumea se va plimba de colo-colo, va mânca frigărui și va vorbi despre ce va vrea.

– Deci, te-ai hotărât să vii. – Cuvintele șoptite au ajuns la urechea lui Jill imediat ce Bob și Lucie s-au dus să discute cu Charles Goulding. Vorbele aveau și ironie și amuzament, iar lui Dean i se părea că-i face plăcere toată această scenă. Cât de multe a trebuit să înduri ca să iei o asemenea decizie?

Lui Jill nu-i venea să creadă. Se simțea luată prin surprindere, iar culoarea din obraji se intensifică.

– Te crezi foarte deștept, nu?

El schiță un zâmbet amuzat. Până la urmă, gândi Jill, chiar era un bărbat îngâmfat.

– Crezi că poți și mai mult decât replica asta răsuflată? zise el încetișor. Sau poate te-ai pierdut atât de mult în fața mea, încât nici măcar nu mai poți gândi limpede?

– Ea își ridică bărbia și briza îi răvăși o șuviță de păr. I se păru că Dean își îndreptă privirea spre Sylvia, a cărei coafură rămânea intactă. Sentimentul inferiorității deveni atât de puternic încât Jill începu să se simtă foarte prost. Își ura hainele încă înainte de a se uita în jurul ei, ca să vadă că toată lumea era îmbrăcată asemănător cu ea. Era conștientă că avea bretonul răvășit, nu era machiată și parcă nici mâinile nu i se

părea în armonie cu restul corpului. Și pentru că se simțea ca într-un loc nepotrivit, furia și indignarea i-au împăienjenit ochii, și, uitând că era unul dintre invitați și că trebuia să se comporte politicos în fața lumii de acolo, izbucni arogantă:

– Presupun că sunt răsuflată, pentru că nu mă duce mintea atât de mult încât să am de-a face cu oameni ca tine. Cred că ai fi mai fericit dacă te-ai întoarce la însoțitoarea ta atât de sofisticată. Culoarea din obraji atinsese cote maxime. Se uita la el clipind repede. Vocea ridicată a atras bineînțeles atenția fratelui și soției acestuia care și-au întors capetele spre ea. Cum Charles plecase, cei doi se îndreptau acum spre ea și Dean.

– S-a întâmplat ceva?

Dean o privea pe Jill cu ironie și cu un zâmbet forțat. Era mai mult amuzat decât furios; părea să-i facă plăcere faptul că Jill se simțea prost și spuse parcă dorind să înrăutățească lucrurile:

– Nu e nimic, Bob. E doar Jill, care are iar o toană. Dacă aș fi fratele ei, aș învăța-o minte.

O mică tăcere urmă, după care Lucie izbucni în râs. Jill se făcu și mai roșie. Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi învățat ea minte, și nu invers, gândi ea. Bob simți că nu era locul lor acolo, așa că-i spuse lui Lucie.

– Am văzut pe cineva acolo cu care vreau să vorbesc. Hai cu mine, dragă.

Dean izbucni în râs după ce se îndepărtară cei doi.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el.

– Întrebare? repetă ea cu o voce de gheață.

– Te-am întrebat cât ți-a luat să te decizi să vii.

– Ți-am spus că vin de când m-ai invitat.

– După care ți-ai schimbat părerea de câteva ori.

Jill nu mai știu ce să spună, așa că Dean izbucni din nou în râs.

– Așa e, zise Jill văzând că nu găsește altceva să-i spună, așa că se gândi să aleagă adevărul. Chiar am avut momente când eram indecisă.

– De ce?

Uitându-se spre locul unde era Sylvia cu unchiul ei, familia Drake și alte persoane, Jill zise:

– Prietena ta se uită spre tine. N-aș vrea să te rețin.

Dean o privi curios, dar de această dată fără ostilitate.

– O să mă duc la ea când voi dori eu, o informă el încet. Între timp, nu mai vreau să te văd ezitând. De ce te-ai decis atât de greu? Apoi, văzând că nu mai zice nimic: Dacă taci din politețe, e cam târziu pentru asta. Nu crezi?

Jill nu mai spuse nimic. Dar mai adăugă după câteva clipe că ar vrea să se ducă la amicul ei dacă a terminat s-o facă de râs.

– Amicul tău? Nu mi-am dat seama că l-am invitat și pe el în seara asta.

– Mă refer la Patrick, zise ea tăios.

– Ah... Patrick, celălalt prieten. Dar presupun că l-ai abandonat pentru... Care era numele tipului ăluia?

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Nu cred că ești genul de om care să uite numele persoanelor, zise ea încetișor. Și apoi, fără să-și dea seama ce se întâmplă cu ea, se trezi luată de braț și dusă după niște copaci care înconjurau grădina, unde erau feriți de lumină.

– Acum, vrei să-mi spui de ce ai ezitat să vii?

Ea îl privi mirată, în timp ce-și freca mâna de care el o prinsese fără milă.

– Nu te înțeleg.

Deloc nu te înțeleg! dădu ea energic din cap, și se smuci să plece, însă el o reținu și-i ceru furios:

– Răspunde-mi!

Ea își mușcă buza de jos, iar lacrimile începuseră s-o ardă. Era surprinsă de comportamentul lui brutal, dar cel mai mult o durea că nu-i dădea atanția pe care o dorea ea. Dacă ar fi avut mintea destul de limpede, cu siguranță și-ar fi dat seama de ceea ce era deja destul de evident: că era ceva suspect în comportamentul lui Dean, un bărbat pe care îl credea arogant și indiferent. El o mai scutură o dată, și-i repetă ordinul.

– Bine. Îți spun, zise ea. M-am gândit că n-ar fi bine să vin în seara asta, din cauza relațiilor tensionate pe care le-am avut în ultima vreme. Înrâurirea ta față de mine a crescut și știi bine că m-ai inclus în invitație din cauză că erai obligat s-o faci. Ș-știam că n-ai dori să vin și de aceea eram atât de indecisă. Își duse o mână la ochi cu care își șterse lacrimile, și-și coborî privirea. Nu voia să-i dea lui Dean satisfacția că a reușit s-o facă să plângă. Însă știa că acum era deja prea târziu.

– Spui că am avut din nou neînțelegeri? Dându-i drumul, își aținti ochii spre capul ei plecat. Și zici că nu te voiam aici în seara asta?

– Sunt sigură că așa e, își ridică ea privirea. – Singura persoană de care ești interesat este... – Vocea lui Jill păli, pentru că în acel moment fata despre care vorbea apăruse în spatele lui Dean. Jill credea că

trebuie să se fi gândit mult dacă e bine să apară și se întreba cât auzise din conversația lor.

– Oh! Aici erai! exclamă ea entuziasmată. Te-am căutat peste tot, Dean! Ochii Sylviei o străpungeau pe Jill. Sper că n-am întrerupt nimic important. Voiam doar să-l găsesc pe Dean.

– Ei bine, zise Jill sarcastic, acum l-ai găsit. Și zicând astea, se întoarse și plecă repede cu capul sus.

Patrick veni spre ea imediat și se îndreptară împreună spre locul unde se făcea grătarul, ca să mănânce ceva din preparatele delicioase pregătite acolo.

– Hai să stăm aici, sub copacul ăsta. Auzi, Jill, începu Patrick imediat după ce se așezaseră, care-i treaba cu tipul ăsta, Clark? Tot orașul a aflat că s-a îndrăgostit de tine.

Ea scrâșni din dinți.

– El a împrăștiat zvonul ăsta peste tot. Nu e adevărat.

– Nu? Dar spune că e îndrăgostit de tine. Că te-a cunoscut în Anglia, unde ai și fost, nu-i așa?

– Da, acolo l-am cunoscut. dar asta n-are nici o legătură cu zvonul pe care l-a împrăștiat.

– Zvon? zise el ridicând din sprâncene. Ai tot ieșit cu el, nu-mi spune că nu recunoști nici lucrul ăsta!

– Am luat cina cu el o dată și am prânzit împreună tot o dată, răspunse ea cu răceală. Nu poți numi astea întâlniri.

Patrick dădu din cap, dar se citea pe fața lui că era convins de zvonurile auzite. Oricum, n-a mai zis nimic și între ei s-a așternut tăcerea.

Jill se tot gândea la bârfele care circulau acum în oraș despre ea.

Dar nu se mai gândi prea mult la asta pentru că Bob și Lucie împreună cu alți câțiva prieteni, veneau spre ei. Dean și Sylvia erau împreună, dar nu singuri, ci cu unchiul Sylviei și cu familia Drake.

După un timp, o formație compusă din cinci persoane începu să cânte pe terasă și câteva cupluri începură să danseze, printre care și Dean împreună cu Sylvia, o pereche care se distingea dintre toți prin perfecta armonie cu care dansa, așa că au atras privirile tuturor celor care nu erau pe ring.

– Doamne, cât e de frumoasă! Patrick avu această exclamație chiar în momentul în care o invita pe Jill la dans. S-au dus lângă ceilalți, pe terasă, și au început să danseze. Un zâmbet ciudat a apărut pe buzele lui Dean când o zări pe Jill pe ring; ea întoarse capul în direcția opusă. Ce seară interminabilă! Oare va mai ajunge vreodată acasă? Niciodată nu va mai accepta vreo altă invitație de-a lui Dean! În mod sigur, asta era ultima ei vizită la Nyala Mount. Oftă când își aduse aminte de clipele minunate pe care le petrecuse aici împreună cu familia Fenwick. Dacă n-ar fi plecat, ea și Dean nu s-ar fi cunoscut niciodată. Cam atâtea avea de zis despre destinul care-i încrucișase pașii cu cei ai lui Dean, făcând-o să fie astfel nefericită pentru tot restul vieții. Jill ar fi vrut să-și dea zece ani din viață, doar să aducă înapoi momentele în care inima n-o durea ca acum, ci era doar plină de admirație și de iubire pentru țara care ajunsese să fie pentru ea un monument de frumusețe.

Bineînțeles că nu avea cum să nu-i treacă prin cap gândul unei posibile căsătorii între Dean și Sylvia și știa că dacă se va întâmpla acest

lucru, atunci cu siguranță va trebui să plece pentru totdeauna din Africa.

Își aduse aminte și de Clark, dar optimismul ei păli când aruncă o privire cuplului serii. Sylvia dansa foarte aproape de Dean, îl privea în ochi și flirta cu el. Era clar că zvonul răspândit de Clark a fost fără folos. Sylvia nu părea să-i mai pese de vreun alt bărbat în afară de cel cu care dansa.

Într-un final, muzica se opri, iar cuplurile coborâră de pe terasă și se împrăștiară pe peluză sau formară grupulețe. Unii au început să mănânce, iar alții să bea din vinul care avea o culoare atât de atrăgătoare datorită luminii lampioanelor.

Era o seară plăcută, cu o lună plină care strălucea deasupra tuturor. Jill se duse să se plimbe vrând să fie singură pentru câteva momente. Dar nu avu noroc pentru că auzi niște pași în urma ei. Sylvia!

– Ah! Domnișoară Sharman! începu ea venind mai aproape. Chiar voiam să vorbesc puțin cu tine, și acum uite că am ocazia. Te-am urmărit. S-a uitat în jur. Putem să stăm acolo, sub copacul acela înalt? Îmi place atât de mult grădina lui Dean! E plină de surprize atât de plăcute! Uite, de exemplu piatra asta pe care ne vom așeza.

– Ce vrei mai exact? o întrebă Jill, enervată de apariția ei și de faptul că o luase prin surprindere anunțând-o că vrea să-i spună ceva.

– E vorba despre tine și Clark, începu ea Și Jill așteptă interesată ce va urma. Mi-a zis că e îndrăgostit de tine. E adevărat?

Jill își aminti momentul când, după o conversație cu ea, îi întoarse cuvintele și-i spusese lui Dean numai ce dorea ea. Așa că deveni precaută.

– Nu prea înțeleg unde bați, zise ea.

– Tu, domnișoară Sharman? pufni ea. Ce simți pentru Clark?

– Logodnicul tău? Ce ar trebui să simt pentru el?

Sylvia o străpungea cu privirea.

– Nu e logodnicul meu!

– El așa mi-a spus. A venit aici pentru că vrea să se împace cu tine.

– Cu ce drept vorbești despre mine? Nu m-ar fi găsit niciodată dacă n-ai fi fost tu! Sylvia se așeză, dar Jill rămase în picioare.

– N-am vorbit despre tine. Cel puțin nu intenționat. Ți-a fost menționat numele ca logodnică a lui Clark, iar eu am spus că știu o fată cu numele ăsta aici. Era un nume neobișnuit, așa că ne-am dat seama că era vorba despre tine.

– N-aveai nici un drept să-i dai lui Clark adresa mea de aici!

– Pot să te întreb ceva? zise Jill, ignorându-i vorbele. Sylvia dădu din cap absentă. Ai terminat-o cu Clark?

– Sigur că da!

– El crede că o să te întorci la el.

– Atunci, înseamnă că e nebun! Ce fată s-ar mai întoarce la el când ar ști că poate pune mâna pe un bărbat ca Dean? Ochii îi deveniră sticloși; fixând-o pe Jill cu privirea, zise: Eu îl pot avea pe Dean, domnișoară Sharman ,știi bine asta. Așa că poți foarte bine să renunți. Oh! Ți-am auzit eforturile zadarnice mai devreme, când v-am întrerupt conversația. Dar chiar și atunci, voiai să recunoști că de mine e interesat, nu?

– Ai ascultat ce-am vorbit? Jill o privi uimită. Ce caracter josnic ai!

Fata izbucni în râs.

– Ești îndrăgostită de Dean. Dar, domnișoară Sharman, de ce nu te gândești că situația asta e totuși convenabilă și pentru tine. L-ai putea avea pe Clark fără prea mare bătaie de cap.

Din nou, Jill o privi șocată.

– Dacă nu mai ai și altceva de zis, domnișoară de Courcy, eu plec, zise Jill.

– Mai am multe de spus. Și după o pauză, continuă: Dean e al meu, domnișoară Sharman. Mă uimește că ai crezut că ar putea fi interesat de o femeie prost îmbrăcată ca tine. Ascultă-mi sfatul: pune mâna pe Clark cât mai e încă disponibil. Nu ești așa tinerică, din câte văd, iar aici e un loc în care nu se prea întrevăd mari posibilități de a mai pune mâna pe cineva.

Sylvia se opri, pentru că Jill deja se îndepărtase de ea și dispăruse printre copaci.

După câteva ore, Jill stătea lângă Bob și Lucie și-l priveau cu toții pe Dean, care-și lua rămas-bun de la invitați. Mașinile au trecut una câte una pe alee, luminând-o.

– Nu plecăm și noi? zise Jill care, dacă ar fi putut, ar fi fost printre primii plecați.

Sylvia se întorsese după ea la petrecere și nu-i mai dăduse drumul lui Dean. Acesta a căutat-o de câteva ori cu privirea pe Jill, dar când o vedea, ea întorcea capul pentru că i se părea că o privește cu ironie. Dansase de câteva ori cu ea, dar comportamentul schimbat al lui Dean lăsase loc unui sentiment asemănător plictiselii. Din nou, Jill nu mai știa ce să creadă și simțea că dacă se plimbă puțin și-și limpezește gândurile, va găsi răspunsul. Dar nu fu așa și deveni nervoasă din cauza

asta, așa că ajunse la concluzia că e mai bine să se gândească la altceva mai puțin frustrant.

Și-a adus aminte de Clark și la cât de multe speranțe își făcuse și cât de optimist se arătase. În curând, toate gândurile lui aveau să se năruie, pentru că acum era foarte puțin probabil ca Sylvia să-l lase pe Dean și să se întoarcă la bărbatul care mai era încă logodnicul ei. Mai ales acum când Sylvia o sfătuise să pună mâna pe Clark. Dacă ei doi s-ar fi logodit, atunci Sylvia ar fi răsuflat ușurată, știind că nimic nu-i mai poate strica planurile.

Bob îi răspunse că ar trebui și ei să plece; și Jill observă că o privea ciudat pe Lucie. Lucie o privi zâmbind pe Jill, aproape râzând, după care întoarse capul.Oare de ce se purtau așa? se întreba Jill.

Dean stătea și o privea. Iar Bob și Lucie priveau amuzați.

– Am ceva să-ți arăt, Jill. Dean nu-i mai zise nimic, o luă pur și simplu de mână și o duse în casă înainte ca ea să-și dea seama de ce se întâmplă. Încercă să scape din strânsoarea lui, dar nu reuși.

– Bob și Lucie ? întrebă ea întorcând capul. Ei nu vin?

– Nu, draga mea, ei pleacă.Vocea îi era calmă. Jill se zbătu să plece, dar el o ținea prea strâns de braț. Auzi motorul furgonetei și-și dădu seama că Bob și Lucie chiar plecau. Îl privi îngrijorată și temătoare.

– Ce se întâmplă? Au plecat fără mine!

– Ce observație inteligentă, draga mea! Da. Au plecat fără tine. La cererea mea.

– Dar...

– Ești în siguranță, zâmbi el amuzat. Dar ochii lui Dean o atrăgeau ca un magnet. Aveau o expresie pe care n-o mai întâlnise niciodată.

Fratele tău nu te-ar fi lăsat aici dacă n-ar fi știut că am intenții bune cu tine.

Ea îl privea, cu fața palidă, chiar dacă pe dinăuntru inima îi bătea nebunește și simțea că

plutește de fericire. În momentele astea, își aduse aminte de părul care trebuie să-i fi fost ciufulit, așa că își trecu o mână prin el ca să încerce să-l aranjeze. Dean o privi și-i zâmbi. Îi dădu șuvițele rebele de pe față și o așeză pe un scaun.

– Dar de ce? De ce să mă pă-părăsească Bob? reuși ea să întrebe, cu toate că vocea îi era șoptită.

– Ca tu și cu mine să lămurim niște lucruri. Da, știu că te gândești că până mâine s-ar mai fi putut rezolva ceva, dar răbdarea mea a ajuns la limită. Nu te mai speria atât, copilă! zise el încruntat. O să te duc la ferma lui Bob mai târziu.

– Cred că deja se vor culca, murmură ea, simțindu-se extrem de prostuță pentru că nu găsea nimic mai bun de zis în asemenea momente, când își simțea inima bătând nebunește, pentru că Dean o înconjura cu brațele lui puternice.

– Cu siguranță. Dar Bob a promis că va lăsa ușa din față descuiată.

– Dar de ce? De ce e Bob implicat în asta? Corpul începu să-i tremure, iar gândurile îi erau răvășite în cap, atât de răvășite încât, credea ea, își imagina cu siguranță că Dean ținea la ea. Dar cum să se stăpânească dacă el o privea așa? De fapt, n-ai nimic să-mi arăți, nu? Întrebă ea prostește, iar Dean schiță un zâmbet amuzat.

– Trebuie să-i mulțumești pentru multe lucruri lui Bob. După care făcu o pauză, în timp ce ea îl privea perplexă.

A considerat că era timpul să dezvăluie secretul.

– Secretul?

– Clark, zise el brusc și ochii îi străluceau, așa cum Jill nu-i mai văzuse niciodată.

– Vrei să spui că Bob ți-a spus de ce a venit Clark aici?

– Exact.

– Dar i-am spus că trebuie să păstreze secretul... – Vocea i-a devenit din ce în ce mai joasă și înghiți în sec când văzu că Dean începea să se înfurie.

– I-ai explicat totul lui Bob, izbucni Dean, dar când ți-am cerut să-mi explici te-ai enervat și mi-ai strigat să-mi văd de treaba mea!

– Nu, Dean, negă ea în grabă. Nu ți-am spus chiar să-ți vezi de treaba ta.

Ochii verzi străluciră. Nu era nimic care să semene a dragoste în ei.

– Dacă ai de gând să despici firul în patru, o amenință el cu voce joasă, o să-ți dau ce trebuia să-ți dau de mult. Adu-ți aminte că acum ești la mâna mea. Și ca să se facă mai bine înțeles, închise ușa care ducea la terasă și trase draperiile, închizând și luna frumoasă de afară în spatele lor. Începu să vorbească certând-o că-l lăsase pe Clark să răspândească acel zvon și că se lăsase folosită de el de la început.

– Îmi părea rău pentru el. zise ea drept scuză.

– Pentru el, dar nu pentru mine!

Își ridică bărbia din obișnuință și pentru o clipă simți că reveniseră la timpul când nu reușeau deloc să se înțeleagă.

– Tu nu aveai nevoie de milă! Te bucurai de fiecare moment petrecut în compania Sylviei.

Urmă o scurtă tăcere timp în care Jill se înroși atât de mult încât își trădă gelozia care o măcina. Văzând-o, Dean începu să zâmbească amuzat, așa cum făcuse mai devreme, în cursul aceleiași seri.

– Atitudinea ei contrasta atât de mult cu a ta, răspunse el calm. Manierele îi erau mai elegante.

N-a fost niciodată atât de nepoliticoasă încât să-mi spună că sunt îngâmfat și plin de mine.

– Atunci – i-o întoarse ea înțepată – , înseamnă că n-ai făcut-o niciodată răutate, cum m-ai făcut pe mine.

– Spun doar adevărul.

– În cazul ăsta – zise ea – mai bine m-ai duce acasă. Pentru că sunt sigură că nu vrei… dar nu reuși să termine, deoarece, Dean se repezi la ea, o luă în brațe și puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut lipsit de tandrețe: sălbatic, posesiv, dominator.

– Nu te-am adus aici să ne certăm, zise el când își dezlipi buzele de ale ei. O să ne putem certa oricât când ne vom căsători.

– Să ne căsătorim...? Ochii căprui îl priviră curioși. Dean, vorbești serios?

El o privi drăgăstos. Jill mai dorea un sărut, chiar dacă buzele îi fuseseră rănite de cel dintâi.

– Știi prea bine că vorbesc serios, clătină el din cap ca să pară mai convingător. Ne-a fost scris să ne întâlnim și dacă ar fi fost după mine, am fi fost căsătoriți la o lună după venirea mea aici.

– Dean, îl privi ea rugătoare, mi-aș fi dorit să fi știut. Bob mi-a spus că mă credeai dră-drăguță.

El o privi zâmbind.

– Am zis chiar mai mult de atât, dacă îmi amintesc bine. Oricum, nu mai contează. După o pauză, zise: Cum de nu ți-ai dat seama când ți-a spus Bob că te iubeam?

– Poate deoarece credeam că un bărbat ca tine nu se poate îndrăgosti atât de repede, zise ea după ce se mai gândi puțin. Și apoi, după ce a sosit Sylvia, m-am gândit că poate te-ai îndrăgostit de ea.

El dădu din cap dezaprobator.

– Chiar m-ai vedea lângă o fată superficială ca ea?

Jill nu răspunse nimic, dar dădu din cap absentă, pentru că singurul lucru care conta acum era că se afla în brațele lui Dean, cu capul pe pieptul lui, simțindu-se mai bine ca niciodată. Cu degete tandre și senzuale, Dean i-a ridicat capul și a sărutat-o din nou. Ea oftă de plăcere și el râse ușor.

– Draga mea, murmură el, te iubesc! Rosti ultimele cuvinte atât de suav, încât se cuibări și mai mult la pieptul lui. Ar trebui să te duc acasă, draga mea, șopti el, dar imediat după ce spuse acestea o așeză pe canapea și o strânse în brațe. Apoi au stat îmbrățișați, și și-au clarificat toate neînțelegerile fără să se mai certe. Dean mai era încă puțin supărat că Jill îl lăsase pe Clark să mintă în ziua când se cunoscuseră și-i spusese că ea îl invitase în Africa.

– Dacă aș fi știut că ții la mine, n-aș fi permis să te rănească cineva. Dar la momentul ăla nu puteam să-l demasc pe Clark. Așteptă puțin și neprimind nici un răspuns, adăugă, de data asta rugătoare: Clark auzise că ai ieșit cu Sylvia cât timp am fost eu în Anglia.

– Tot timpul? – Se încruntă el. – Am scos-o la cină într-o seară și am întâlnit-o apoi la o petrecere pe care a dat-o Charles. Cred că asta

e cam tot. Dar cum de i-a trecut prin cap că am fost cu ea tot timpul?

– Nu știu. Oricum, nu contează, se gândi ea, așa că nu mai insistă. Dar l-a întrebat după un timp. Îți părea rău pentru Sylvia?

– Bineînțeles, oricărui bărbat îi părea rău.

– Acum știi că n-are nevoie de milă și că niciodată n-a avut. Jill nu s-a putut abține să nu spună asta, iar Dean începu să râdă și-i zise că era din nou rea, iar ea se înroși în obraji și era atât de drăguță, încât Dean aproape că o sufocă îmbrățișând-o.

– Dacă mă crezi rea, zise ea, de ce vrei să mă iei de soție?

– Ca să mă distrez vindecându-te. O să fac un băț pentru fiecare remarcă de-a ta afurisită.

Jill râse și-și îngropă capul la gâtul lui.

– Eram atât de geloasă pe ea! Chiar și în seara asta ai fost cu ea peste tot, zise ea privindu-l în ochi.

– Când anume ți-a spus Bob de Clark și Sylvia?

La telefon, în după-amiaza asta. Auzise un zvon despre voi doi și și-a închipuit că de asta ne-am certat. Așa că s-a decis să-mi spună totul și mi-a mai zis că e foarte sigur că ești îndrăgostită de mine.

– Dar dacă știai asta încă de la începutul serii, de ce i-ai acordat Sylviei toată atenția ta?

– La început n-am stat doar cu ea, îi aminti el după care îi spuse că imediat după cele auzite de la Bob, a vrut să aibă un moment de intimitate cu ea ca să clarifice întreaga situație, așa că o dusese în pădurice, unde puteau fi singuri. Dar tu n-aveai chef de o scenă romantică, continuă amuzat, și oricum, am fost întrerupți. Dar am tot încercat să te caut din priviri și să te fac să vezi ce simțeam, dar tu-mi

întorceai spatele mereu, așa că de ciudă, cred, i-am acordat Sylviei întreaga mea atenție.

Jill își mușcă buzele, dându-și seama că și ea greșise.

– Dacă te consolează cu ceva, să știi că am trecut prin clipe grele.

Zicând acestea, Dean o ținu și mai strâns în brațe, și-i săruta buzele atât de tandru, încât Jill simțea că plutește.

– Nu mă consolează cu nimic, dragostea mea. Tot ce vreau e să te fac fericită. Doar asta vreau.

Ea îi zâmbi drăgăstos.

– Pentru că știi că dacă ești îndrăgostit ești fericit – zise ea, iar el continuă:

– Ești fericit iubind... și fiind și tu, la rândul tău, iubit.

Ea se aruncă în brațele lui și-i simți inima care bătea la fel de nebunește ca a ei. Gândurile îi erau învălmășite. Își aminti clipele când încerca în zadar să-l facă pe Dean să înțeleagă că Clark nu era prietenul ei, și alte incidente care au apărut în calea fericirii lor. Mâine, se decise ea somnoroasă, ea și cu Dean vor mai purta o conversație, dar de data asta mai lungă, ca să rezolve și ultimele neînțelegeri. Dar deocamdată era mulțumită că se putea odihni în brațele lui și că-l putea simți atât de aproape de ea.

– Draga mea, zise el după câteva momente în timp ce-i săruta buzele, e timpul să te duc acasă.

– Trebuie? Cuvintele i-au ieșit de pe buze înainte să-și dea seama ce spune și se înroși toată.

Dean râse și o tachină:

– Și eu simt la fel, dragostea mea, dar cred că ar trebui să respectăm

cuvântul pe care l-am dat fratelui tău, să te duc acasă după ce ne-am rezolvat toate neînțelegerile.

Făcu o pauză să vadă dacă ea avea ceva de zis, dar Jill, roșind și mai tare, găsi refugiu în haina lui. El i-a ridicat capul și a privit-o în față.

– În mai puțin de o săptămână vom fi căsătoriți, draga mea. Îți convine?

Ea încercă să spună ceva, dar simți un nod în gât care nu-i dădea voie, așa că încuviință din ochi, ceea ce era ușor, pentru că i se putea citi în privire toată dragostea care o simțea pentru el.

Mână în mână, ieșiră pe terasă. Deasupra lor încă mai strălucea luna, iar din sălbăticie parcă venea muzica naturii. Palmierii din grădină parcă dansau pe ritmul brizei care venea încetișor, umplând aerul cu parfumul florilor de noapte.

– Africa, țara mea! zise Jill încet, și cu mâna ei mică în cea a iubitului, se îndreptară împreună spre mașină.

Sfârșit